

KABATAŞ ERKEK LİSESİ

"Her yol bir yerde biter
Herkes bir yol, bir çarşı
Orda alışverişler
Ya bir boşluk ya Tanrı
Gördüm evlere evlere"

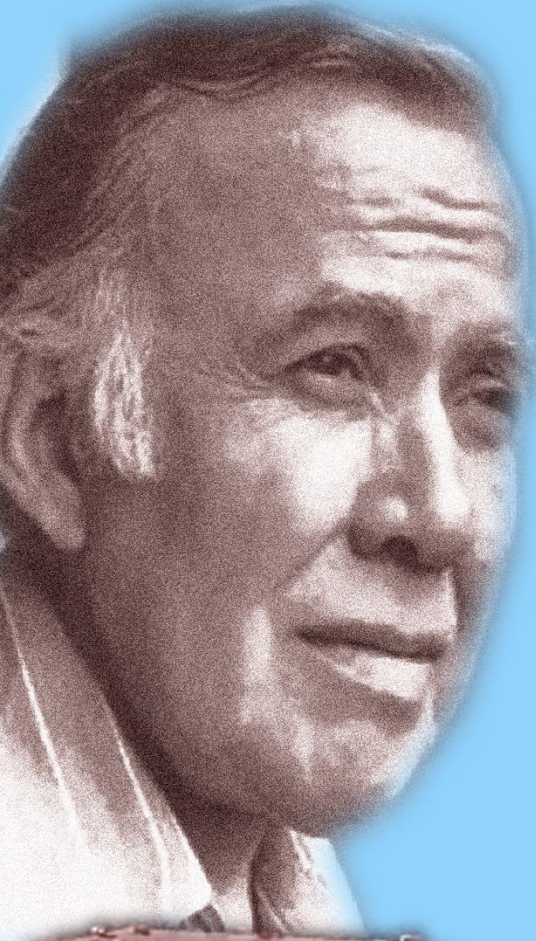
GELENEKSEL

Behçet

NECATİGİL

14.Şiir Yarışması

16 NİSAN 2025

Kabataş Erkek Lisesi
Geleneksel Behçet NECATİGİL
14.ŞİİR YARIŞMASI

16 Nisan 2025

Geleneksel Behçet NECATİGİL
14.Şiir Yazma Yarışması
16 Nisan 2025

TERTİP KOMİTESİ:

Emrah AYHAN
Ayşe GÜLVER

SEÇİCİ KURUL:

A. Ali URAL
Haydar ERGÜLEN
Emrah AYHAN
Ayşe GÜLVER

Kabataş Erkek Lisesi
Kültür-Edebiyat ve Yayın Kulübü

Adres:

Çırağan Cad. No:40 Ortaköy-Beşiktaş
İSTANBUL
Tel.: (0212) 260 48 70

Hazırlayan:

Ayşe GÜLVER

ÖN SÖZ

Kabataş Erkek Lisesi'nin bu yıl ön dördüncüsünü düzenlediği Behçet Necatigil Şiir Yarışması'na siz gençlerin göstermiş olduğu ilgi bizi son derece mutlu etmiştir. Bu yıl yarışma kurulunun belirlemiş olduğu "Dalar" şiirinden alınan "Her yol bir yerde biter/Herkes bir yol, bir çarşı/Orda alışverişler/Ya bir boşluk ya Tanrı/Gördüm evlere evlere" dizeleri gençlerin düşünce dünyasını harekete geçirerek ilham kaynağı oluşturması açısından doğru bir seçim olmuştur. Her yıl şairimizin farklı bir şiirini odak seçerek sunan yarışma kurulumuza bu anlamda teşekkür ederim.

Okulumuzun köklü tarihinde derin izler bırakmış şahsiyetlere vefa borcumuzu sunmak fikriyle hareket ettiğimiz bu yarışmanın, sizlerin yazı hayatında önemli bir basamak olacağı inancındayım. Küçük adımlar gibi görünen bu basamaklar şairlerin ve yazarların erken dönemde kendilerindeki cevheri keşfetmede önemli bir etkiye sahiptir Her yıl olduğu gibi bu yıl da genç şair adaylarına okul olarak bu fırsatı sunmaktan dolayı mutluyuz.

Yarışmaya İstanbul'un birbirinden değerli okullarından birbirinden güzel 126 şiir gönderildi. Bu şiirler üç tur elemekten geçirildikten sonra 20 şiir finale kaldı. Final değerlendirmesinde de dereceler, Öne Çıkan Şiirler ve Dikkate Değer Şiirler belirlendi. Süreç içerisinde bütün bu ciddi çabalar için defalarca ve saatler süren titiz çalışmaları dolayısıyla değerli jüri üyelerimiz Şair ve Yazar A. Ali URAL'a, Şair Haydar ERGÜLEN'e, Şair Emrah AYHAN'a ve edebiyat öğretmenimiz Ayşe GÜLVER'e teşekkürü bir borç bilirim.

Yarışmanın düzenlenmesinde ve bu eserin oluşturulmasında emeği geçen Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenlerimiz Emrah AYHAN ve Ayşe GÜLVER'e; desteğini her zaman hissettiğimiz Kabataş Erkek Lisesi Eğitim Vakfına (KELEV) teşekkür ederim.

Dr. Muharrem BAYRAK
Kabataş Erkek Lisesi Müdürü

SUNUŞ

Kadim zamanlardan bugüne duygularını ve düşüncelerini yazıdan önce sözle, nesirden önce şiirle ifade eden insan için şiir söz sanatının zirvesidir. Cemil Meriç “Şairler yogurmuş dili, düşünceyi şairler uysallaştırmış. Beşiğinde tanrıların dilini konuşmuş insan. Nazım en olgun meyvelerini verdikten sonra nesir doğmuş. Hantal, ürkek, acemi bir nesir.” sözleriyle şiir sanatını tanrıların dili olarak nitelerken insanın varoluşsal süreci ve dil arasındaki ontolojik ilişkiye de vurgu yapmıştır. Bu nedenledir ki varlığın özü ile kelam arasında kutsal metinlere dayanan imgesel bir bağ vardır.

Şiirin ne olduğunu kalıplaşmış bir tanımla ifade etmek zordur. Behçet Necatigil “Şiir aydın bir yalnızın zevki değildir.” diyerek ne olmadığı konusundaki düşüncelerini ortaya koymuştur. Necatigil kendinden sonra gelen birçok şairi etkisi altında bırakmış, modern şiirin öncüsü olma yönüyle Cumhuriyet dönemi şairleri arasında önemli bir yere sahiptir.

Behçet Necatigil, şiirlerini yazarken geniş bir kültür havzasından beslenmiştir. Şiirlerinin imgesel arka planını oluştururken Divan ve Halk şiirinden yararlanmaktan çekinmemiştir. Şiiri zenginleştiren kaynaklarla bağını korumayı oldukça önemsemiştir. Şair bu konudaki düşüncelerini “Halk’ı, Divan’ı, Tasavvufu dahil bütün eski şiirden, bugüne besleyici bir takım eskimez değerler geldiğine inanıyorum” şeklinde ifade etmiştir. “Yürür asfalt ovalarda Abdal, imdada yetiştii Ebabel/kuşlar vurdu camlara, yandı sokak lambaları mum alevi pervane.” örneklerinde olduğu gibi geleneğin motiflerini modern çağın motifleriyle kaynaştırarak yeni bir şiir tarzı ortaya koymuştur. O şiirlerinde menakıpnamelerden yaralandığı gibi mitolojilerden de yararlanmıştır. “Panik” şiirinde modern yaşamın içine sıkışıp kalmış insanın çevre ve doğa ile olan uyumsuzluğunu; bu uyumsuzluktan orya çıkan panik olma durumunu kırım ve satirlerin tanrısı olan Pan üzerinden anlatmıştır. Bu şekilde modernizmin getirdiği ve ancak çığlık çığlığa kaçılacak olan cinnet durumuna insanları çığlığıyla korutup kaçırpan Pan üzerinden bir eleştiri geliştirmiştir.

Necatigil’e göre üç çeşit şiir vardır: Bunlardan birincisi kişisel yaşantıları konu alan, ikincisi dışa dönük olan toplumsal ve ekonomik durumları, duyarlılıkları konu alan şiirler, üçüncüsü ise mistik ve metafizik şiirlerdir. Şairin şiirlerine bakıldığında tercihini ikinci tür şiirde yaptığı görülür. “Toplumun ve imkânlarımın bana bağışladığı dar dörtgende gözlerimi her açtıkça karşımda büyük şehrin orta-fakir sınıf, ev, aile ve çevrelerini buldum. Benim bugüne varmak istediğim gerçekler, hiçbir zaman bu sınıfların ötesinde olmadılar. Eşyalar ve yaşantılar bende temel, esas çekirdek niteliğine daraldılar.” sözleri bu ifadeleri kanıtlar niteliktedir.

“Solgun Bir Gün Dokununca” şiirinde taşrada ya da büyükşehirlerde yaşayan yoksul ve yalnız insanların dramını, diğer insanların duyarsızlıklarını solgun bir gül imgesi ile anlatmaktadır. Yine “Sergi İzlenimleri” şiirinde aydın sorunsalına resim sergisi açılışına gelen burjuva kesimine eleştirisi üzerinden değinmektedir. Kadının toplumdaki yerini ve toplumun kadına verdiği değeri “Kadınlılar” şiirinin çok anlamlı imgeleri ile farklı perspektiflerden sorgulamaktadır. İnsanın sevgiyi erteleyerek hayatı kaçırdığını” Sevgileri yarınlara bıraktınız” sözleriyle ifade ederek duygusal anlamda yoksunluğun insan ruhunda açabileceği yaralara değinmiştir. Şiirlerine bakıldığında zamanının sorunlarına duyarlı, bu sorunları ifade ederken “...şair bireysel ve toplumsal dertlerin azabını çeken adamdır.” sözüne uyan bir şair görülmektedir. Başka bir açıdan ise Necatigil’in zamanının sınırlarını aşan şiirleri evrensel temaları işlediği için bugün okuyucusunun kalbinde ve ruhunda makes bulmaktadır.

Behçet Necatigil’in şiirleri evrensel temalar ele almış olsa da kendi toplumundan beslendiği, toplumunun meselelerini, sevinçlerini, bunalımlarını, acısını dile getirdiği için milli bir kaynaktır. Kullandığı dil doğduğu toprağa ve köklerine bağlıdır. Kendisi poetikasında “Türk’ün sesini duyurmayan, bizim halkımız, bizim şehirlerimiz, bizim hayatımız dururken devedikenleri gibi seyyar bir egzotizm merakına kapılmak, bence şiirimize hiçbir şey kazandırmayacaktır.” şeklinde ifade etmiştir.

Necatigil, şiirin farklı anlamlar barındırması, okuyucuyu okurken biraz yorması, bu şekilde okuyucuya doldurabileceği boşluklar bırakması gerektiğini ifade eder. Bu boşlukları şiirin alışıldık anlamların dışında imgelerle sağlar. Basit bir dil kullanmayı kolaycılık olarak niteler. O şiirin bir samimiyet işi olduğuna, okuyucu ile şairin bir bağ kurması gerektiğine inanır. Bu nedenle okuyucunun belli bir seviyesinin olması gerektiğini, bu seviyenin ise ancak eğitim ile mümkün olabileceğini vurgular. Şaire göre şiiri anlamak en azından biraz mecaz bilgisi ve birikim gerektirmektedir.

Kabataş Erkek Lisesinin 14.sünü düzenlediği Behçet Necatigil Şiir Yarışması genç yeteneklerin şiir meraklarını güçlendirmek, kendilerini keşfetmelerine katkıda bulunmak ve şairin de ifade ettiği gibi iyi nitelikli okuyucu yetiştirmek açısından çok değerlidir.

Ayşe GÜLVER
Kabataş Erkek Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

KABATAŞ ERKEK LİSESİ TARİHÇESİ

Kabataş Erkek Lisesi, Sultan II. Abdülhamid Dönemi 1908 yılı şubat ayında Kabataş semti Esmâ Sultan Konakları'nda daha önce kapatılmış olan "Aşiret Mektebi"nin yerinde açıldı. 18 Mayıs 1908'de 7 sınıflı, 276 öğrenci ile öğretime başlayan okulun ilk müdürü (kurucu) Aynizâde Hasan Tahsin Bey'dir. Kabataş Mekteb-i İdadisi, 17 Kasım 1913'te ilköğretim kısmının da açılmasıyla on iki sınıflı "Kabataş Sultanisi"ne dönüştürüldü. 1919'dan itibaren yatılı ve gündüzlü olarak eğitim ve öğretimini sürdüren "Kabataş Sultanisi" sultanilerin kaldırılması üzerine 1923-1924 ders yılından itibaren "Kabataş Erkek Lisesi" adını aldı. 1928-1929 ders yılı başında Kabataş'taki eski binaların yetersizliği nedeniyle Beşiktaş Ortaköy'de, 1867-1875 yılları arasında Feriye Sarayları olarak inşa edilen bugünkü binalarına taşındı.

Okul işleyişi ile ilgili ilk değişme, 1931-1932 ders yılında Feriye Sarayları'nın kapalı maneji olarak düşünülen yerin okulun kapalı salonuna dönüştürülmesiyle başladı. 1934 yılında okul bahçesinde yer alan ve Ağalar Dairesi adıyla bilinen cadde üzerindeki eski bina, onarılarak konferans salonu ve laboratuvarların yer aldığı, kültür binası olarak kullanıma açıldı. Öğrenci sayısının artması sonucu 1941-1942 ders yılında okulun orta kısmı kapatılarak aynı binada yalnız lise olarak eğitim ve öğretime devam edildi. 1949'da Feriye Saraylarının üçüncüsü olan ve o tarihe kadar Beşiktaş Ortaokulu olarak kullanılan bölüm de "Pansiyon Binası" olarak liseye devredildi.

1990'lı yıllarda yabancı dil öğrenmenin gerekliliği ve genel liselerimizdeki dil öğretiminin yetersizliğinin giderilmesi amacıyla Kabataş Erkek Lisesine Anadolu liselerinden farklı bir statü (Süper Lise) kazandırılması düşünüldü. Türkçe eğitim yapılarak lise önüne bir yıl hazırlık sınıfı açılması, Lise 9, 10 ve 11. sınıflarda takviyeli olarak İngilizce okutulması esasına dayanan yönetmelik hazırlandı. Ayrıca 1992-1993 eğitim ve öğretim yılında okulumuza kazandırılan yeni statü çerçevesi içinde karma eğitime geçildi. Bu nedenle il dışından okulumuzu kazanan kız öğrencilerin yatılı olma isteğini karşılamak amacıyla 1994-1995 eğitim ve öğretim yılından itibaren yatılı kız öğrenci alınmaya başlandı. 1995-1996 eğitim ve öğretim yılı sonunda Kabataş Erkek Lisesi Karma eğitimin ilk mezunlarını vermiş oldu.

Kabataş Erkek Lisesi, 1998-1999 eğitim ve öğretim yılından itibaren Anadolu Lisesi statüsüne alındı. 2006-2007 eğitim ve öğretim yılında Anadolu liseleri arasında "Hazırlık artı 4 Yıl" öğrenim uygulayan Yabancı

Dil Ağırlıklı Anadolu Lisesi statüsü kazandı. Sekiz yıl bu statüyle devam eden okulumuz 2014-2015 eğitim ve öğretim yılından itibaren proje okul adıyla bilinen Özel Program ve Proje Uygulayan Okul kapsamına alındı.

Kabataş Erkek Lisesinde Hazırlık sınıflarında 4 şube İngilizce, 2 şube Almanca olarak birinci yabancı dil eğitimi verilmektedir. 2. Yabancı Dil olarak İngilizce, Almanca ve Fransızca da öğretilmektedir. Akademik eğitim ve öğretimi çok güçlü olan Kabataş Erkek Lisesinde Bilimsel Olimpiyat ve Proje çalışmaları her branşta gerçekleştirilmektedir. Bunun yanı sıra sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif etkinliklere büyük önem verilmekte, 50'nin üzerinde öğrenci kulübüyle aktif bir şekilde bu faaliyetler sürdürülmektedir. Sosyal sorumluluk projelerinde de öncü olan okulumuz "Toplumsal hizmet, Zihinsel engellilere, İşitme engellilere destek ve diğer sosyal projeleriyle" öğrencisine duyarlılık kazandırmakta, farkındalığı güçlü, sorumluluk sahibi, özgüvenli gençler yetiştirmektedir. Günümüzde akademik kariyeri olan; bilim, sanat, kültür, eğitim alanlarında yayınları bulunan uzman eğitimci kadrosuyla ülkemizin öncü okullarından biri olmayı sürdürmektedir.

BEHÇET NECATİGİL (1916-1979)

16 Nisan 1916'da İstanbul Fatih'te doğdu. İlkokula, Beşiktaş Cevri Usta Mektebi'nde başladı, Kastamonu'da Erkek Öğretmen Uygulama Okulu'nda tamamladı. Kastamonu Lisesi'nde başladığı ortaöğrenimini, Kabataş Lisesi'nde tamamladı ve lisenin edebiyat kolunu birincilikle bitirdi. Yüksek Öğretmen Okulu'na girdi ve okulun kontenjanından Edebiyat Fakültesi Türk Dili Edebiyatı bölümüne devam etti. "Deutscher Akademischer Austauschdienst" in davetlisi olarak Berlin'e gitti, edebiyat öğrenimini orada tamamladı.

Necatigil, Kars Lisesinde başladığı edebiyat öğretmenliği görevini Zonguldak Lisesinde sürdürdü. Askerlik görevini yedek subay olarak İzmir'de yaptı. Askerlik sonrası öğretmenlik görevini Pertevniyal Lisesi'nde, Kabataş Erkek Lisesinde yaptı ve İstanbul Eğitim Enstitüsüne atandı. Ekim 1972'de buradan emekli oldu. 13 Aralık 1979'da İstanbul'da öldü.

Çağdaş Türk şiirinde başlı başına bir yer edinen Behçet Necatigil; mütevazı bir yaşam tarzını seçti, doğumundan ölümüne, orta halli bir vatandaşın, birey olarak başından geçecek durumları hatırlatmaya; ev-aile - yakın çevre üçgeninde, gerçek ve hayal yaşantılarını iletmeye, duyurmaya harcadı, duyarlılık, içli bir şiir evreni kurdu. Bireyin yaşam karşısındaki acılarını, özlemlerini, umutlarını yansıtan içten, dokunaklı söyleyişi, değişik tekniğiyle özgün bir kişilik yarattı. Tedirginlikleri, dışa açılmaları anımsamaları, güçsüzler karşısında duyarlılığı, kendini dinlemeleriyle lirizmin usta düzeylerine ulaşan bir şiir ortamında sundu, şiirimizden yeni söyleyiş olanakları çıkararak yeni biçimler aradı.

İlk şiiri lisede öğrenciyken, Varlık dergisinde çıkan Necatigil, şiire adanmış bir ömür sürdürdü. Hep saklı tuttuğu, koruduğu özel bir alandı şiir onun için. Yazılar, çeviriler, oyunlar, dersler de girse araya; şiir için yaşadı, şiir için yazdı, şiiri hayat bilgisine dönüştürmeye çalıştı. Şiir ve yazıları; Varlık, Yenilik, Yeditepe, Türk Dili, Yeni Dergi, Yeni Edebiyat, Cumhuriyet, Milliyet-Sanat dergi ve gazetelerinde yayımlandı.

Almancadan yaptığı çevirileriyle de kültür yaşamımızı zenginleştiren Necatigil; şiirlerinin yanı sıra radyo oyunları yazdı, Türk edebiyatının yazarlar, eserler sözlüklerini hazırladı. Eski Toprak ile 1957 Yeditepe Şiir Armağanı'nı, Yaz Dönemi'yle de Türk Dil Kurumu 1964 Şiir Ödülü'nü kazandı. Yapıtları, ölümünden sonra, Hilmi Yavuz ve Ali Tanyeri

tarafından "Bütün Eserleri" adıyla yayına hazırlandı (Cem Yayınevi, 1981). Bütün Yapıtları, 1995'te, Yapı Kredi Yayınları'nca yeniden yayınlanmaya başladı. Ölümünden sonra ailesi tarafından konulan Necatigil Şiir Ödülü 1980'den beri verilmektedir. Ayrıca hem öğrencilik hem de öğretmenlik yaptığı Kabataş Erkek Lisesi'nde 2010 yılından beri her yıl liseler arası Behçet Necatigil Şiir Yazma Yarışması düzenlenmektedir.

Şiir Kitapları: Kapalı Çarşı (1945), Çevre (1951), Evler (1953), Eski Toprak (1956), Arada (1958), Dar Çağ (1960), Yaz Dönemi (1963), Divançe (1965), İki Başına Yürümek (1968), En/Cam (1970), Zebra (1973), Kareler Aklar (1975), Beyler (1978), Söyleriz (1980), Seçme şiirleri: Sevgilerde (1976).

Düzyazı: Bile/Yazdı (1979) **Radio oyunları:** Yıldızlara Bakmak (iki oyun, 1965), Gece Aşevi (beş oyun, 1967), Üç Turunçlar (altı oyun 1970), Pencere (dört oyun 1975) **Araştırma/İnceleme:** Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü (1960, 17. basım, 1998), Edebiyatımızda Eserler Sözlüğü (1979), **Çeviri şiirleri:** Yalnızlık Bir Yağmura Benzer (1984)

Ödülleri: Yeditepe Şiir Ödülü (1957), Türk Dil Kurumu Şiir Ödülü (1964)

İÇİNDEKİLER

BEHÇET NECATİGİL 14. ŞİİR YARIŞMASI

İL GENELİ Dereceler

1. Sessizliğin Çarşısı, Gülşen AY, Prof. Dr. Mümtaz Turhan Sosyal Bilimler Lisesi

2. Rücû Kamburu, Betül SARIKAYA, Çemberlitaş Anadolu Lisesi

3. Kûn Fe Yekûn, Alya KATKAT, Özel Notre-Dame de Sion Fransız Lisesi

MANSİYON: Ne Anlattığını Unut/muş Şiir, Cemre Naz SÖNMEZ, Hayrullah Keçoğlu A.Lisesi

İL GENELİ Öne Çıkan Şiirler

İlle, Meriç KINAY, Robert Koleji

İyi ki Doğdun Kardeşim, Muhammet Sina YILMAZ, Çemberlitaş Anadolu Lisesi

İlişki veya alışveriş, Batuhan YILMAZ, Ergün Öner Mehmet Öner Anadolu Lisesi

Araf Saatler, Arda Yusuf KAHRAMAN, Hacı Rahime Uludağ Mesleki Teknik Anadolu Lisesi

Sürgün'ün Öyküsü, Zeynep Nur MUTLU, Kartal Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

Laleli Evliya, İrem YILDIRIM, Galatasaray Lisesi

İzbe, Aysu ÇON, Validebağ Fen Lisesi

Yolcu, Bilge Su YALÇINKAYA, Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi

İL GENELİ Dikkate Değer Şiirler

Gülmek Gibi..., İlknur Kalkanoğlu, Haydarpaşa Anadolu Lisesi

Yalnızlığın Fıkrası, Berra Nur DEMİRCİ, Kandilli Kız Lisesi

Benden Bana, Elif Bukre ÖZTÜRK, İstanbul Üsküdar Lisesi

Bir Derttir Yollar, Nermin KOCATEPE, Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi

Bir Yolun Son Cümlesi, Elif TÜRK, Galatasaray Lisesi

Varlığın Sanrısız Manifestosu, Zeynep Serra YÜKSEL, Güngören İTO Kız İmam Hatip Lisesi

Kime, Aras ÖZCAN, Özel Üsküdar Amerikan Lisesi

Boşluktan Başkası, Muhammet Gökhan YAVUZ, Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesi

İL GENELİ Katılan Şiirler

Yolun Sonu ve Evin Sessizliği, Ece Sinem ÇİFTÇİ, Bilfen Üsküdar Fen Lisesi
Turist, Kutlu Çağ KANAR, Behcet Kemal Çağlar Anadolu Lisesi
Nasıl, Safa AYDIN, Özel Samandıra Safa Okulları
Yamalı Patika, Zeyno Nisa BUĞDAYCI, Prof. Dr. Mümtaz Turhan Sosyal Bilimler Lisesi
Yolculuk, Elif Selin ÇAKICI, 15 Temmuz Şehitler k Fen Lisesi
Sevgisiz İklim, Ahmet Selçuk ÇAĞMAN, Behcet Kemal Çağlar Anadolu Lisesi
Yitik Geçmiş, Madina OBİDOVA, Behcet Kemal Çağlar Anadolu Lisesi
Âkubet Yolları, Zeynep AÇIKEL, Tuzla Borsa İstanbul Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Cennet Bahçesi, İlayda DÜZENLİ, Üsküdar Cumhuriyet Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Yol, Yusuf Sami ÇAKAN, Özel Safa Lisesi
Ölüm Gazeli, Abdülhadi ŞAHİN, Turgut Bey Anadolu Lisesi
Aynaz, Nehir DEBİK, Darüşşafaka Lisesi
Yol(a) Bir Düş, Nazlı Ecrin KARABAY, Tuzla Ahmet Yesevi Anadolu Lisesi
Sis İçinde, Yasemin Merve ÖZ, Hayriye Duruk Kız Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Yusuf'un Ağdı, Hüseyin Efe AKPINAR, Yeşilköy Anadolu Lisesi
Mektup, Zeynep Naz ÖZKAPTAN, Çemberlitaş Anadolu Lisesi
Meçhul Yol, Kerem ELÇİ, Çemberlitaş Anadolu Lisesi
Eşikte Günler, Cansu AKÇİN, Burak Bora Anadolu Lisesi
Yük, Begüm KOCABAŞ, Notre-Dame de Sion Fransız Lisesi
Her Yolun Kıyımı, Zeynep Afra ÇALIŞKAN, Şehit Türkmen Tekin KAIHL
Yolda, Pelin ACAR, Haydarpaşa Lisesi
Damlaların Yankısı, Yeliz HOŞERLER, Arnavutköy Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi
Kayıp Zamanlar ve Sonsuz Boşluk, Defne ÇEK, Özel Bahçeşehir Bilfen Fen Lisesi
Güzden Beri Ayrı, Eda YÜCEL, Prof. Dr. Mümtaz Tarhan Sosyal Bilimler Lisesi
Mukadder Vakit, Neval ÖNAL, Prof. Dr. Mümtaz Tarhan Sosyal Bilimler Lisesi
Yaşamayı Yaşayamadık, Ekin ÇAĞLAR, Pera Güzel Sanatlar Lisesi
Akıntıya Kapılanlar, Muhammet Bora GÜÇLÜ, Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi
Sonsuz Bekleyiş, Gizem ŞEN, Merter Final Okulları
Yolculuk, Emirhan Aziz DORUK, Merter Final Okulları
Dirhem Dirhem, Elif YILMAZ, Özel Darüşşafaka Lisesi
Dört Duvar, Barkın ERZİK, Özel Darüşşafaka Lisesi
Enkaz, Kutay YILMAZ, Özel Esenyurt Modern Bilimler Anadolu Lisesi
Huzurum, Seden TOLUNAY, Özel Esenyurt Modern Bilimler Anadolu Lisesi
Yolun Sonu, Melek GÜNEŞ, Özel Çekmeköy Derya Öncü Anadolu Lisesi
Hepsi Aynı Ama Hiçbiri Değil, Zehra ALKAN, Özel Çekmeköy Derya Öncü Anadolu Lisesi
Kayıp Zamanlar ve Sonsuz Boşluk, Defne ÇEK, Özel Bahçeşehir Bilfen Lisesi
Herkes Bir Gemi, Beytullah TOKMAN, Çemberlitaş Anadolu Lisesi
Elzem Değildir, Berkan ÖZER, Şehit Batuhan Engin Anadolu Lisesi
Yolculuk, Sofia Reyhan ASAR, Özel Notre-Dame De Sion Fransız Lisesi
Uyanış, Başak AYAN, Kadir Has Anadolu Lisesi
Döngü, Burak TOPAL, Kadir Has Anadolu Lisesi
Serzeniş, Nazlı ÖZEL, Kadir Has Anadolu Lisesi
Şebiyelda, Giray KORALAY, İstanbul Erkek Lisesi
Gençliğin Kıyısında, Ayşe Feyza KAYA, İstanbul Erkek Lisesi

Kimsesiz Âşıklar, Almira AÇIL, Özel Gaziosmanpaşa Modern Bilimler Akademisi Anadolu Lisesi
Ömür Dedğin, Emin ESER, Turkuaz Teknoloji Koleji
Yollar, Yasin Doruk ÖVEÇ, Turkuaz Teknoloji Koleji
Sonsuza Kadar Burada Kalsam, Yağmur ALTUNBEY, Haydarpaşa Lisesi
Boşluk, Ece Nur GÜRLÜ, Sarıgazi Anadolu Lisesi
Bir Yol Hikâyesi, Baray KESKİN, Beşiktaş Anadolu Lisesi
Yuva, İzel KARABULUT, FMV Özel Ayazağa Işık Lisesi
Yollar ve Vuslat, Ayhan Sarp HOROZOĞLU, HEV Özel Hisar Okulları Lisesi
Hudut, Mehmet Can GARİP, Dilek Sabancı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Cambaz, Zehra Seha DENİZ, Gelenbevi Anadolu Lisesi
Cennet Bahçesi, İlayda DÜZENLİ, Cumhuriyet Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Duvar Saati, Irmak ÇALIŞKAN, TED Rönesans Lisesi
Sessiz Şehrin Ağıtı, Ayşe TETİK, Paşabahçe Ahmet Ferit İnal Anadolu Lisesi
Sessiz Kalmış Gerçekler, Sidelya BOSTANOĞLU, Paşabahçe Ahmet Ferit İnal Anadolu Lisesi
Günbegün, Arman Den HARTİGH, İstek Uluğbey Anadolu Lisesi
Bilmeye Bilmeye, Mete BEYTER, Galatasaray Lisesi
Ademden Âdeme, Sümeyra DERVİŞOĞLU, Tenzile Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Ömür, Azra Zeynep MÜCEVHER, Tenzile Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Yolcu, Meryem Rana KARAMAN, Tenzile Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Çarşının Unuttuğu Yol, Mehmet Yusuf BALKAYA, Tuzla Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi
Zamansızlık, Özgü AKBAŞ, Tuzla Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi
Ölüm ve Zaman Arasında, Zeynep AYDOĞDU, Tuzla Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi
Dönüşün Yüklü, Eren ÖZKAN, Özel Modern Bilimler Akademisi Anadolu Lisesi
Boşluk, Keysi Tiana KİRKORYAN, FMV Özel Ayazağa Işık Lisesi
Sefer-i Fırak, Muhammed Bekir MOGHRABİ, İbrahim Özaydın Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Neden Yaşadık Biz Bu Hayatı?, Havva Nur IŞIK, Amiral Vehbi Ziya Dümer Anadolu Lisesi
..., Yusuf DİLMEN, Sarıyer Ali Akkanat Anadolu Lisesi
Ters Yön, Fatma Nehir BAKİR, Validebağ Fen Lisesi
Değneksiz Elçi, Berk Eray GÜLTÜRK, Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi
Yolun Sonu Rıhlet, Gizem Naz IŞIK, Üsküdar Lisesi
Zaten Bitecek Bu Yol, Burak Bekir EROĞLU, Üsküdar Lisesi
Bitmeli Mi Sahiden Bu Yollar?, İnci Nehir ŞAHİN, Ataşehir Doğa Koleji
Karanlıktaki Umut, Çınar Salih TAPKAN, Ataşehir Doğa Koleji
Hesaplaşma, Kübra Keleş KÜÇÜK, Koç Lisesi
Servet, Ece DURMUŞ, Özel Çamlıca Modern Bilimler Akademisi Fen Lisesi
Nafile Çaba, Ömer Alp DANIŞ, VKV Özel Koç Lisesi
Seyrede Seyrede, Ali MEHDİ, İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi
Bekleyiş, Burcu ESİN, İSTEK Uluğbey Anadolu Lisesi
Bir Zaman Yolcusu, Elvin HACIMURATOĞLU, İSTEK Uluğbey Anadolu Lisesi
burası dünya değil, Elif Nur ÇAKIR, Bahçelievler Uluslararası Şehit Mehmet Karaaslan Kız AİHL
Ne Eder, Berra Irmak KAÇAR, Final Anadolu Lisesi
Akıl, Hüseyin ÖZER, Özel Ümraniye Final Akademi Anadolu Lisesi
Bir Rüya, Beren TARHANACI, Şehit Fatih Satir Anadolu İmam Hatip Lisesi
Çoban Değneği, Ömer Faruk AKTÜRK, Şehit Fatih Satir Anadolu İmam Hatip Lisesi
Vapur Seferi, Azra Naz ÇIKRIKÇI, Hayrullah Keçoğlu Anadolu Lisesi
An ve Mekan, Can ACAR, TED Rönesans Koleji

Yol ve Ömür, Emir YÜZBAŞIGİL, Özel Ataşehir Modern Bilimler Akademisi Anadolu Lisesi
Hicran, Gönül Mine ÇİÇEK, Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi
Necatigil Görse Bugünleri, Nazlı EYİĞÖR, Üsküdar Amerikan Lisesi
... , Gülce ÖZDİLEK, Haydarpaşa Lisesi
Duvarlarım Şahit, Arda TORUN, Halkalı Atakent MBA Okulları
O An, Zeynep AKGÜL, Erenköy Kız Lisesi
Hatıramı Saklayan Kaldırımlar, Ilgın İRMAK, Hasan Ferruh Özgen Anadolu Lisesi
Başrol, Zeynep Sena ENMUTLU, Erenköy Kız Lisesi
Beni tekrar bul!, Derin ERDOĞAN, Erenköy Kız Lisesi
Görünmez Evcilik, Evin ÇAKMAK, VKV Özel Koç Lisesi
Zaman Sırri, Arif Kemal ÖZDEMİR, Yaşar Acar Fen Lisesi
Yolun Sonu, Kaan ATLAY, Kartal Anadolu Lisesi
Kör Kapı, Osman SINIR, İstanbul Erkek Lisesi
Muzaffer Yolcu, Bilge Kaan İŞAN, Kartal Anadolu Lisesi

*Şiirler gönderiliş sırasına göre listelenmiştir.

*Gönderilen şiirlerden şairi ve danışman öğretmeni sorumludur.

Gülşen AY

Prof. Dr. Mümtaz Turhan Sosyal Bilimler Lisesi

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

Sessizliğin Çarşısı

Her yol bir kıvrım, her kıvrım bir sessizlik,
Adımlar taşlara dokunur, yankılanır derinden.
Bir çarşıdır dünya, herkesin ellerinde
Ya bir boşluk tutulu, ya Tanrı'dan bir iz.

Evler gördüm, pencerelerinde eski perdeler,
Hikâyeler birikmiş duvar diplerinde.
Kimisi sükûnun şarkısını söyler,
Kimisi yoklukla doldurmuş tabaklarını.

Sessizlik çalar, duvarlarda yankılanır sızılar.
Ellerimiz boşlukta, Tanrı'yı arar gözler,
Bir nefes kadar yakın, bir dünya kadar uzak.
Bir iz arar insan, taşların gölgesinde.

Bir yol vardı önümde, seçtim ve yürüdüm,
Gökyüzü bazen maviydi, bazen kurşun.
Baktım ağaçlara, dallarında yalnızlık,
Ve köklerinde Tanrı'ya dokunan bir dua.

Herkesin bir çarşısı var, dedim,
Bir alış, bir veriş, eksilen ya da tamamlanan.
Kimi bir boşluk satın alır o tezgahın,
Kimi Tanrı'nın adını, bir söz gibi.

Bir çarşıymış hayat;
Kimi sessizliğini biçer kumaş niyetine,
Kimi dualarını sunar avuçlarında,
Alınan hep eksilir, kalan hep yarım.

Her adım, bir vedanın yankısı taş duvarlarda,
Gölgeler uzar, hatıralar düşer yollarına.
Ölüm gelir, bir müşteri sessizliğinde,
Ne eksilir kalan, ne tamamlanır satılan.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Betül SARIKAYA
Çemberlitaş Anadolu Lisesi
İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

Rücû Kamburu

Yollar, Behçet Bey, yollar
Rücûda sırtımdan bıcakladılar
Tanrı'ya
Yalnız bir dudak payı bıraktılar
boşluğa
yerçekimini adadılar
ve ben de
büyük bir tecessüsle
(üzgünüm)
yerçekimine
yenik düştüm.

Yollar, Behçet Bey
demek “Yollar evlere çıkar”
peki “ev”ler yola çıkar mı
(hiç düşündünüz mü bunu)
Insane hiç evsiz kalır mı
Bir gece yarısı
Huzur ateşiyle yanıp tutuşurken
Kapısı yüzüne kapanır mı
(kapanır,
Behçet bey)
Hem de bir tokmak sesiyle.

Ey Ahali!
Duyduk duymadık demeyin!
Tokmaklar çalındı
yani
ana-oğul'un kapıları bizlere kapandı
(ferman, padişahımızındı)
Ey Ahali!
Güvendiğiniz dağlara kar yağdı!

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Yollar, Behçet Bey
“Yollar evlere çıkar”
Demek gözünüzle gördünüz
Sırtınızda hissetmedinizse
(*ne çıkar?*)
Affınıza soyunmuş
(*kamburunuz*)
Sırtınızda kabuki tutmuş!

şimdişiz, gelmiş
tutuk boynunuzla
yolları anlatıyorsunuz
Tanrı'ya son dudak payımı yudumluyorum
Bana yolları yaz diyorsunuz
ben uzun ince bir yoldayım
siz başka giyotin arıyorsunuz

Yollar, Behçet Bey
“Yollar(ı) evlere çıkar(t)”
yalvarıyorum
beni son bir kez
rücûmda yaşat!
(bu intihali
Uzun ince ipimin
Bileğinden kanat!)

Alya KATKAT

Özel Notre-Dame de Sion Fransız Lisesi

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

Kûn Fe Yekûn

Yol başladığı yerde bitiyor, sona ermiyor başlangıçlar.
En başındayım yahut en sonunda,
her şey bir anda ve dahasıyla bütün, ermişliğiyle hüznün.
Olmasını istediğimle olacak olan ayrılmış birbirinden,
çekilmiş içimdeki denizlerin suyu ve ben,
tuzunu yarama basmışım, olmamışlığımı oldurmak isterken.

Ol, diyorum, olmuyor demekle; olduramıyorum,
her oluşumda var sandıklarım yok aslında.
Olur ama nasıl? Ne hakkım var bir hiçliği oldurmaya?
Daralıyor yol, düğümleniyor içimde, kaybediyorum kendimi.
Yalnızlığımı soyuyorum, ulaşılmaz bir yıldızın intiharında,
tanıyıyım en büyük yaratılışların ancak gücüm yok,
bir başka ben olmuyor, olmayacak.

Yol uzadıkça ilmek ilmek tutsaklaşıyorum kendime.
Benliğim, en kaçılmaz hapisanesi bu evrenin.
Rab demiş olmuş da ben yok oluyorum içimde.
Nurunda saklı bütün gerçekler,
huzuru kaçırıyor derinimden,
herkes gidiyor, ölümler bile!
Ölüm sızmış kimsesizliğimin topraklarına, işgal başlıyor;
yazıp çiziyorum, faydası yok, yoluyorum ruhumu;
sökülüyor tabelalar, bir yol kalıyor geriye ama ne?

Arıyorum. Beni, benden öncesi ve sonrasını.
Sarıyorum yaralarımı. Karıyorum geceyi gündüzü.
Tarıyorum kaderi, ayetlerden harfler bir ip gibi sarılıyor boynuma.
Bir ekmeği kendimle bölüşüyorum sonsuzlukta.
Yolum uzun çünkü, yetmez acıma bir parçası.
Yediriyorum, benden gayrı ne varsa.
Rabbim biliyor, bu yolu icat eden değil ondan başkası;

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Koşmak bana düşüyor, yetişmek ve
yaşatmak yazgımı.

Ol, diyor, oluyor her şey ama nasıl?
Umutlarım yeşeriyor, yolun sonu değil de neresi burası?
Ben yine aynı ben, yolun uzunluğunca yapayalnız.
Bir ben var, bir daha ben ama bilmem kaçınıcı?
Hiç olmamış benliğimle, yolun başındayım.

Ne Anlattığını Unut/muş Şiir

İçimden geçer her yitik zaman,
Bir ben, samanlıkta iğne arayan...
Hatıralar bir kibrit çalar karanlıktan,
Ucu yanmış düşler mezarlığına yeni bir can...
Çıtırtilar değildir, kuru ve silik sarıdan,
Bir alev, ruhumun çeperinden yükselmededir...
Bütün anlar kısacık ışığa bir gölge gibi yenilir,
Ve ben, belki bir yansıma aynada kaybolan,
Yahut bir yankı soğuk kızılılıkta uzaklaşan...

Gözlerimde bekler zifiri gece,
Daha da kararır bakışımın dehlizlerinde,
Tanrıya her yalnız ve yanlı dönüşümde...
Ben, her adımda biraz daha sessizleşirim,
Bir efsunkâr akşamda, bir katre ay olur düşerim,
Bir yurtsuz su gibi akıp yavaşça,
Şelalelerin sonu çıkar ya darağacına,
Ömrümün o en yansız anında,
Bir tutsak haykırış misali usulca,
Son bir bakış gibi umarsızca tükenirim.

Yoksulluk ve yoksunluk dolar ciğerim,
Ne yana baksam bir pişmanlık,
Zaaflarım düşlerime parmaklık,
Avuçlarımda bir serçedir korkaklık...
Soğuk eklemlerimin içinde titreyişim,
Pervazın ardında birikmiş soluk maviler,
Kapıların eşiğinde unutulmuş vakitler,
Hiç kullanılmamış umutlu kelimeler...
Ve hepsiyle yudum yudum içtiğim,

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Damağımda zehri, yutkunup geçtiğim,
Kursağımda boğduğum benler...

Her yitik zaman içimden geçti,
Bir ben, iğneler içindeki saman zerresi,
Yalanlar içinde yaşadığım yetmedi mi,
Yahut gökten inen yüceliğin eli?
Karanlık ve uçurum sessizliği,
Tanrının göz kapaklarının ardındaki...
Her şey bir boğuk iniltiyle sonlanacaktı hani,
Çürümüş şafaklar neden sökmedi,
Neden bu bildik leylin bize öfkesi,
Neden vuslat kadehimize dökülmedi?

Her yol bir yerde biter, demişti biri,
Arayıp durdukça karıştırdım caddeleri,
Bilemedim, sonradan yollar çizdiklerini...
Bir kalem verdiler benim de elime,
Dediler "Sen şair, bir yol yaz bize!"
Bana ait sandıkları bütün izlerde,
Benden sair, sonuma dair dizelerde,
Bensizliğim hüküm sürmede...

Herkes bir yol, herkes kalabalık bir çarşı,
Diyen haklıydı fakat vaktim kalmadı,
Hepimiz, satıcısı belirsiz duygulara alıcı,
Alınan hep eksik, ne fayda pazarlığı,
Verilen hep fazla, üstü kalsın bu acı...
Bir avuç hatıra, bir tutam yanılgı,
Anlayın işte, hepimizin sonu yazıldı,
Bir taş a kırık ismimiz kazındı,
Benden geriye cebimdeki savaş kaldı,
Ben kaybettim lâkin kimse kazanmadı,
Sefaletim, esaretime karşı...

Zangoçlar bildirirken fermanımı,
Kar yağmaya başladı ağustos ortası,
Peşime düşmüş akseden keder kaldırımları,

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Bir yağmur akşamı beni ortadan kaldırdı...
Fani yılların lafzı gibi kayboldu,
Kum saatinde ufalanmış gam tozu,
Düşemedikçe zamana yenildi çoğu...
Bütün kelimelerim, bir çılgılık oldu,
Unutuluşum o çılgılıkta doğdu...

Kim bilir bu şehirler beni kaç adım evvel yitirdi,
Kim bilir bu yol üstümden kaç adım geçti?
Her şey tek solukta silindi,
Ne bu var edilmişler benimdi
Ne de bu masalda olan şey sihirdi,
Her unutuluşum yaşamaya gebeydi,
Bir kez daha ölmekti aslolan,
Yaşamak katledilmiş bir kız çocuğu,
Yaşamak hiç doğmamış bir oğlan...

İlle

Yorgunluğa vakit kalmadı.
Gövde, günbegün örselenmekte;
Yavaşça tutulan ip gevşeyince
İlle de hüznün, ille...

Adımlanan yük imalelense
Devam etmeli mi her akşam aynı derde?
Soluk bir aşk,
beklerken her şafak
Umutun gözlerinde
lanet okuyor bulursun,
Kendini;
Kendine

İyi ki Doğdun Kardeşim

anne gömleğimi ütüler misin
daha martılar - - yarın
tiyatro vardı ve
daha sen yoktun kardeşim

vapurun siyah bulutundan kaçamak gördüğüm dilenci
simid diye yalvarıyor, bulutlar kapalı
boğazım kuru, şimdi bir simid iyi giderdi
alkışlar alkışlar dalgası alkışlar denizi
iyi ki doğdun kardeşim
anne gömleğimi temizler misin
üzerinde bir damla kirli
oysa daha martılar yoktu
iyi ki doğdun kardeşim
oysa yarın suare tiyatro var benim
sana, aynalara, bana, güvenliğe, vapura, boğulanlara,
boğulan martılara simidi vermeyeceğim
martılarla ilk kez mum ışığında tanıştım kardeşim
daha sen üç saatliktin

iyi ki doğmuşsun kardeşim
hiç de umrumda değilli
simid yoksa pasta yeyinli
bol yaşlı, az genizli bir partin vardı senin
kucağıma almadım, üç saatinde hiç sevmedim seni kardeşim
iyi ki doğdun
anne gömleğimi ütüler misin
yarın tiyatrom var benim
aynalar martıları izlemeye gelecek
boğulan martılar benim
“can simidi! nolur bana yardım edin!”
iyi ki doğdun kardeşim

intihar ile üç mum ışığında tanıştım kardeşim
ilk kez aklıma yattığında
gömleğimle ilk sana geldim
iyi ki doğdun kardeşim.

ilişki veya alışveriş

Ravenhill yanıma kim yaklaşırsa
(bayrammışçasına gün yüzü bir gizlilikle)
cebime biraz para
ve bir de tirad tıktırıyor.
Sonrası bir konuşma,
sonrası bilmek bitmez/bitmek bilmez pazarlık,
sonrası tartım sırası malları titizlikle.

Apati ve teizm dolu bir kaos,
c'est une soirée isolée.
Müziğin kıyısında bir ekstazi alıyorum gamsız bir kadından,
ve bir fent-anil ve bir LSD satıyorum kavdaki adama,
elimde kalan son esrarı paylaşıyorum kesik gülüslü bir adamla...
Sanskrit bir yola tersinir gidiyoruz:

paathya

çünkü çözümsüz.
Sonra... bir noktada...
Uyuşturucu takası kesiliyor.

Uzun, kısa, ilgi çekici, sıkıcı,
bayık, statik, iniş-çıkışlı...
Nasıl, ne kadar, kiminle olduğu önemli değil;
İlla ki son buluyor.

Ve sonra,
başka bir adam, başka bir kadın, başka birine
tekrardan bir uyarıcı satıyorum,
tekrardan ondan bir halüsinojen alıyorum.
-am(m)a abes...-

Bak bunun adı muhabbet,
bak bunun adı erotizm,
bak bunun adı-
in-yer-face!

(Bu ani kesilme, yarıda kalan bu muhabbet;
kolektif yalnızlıktan bunaldığının farkındalığı)

Kapitali lanetliyorum,
tüm paramı koşullu uyuşturucu ilişkilerin yoksunluğunu çekenlere
dağıtıyorum
ve tüm uyarıcılarımı, halüsinojenlerimi ve uyuşturucularımı ayıkken
bedavaya veriyorum.
Gerçek, eşit ve adi,
sosyal bir "-izm" talep ediyorum!

Bu Proudhoncu bir isyan değil mi?
Ellerim cebimde ve küfrederek bu suç ortak olanlara,
terk ediyorum ellerimdeki ağarmış illüzyonları.
Fatalist düzlemimin Herakles basamaklarında,
beynime zerk etmiş bu madde/met-a
bırakmıyor tekil birlikteliğindeki nöronları.

Ayrılmıyor lehimli gri ve indigo metal parçalar
kaleydoskopla bakılırmışçasına gökkuşağını andıran bedenimden.
Ayrılmıyor vücudumun hemen hepsine sirayet etmiş bu renkli su
tüm diyet programlarını denesem de ödemi atmak adına,
bedenimin her bölgesine kesikler de atsam çıkmıyor damarlarımdan.
Ben de hiçbiri ayrılmayınca birbirlerinden
birbirlerine dönüştürüyorum!

Buz küpleri haline getiriyorum hissizliğimi ve
yayılmasını bekliyorum etrafıma.
Hayatınızda tadamayacağınız yoğun duygu kalıplarını dondurup
dilimde dolandırıyorum eriyene kadar, şehvetle.
Bunların adı da alışveriş, bunların adı da gereksinim;
dengelenene kadar kütlem ve hacmim.
hem ben sonuna kadar iddialı bir klein şişesiyim!

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Öyle ki bazen yaşadığımı hissetmiyorum bile;
Kimi zaman da tiyatroda yaşanana,

sürreal bir tabloya,
varoluşçu bir romana-

Bu(z) kalıplarımı andıran herhangi bir şeye hıçkırarak ağlıyorum.

Gerçekliğim tam olarak böyle bir yetersizlik.

ve ben tüm bunların eriyip benliğime yayılmasına
SANAT diyorum.

(très pathétique!)

Ama yetmiyor,

Yalnızlığımı anlatmak yalnızlığımdan eksiltmiyor
Beyaz ipliklere ettiğim sitem yaşlanmayı kesmiyor.
Bu ellerimdeki ideal pragmatizm fayda etmiyor.
Yetmiyor...

Ve yetmediğinden beş parasız partiye geri dönüyorum,
Herkesin kimseye belli etmediği çaresizliklerini izliyorum,
Herkesin sahte muhabbetleriyle yalnızlıklarını saklamaya çalıştıklarında
yüzlerinde oluşan o ikircikli, acı dolu mimikleri okuyorum.
Bunun adı korku, görebiliyorum;
yalnızlık korkusu.

Boşa giden bir çılgılık atmış gibi hissediyorum,
Boşa giden bir propaganda-bireylem-bır GrEv-BİRBAŞKALDIRI!
Amma faydasız...

Bu basit bir iş,
"Drug-dealing" herkesi gerçekliğinden alıkoyan bir iş;
Kapiş?

Herkesi içsel yalnızlığından uzaklaştıran
harika, önleyici ve tamamen sahte bir iş!

Bak bunun adı sosyal ilişkiler,
Ve bak bunun adı alışveriş!

Arda Yusuf KAHRAMAN

Hacı Rahime Uludağ Mesleki Teknik Anadolu Lisesi

ÖNE ÇIKAN ŞİİRLER

Araf Saatler

Sarkaç sarkar
Yelkovan akrep peşinde
Zaman durmuş, karanlık silüette
Tik Tak Tik Tak

Cam buğulanıyor,
Muazzab saatleri gece yarısını geçti
Meçhul sesler yükseliyor
Hazırsın. Bekliyorlar seni de
Tik Tak Tik Tak

“Her yol bir yerde biter”
Hatıralar vakitsiz öldüğünde
Dört duvar kapalı karede, saat sesleri
Zaman akıp gider değerini bilme/sende
Tik Tak Tik Tak

Guguk kuşu susmuyor saat gece yarısını geçtiğinde
Tik Tak Tik Tak
Kapalı kutuda yankılanıyor Hiç Sizce?
Tik Tak Tik Tak...

Zeynep Nur MUTLU

Kartal Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

ÖNE ÇIKAN ŞİİRLER

Sürgün'ün Öyküsü

Sıcak beşiğimdeydim
Göğsüne yaslı
Yaka paça tutup beni
Attılar dışarı.

Kaldırımlar peşimde
Sürüdüğüm o çocuğun hikayeleri
Yazılı yüreğinde
Derinlerde bir ev hasreti

Sürekli kanadı elleri
Dizleri, yamalı sinesi
Hep yalancı bir söz güneş
Bu yokuşların ardındaki hikayesi

Sürekli mi yürüyecek
Çökecek bir gün dizlerinin üstüne
O zaman tek isteği uzanmak
Bir çatının gölgesine

Aradı o sıcak yuvayı
Üstünde dumanı tüten, kahkahaları
Taşıran ocaklarından sevgiyi
Terk etmeyeceği o yeri

Aradı o beşikleri
Onu sarıp sarmalayan elleri
Yolunu gözleyen gözleri
Ruhunu okşayan sözleri

Ama kapılarında kilitler, her bir hane
Nereye olmak istediye yolcu bir çare
Hepsinin gözlerinde tutsak fenalık
Yolcu nereye gitse hep bir artık.

Bulamadı neşenin doğduğu evleri
Sevginin yeşerdiği bahçeleri
Bitmedikçe şefkat gönlüne
Yetmedi o açgözlü nefesine

Rüzgarlar savurdu narin bedenini
Yağmurlar eskitti derisini
Yol yordu ruhunu
“Git” dedi ona her şey

“Git” dedi ona bu evler, anılar
Oysa sürülenler cahiller, ve yalnızlar
Yolları eskitti gözlerindeki yaşlar
İçlerinde dünün alevleri parlar

Ey yağmurları bekleyen,
Bir yurt için evsiz bilge
Nafile bu hüznün, üzölme
Büyütmez şefkatli bir gölge

Sana “git” diyenler, insanlar
Ellerine birkaç söz tutuşturup kapıya koyanlar
Yazık değil mi bu kış, bu ayaz
Neden kimse bu yetimi tanımaz?

Yolcu bile kendin bilmez
Bir yol bilir bir de sonu
Tüm yollar aynı sokağın
Rutubetli hazin sonu

Aynı bütün yolcuların toprağı
Yalnız taşları farklı
Ve adlarını verir yollara Tanrı
Hangisi yolcu hangisi yolun artığı

Kim değil ki yolcu yürümeyi reddeden
Kim değil ki yolda yeşermeyi bilmeyen
Boğuldular isyanlarında onlar
Yolu, yol değil sürgün eden

Sürgün değilsen sen eğer
Bırak matemî, yol değer
Yalan değil bir ev hikayesi
İşte gözlerinin önünde uzayıp gider.

Yolda olandır yolcu
Yürüyendir yolu bilmeden
Adımları korkandır atmaya
Yüreğı devam eden

Evi arayıp durur yollarda,
Yolda bulmalı yurdunu oysa
Çökene kadar bir ağacın gölgesine
Evler sana dar, yollarda yaşa.

Laleli Evliya

Cılız nefesiyle bir ışık huzmesinin
Altında yapayalnız karanlığı evlerin
Sonsuz bir boşluk saklar çıkmaz sokaklarında
Yıllarca yankılanır, yankısı yüzyıllarca

Babayani bir evliya çalar ahşap kapısını yoksul evin
Renkten düşmüş bir lale bırakır sessiz ve sakin
Ölüm solur cılız nefesin ters tarafından yapraklarında
Haris toprak emerken tamam suyunu ihtirasla

Sokak aralarından duyulur ilahisi Hidayenin
Nurani ruhu ab-ı hayatı olur cansız lalenin
Hidaye yükselir boşluğun içinden sonsuz semaya
Gözü yaşlı bulutlardan bakar yerdeki aya

Baki takırtısı diner sarhoş akrebin
Fırtına süpürür yapraklarını takvimlerin
Yalnız efkanı kalır inkisarın havada
Yankılandıkça büyür son sözü, ya veylana!

Bilinmez, kulağına bile gitmez öz annesinin
Evlerde tarifsiz eğlenceler, sonu gelmez muhabbetlerin
Damardaysa kan kalmaz aka aka
Laledeyse derman kalmaz göğe baka baka

Ruhu can olur, parıldar kiminin
Mevtadır kimiyse, ferî kaçmıştır gözlerinin
Beşiği şavksa da yatar kara mezarda
Evveli bolluksa da ahlazdır fakir toprakta

Çoraktır varlık ovaları kağıda diz çökenin

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Vukufiyeti bakmak gözlerinin, atmak kalbinin
Şandır özü ki adına taş atar zavallı huduta
Boğulur pis ellerinde, öterken son defa

Ölüyorum! Su! Su... Hidaye neredesin?
Ölmeyeceksin lale! Lale... Lâl... Lâl gibi lale... Lâ!

İzbe

bir günümün takındığı her çalgı
berceste bir eserin kundağında
sustuğum bir düne isyanda
muhtaçken tevekkeli ilan etmiş
bulutlarının gönülsüz olduğu toprağı
tortulu nisyan çeşmesine yol gitmiş
eşikte buz zeminde tek ayağı
her biri meyus hale bürünmüş
mamafih eli kulağında
karıncalanmış anılar karmaşasında yürümüş

kümbet duruşun aksine
saatin akrebi kesilir deprem
yollarım uzar benim gecenin üçüne beşine
canhıraş kirpikler misali dökülür harabem
kilitli yıldızlarım varamadan gecesine
günlerim geçti gülercesine
ve güldüm her birine günlercesine

tahayyül dahi edemediğim bir alışveriş
küçük çocuk benden mütevellit
elsiz bileklere kelepçe geçiriş
bataklığa benzer yolum
lotusları yaş yaş dizmiş
ademoğlu bir beni çekmiş ki tuzağa
ya batacağım ya yaşlanacağım
daha ne kadar gidebilirim ruhtan uzağa
feyzin düştüğü suya
düşerim belki hasret kaldığım baharlı yuvaya
kayıplarımın kaybında kayboluşum durur

bulunamaz benliğimde bir ben sâhir
perestiş duygudan ferfecir
vâkıf olduğum her konu evden uzak
mavilerimle yarışan yunus ki kıyıya vurur
vakti dolmuş gibi kaldırım dolu zambak
yitik buz bedenimin üzerindeki toprakta kurur

bir yaz gecesi şarkısında türkülerin çiçeklerini yeşerttin
ki yollar zamanımı belirler
silinirim her adımım ardında
yerde görünmez bıraktığım iz bile
gölgem silüetlerin kanatları altında
lodos değil, zayı rüzgarın çevrelediği izbe

Bilge Su YALÇINKAYA
Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi
ÖNE ÇIKAN ŞİİRLER

Yolcu

Her şey son bulur
Elbet bir gün
Bir vakit, bir nefes, bir rüzgar
Bazen sırrı çözmüş bilge ruhlardır gidenler
Bazen loş sahnelerde yankılanan suskun gölgeler

İnsan doğar, büyür, kaybolur
Rüzgarda savrulan bir iz misali
Bazen bir taşta kalır adı
Bazen bir ağaç fısıltısı
Bazen sönmüş bir göz parıltısında
Sadece birkaç anı

Ben yaşadım
Aşkı, acıyı, özlemi ve tanrıyı
Ve ben tanıdım
Her yaştan, her renkten
İnsan mütalaasını

Birileri boşlukta dolanır
Birileri tanrıya dayanır
Birileriyse anlamsız
Boş gözlerle bakınır,
Kaybolur kalabalıklarda

Kimse bir yolda değil
Herkes kendi yolunda
Ve yollar kesişir bir çarşıda
Kimileri umutla bakar o yollara
Kimilerinin ceplerinde bir boşluk
Ve kimileri çoktan vedalaşmış tanrıyla

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

İlknur KALKANOĞLU
Haydarpaşa Anadolu Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Gölmek Gibi...

Taze bir gülüş.
Parıldayan Arnavut kaldırımları adımlamak gibi,
Güneşin altında, baharın
Bozkırda beslediğı çiçeğı koklamak gibi,
Sevmek gibi, sevilmek gibi...
Coşkun ve mutlu,
Köpüren denize ayaklarını sallamak gibi,
Güneşin altında, yazın,
Rüzgâra armağan ettiğı esenlik gibi,
Yaşamak gibi yaşatmak gibi...
Sakin bir gülüş.
Büyük bir Köknar'ın gölgesine sığınmak gibi,
Uslanmış güneşin altında
Bekleşen yol ayrımları gibi,
Özlemek gibi hasret çekmek gibi...
Huzurlu ve suskun,
Dökülen yaprakların arasında yürümek gibi,
Batan güneşin altında
Karamaya can atan kuytuların nöbetinde olmak gibi,
Unutmak gibi hatırlamak gibi...
Ağlayan bir gülüş.
Binanın soğuk korkuluklarına tutunmak gibi,
Yiten güneşin ardından
Kurumuş ayçiçeklerini okşamak gibi,
Aramak gibi istemek gibi...
Pişman ve korkmuş,
Tenha sokaklarda kaybolmak gibi,
Giden güneşin ardından, köşede
Gizlenmiş harabe evleri izlemek gibi,
Ölmek gibi gölmek gibi

Berra Nur DEMİRCİ
Kandilli Kız Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Yalnızlığın Fıkrası

Değişmiş,
Urlarımla zikreden şu beden
Gülistan kaçağı
Gülmeyenler bahçesinden bir yabancı

Terk etmiş o karalar karası dehlizi
Ahiyattan yoksun o cennet için
Görüyorum, yüzünde o müthiş ifade yine
Ne çirkin, ahenkten yoksun bir gösteri sunuluyor seyircilere.

Nedir o kara yumru, aynada duran?
Biçimsiz bir saye sanki
Kayıp çocuklar inşası
Yalın yaman bir adam

Zikretmeyi bıraktı urlar
Aldılar o adamı
Bir kindar baharda
Gezdiriyorlar şehri sokak sokak.

Kızçeler, tortularını bırakmış yollara
Tülbentlerden geçilmiyor köprüler
Kornalar ağıt yakıyor
Sigara dumanı zehirliyor ak ruhları

"Kaldırın kadehleri, ey halk!
İçin."
Hem yok olan simalar şerefine
Hem soldurduğunuz ruhum için.

Sevemedim ben bu insanımsıları

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Gittikçe yalınlaşıyorum bu yüzden
Susmak bilmezler mi?
Tekliğimi bozmadan, benliğimi çalmadan
Atlatmaya çalışıyorum bu hayatı.

Şimdi bırakma vakti şehri arkada
Çekildim inzivaya,
"Kayıp çocuk eseri" adamı geride bırakıp,
"Kambur adamlardan doğma" çocukla.

Şeytanlarım bozuyor yalnızlığımı, herhal ıslığımdan.
Yalnızlık sefalarımı emiyorlar.
Ama çok durmadan kaçtıklarını görüyorum,
Yaklaşan kötürüm çocuktan kaçıyorlar

Köprülerden tülbentler, yollarda kızçeler
Toplayıp da gelmiş
Geçmişim olmayı benimsemiş çok,
Bilememiş üç beş mazi alıp da gelmiş

"Ah sen, Ah sen...
Götür geri, getirdiğin her bir fıkrayı."
Bir dem gülemedim şu kaç koca yılda,
İnsanlar ve benzemeye çalışanlar var etrafımda
Ama kim biliyor beni fıkralarımın öte?

Elif Bukre ÖZTÜRK
İstanbul Üsküdar Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Benden Bana

Her duygunun sırrında ama hep sınırda,
Azı azıyla karan,
Çoğuna hiç ulaşamayan,
Köklerinde yalnızlığı,
Her hissine kaza namazı kılan.
Ne kendimdeyim,
Ne benden ötede
Ne Haşım olup “akşam üstlerine” söylenirim
Ne Necatigil olup “bir çarşıda biterim”
Süzülürken zamanın imbiğinden,
Ben benden gidişime el ederim.
Tarifsiz vakitlerde,
Tarifesiz bir yolculuk benimki.
Boş bavulumda biriktirdiklerim,
Öfkem, mutluluğum, heyecanım,
Kırık şamdanlarım, bozuk saatlerim,
Gittiğim yollarım, kesiştiğim duraklarım,
Bir de sadece benim olan dualarım.

Nermin KOCATEPE
Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Bir Derttir Yollar

bir yol vardı içimde,
altı defa doğup yedi defa öldüğüm;
veda ettim canımdan içeri kimseye,
yolun sonu buluşmaktır diye
Yüreğimin attığı yerdir yollar

bendeki umut kafi mi,
o yolu sakınmaya;
sise bürünmüş etraf,
yollar ayrılıyor biz gibi
bozuk saat artık durmuyor
Kayıp bir patikadır yollar

sönen mum dumanının bile,
bellediği bir yol var
benim yolum kaybolmuş,
hanginiz çalıverdi?
Kimseye ait değildir yollar

tüm neşem sizin olsun,
bari acımı bırakın
benim yolum acıdan değildir.
acımdan mahrum etmek,
benliğimi almaktır
Acının ilk şahididir yollar

ah, derdimi tasamı;
sen ben değil,
arabamdaki radyo bilir
yolumla hasbihali,
en iyi eden bilir
Bestesine döktüğüm incilerden tanır beni yollar

senin, benim, onun
derdini hatrına çizer yollar;
gebe eşine telaş edeni,
derman uğruna yola ağlayanı,
borcu ötürü düşüncesine esir olanı;
kazada yüreği yananı tanırılar
Gökle insanı bağlayandır yollar

bu da geçer, bu da geçer
gönlün azabı elbet diner
yolun sonu ecel
yolun sonu ezel
yolun sonu sen
senden gelip sana gider
Yüreğimin durduğu yerdir yollar

Elif TÜRK
Galatasaray Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Bir Yolun Son Cümlesi

Her yol bir yerde biter derler,
Kimisi yaşlı bir duvarın gölgesinde,
Kimisi hüzünlü bir denizin kıyısında,
Kimisi de hiç başlamadığı bir hikâyede.

Her insan bir yol taşıır içinde derler,
Bazısı taş döşeli, bazısı tamamen çamurlu
Kimisi o dik yokuşları sayar adımlarıyla,
Kimisi de düzlüklerde kayboluverir usulca.

Bir çarşıdır derler dünya dediğın,
Tezgâhlarında renkli hatıralar satılır,
Kimisi eski bir saat gibi akar yavaşça,
Kimisi de iki aşığın unutulmuş şarkıları olur zamanla,

Kimileri boşluğu bazen de hiçliğı seçer torbalarında,
Bir avuç sessizlik, bir tutam da rüzgâr
Kimileri tanrıya uzatır ellerini,
Bir dua gibi, bir ışık gibi bazen de yardıma muhtaç gibi...

Her yol bir yerde biter elbet derler,
Evlere döner renkli hatıralar bir bir
Kimisi dağılmış bir masada tozlanır,
Kimisi de bir pencereden bakakalır.

Günün sonunda ne yol kalır ne de çarşı,
Yollar ve çarşılar bittiğinde hatıralardır senin yanı başında kalan.
Ve herkes kendi çarşısından,
Kendi yolunu alır da gider sonsuzluğa.

Zeynep Serra YÜKSEL
Güngören İTO Kız İmam Hatip Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Varlığın Sanrısız Manifestosu

Bu günlerde anlayamadığım bir his dolaşıyor içimde
Karanlık ve kuytu zihnimde sorguluyor gerçekliğimi bir cüce
Uydurduğumuz zamanın kayışlarını tutuyorum nasırlı ellerimle
'Durun!' diyorum, hazır değilim bu gerçekliğe

İnsanoğlunun kaderi bu
Prangalarımdaya hissedirim, bilirim muhakkak mutlak sondur yaşanan
Bir tas acı, bir bardak keder ve bir tutam isyan
Başlangıcımın fısıldadığı zehri damarlarıma içiririm

Sorgulamak üzerine yaratılandır, yaşamadan ölenler
Öldüklerinde bir boşlukla hiçliğe gömülenler, zamanın ağırlığına
direnirler
Ki yoktur ne zaman ne de varlık dönen beyhûde dünyada
Yalnızlık ve kederdir, doğan her çocuğun yazılmıştır kitabında

Kan kusan hasta çağda yaşamak doludizgin atlarla,
Yalnız an içerisinde bir mürekkep damlasında,
Suyun değdiği her toprak kuraklaşır, dağılır zerre içerisinde çılgınlıkla
Fakat demek değil, yaşamın bu hengâme içinde bir anlamını bulmak

Dolanıp dururuz çatlaklarından yeni özler yaratan dünyada
Mânâyı ve melâli anlamadan kayboluruz, sanki hiç aramamış gibi
Fısıldanır doğduğumuz andan beri şu sözler kulağımıza masal gibi:
En kurak çölde yeşerir inancın ince yapraklı filizleri

Ölülerin izini sürer geçmişin esirleri
'Ses ver, ne içindir yaşamamın sebebi?'
Tiz kahrkahr kovalar kalabalıklar içerisinde yalnızca delileri
Fakat sorgulamak yetisi ızdıraptır, fütursuzca yaşamayanların kaderi

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Damarlarımıza karışan asi yaşamak hissi göğsü gömülmemizin sebebi
Güneye uçan kuşların yönünü şaşkırtır, ölüme götürür bu karanlık taşma
hissi
Ölmek sanatını icra etmek saltanatı şapka çıkartır münzevi delilere
Boşlukta süzülür ruhum, zihni dolup taşan insanları küçümseyen gözlerle

Sonsuz arayış içerisinde yakar sigarasını siyah dumanlı bacam
Gözleri ıslak ve elleri titrek, varlığını sorgulamakla geçen koca bir yaşam
“Bitireceğim!” dedi ayyaşken sonsuz döngü içerisinde dolaşmaktan
sıkılmış vaziyette
Ardından içde yapıklarından mütevazı bir cenaze, hoş bir seda, elveda!

Kırılan heveslerin ufulanmış tozlarını içer günde üç vakit kahvede
Ömrünü satmış birkaç ukala hayatıyla oynar kumar masasında zar ile
Yudum yudum kaybolur fikirler ve gizlerdeki izler
Oyun el değiştirdi ve sonra acımasızca yeniden dağıtıldı kartlar

Şimdi sorarım geceye, yıldızlar neden sustular?
Avuçlarımda parçaladığım zamanı ruhumla birlikte çaldılar
Bedenimi kanatan kırık aynalar, bir güz akşamı yüzüme parçalandılar
Ve sustukça ağırlaşan zaman, beni boğdurdu suikastçı nefesimle

Bitti artık abiler, ablalar!
Tiyatronun son perdesi oynanıyor, ölümler ayakta ısıklarla alkışlamakta
Dediler: Fitrat işte bu, buhran ve çaresizlik!
Zaman hızlı geçti, biz hala arayıştayız, kaybolan ne varsa

İnsanın yıkımıdır, hissedebilmek sonun başlangıcından beri
Yavaşça çürür umutlar, çekilir derin duygular birikintisi
Ve silkelenir paçalarından süpürülmüş korkularım
'Tamam' derim, hiçliğe artık hazırım

Aras ÖZCAN

Özel Üsküdar Amerikan Lisesi

DİKKATE DEĞER ŞİİR

Kime

Yola son var, kimi sessiz, kimi isyan
Gece suskun, dolanır gölgeyle hicran
Kime hâlâ görünür yol, kime zindan
Kime dünya, kime rüya, kime hüsrân...

Sorar insan, nice düşler dile sığmaz
Zaman elden gider, bir an bile durmaz
Evin içten kül olur, dumanı kalmaz
Kime akşam, kime sabah, kime zaman...

Kapı çalsan, yankı düşmez, ses de suskun
Duvar izler, gölge yürür, yol kayıptır
Zaman silmiş neyi varsa, iz de yoktur
Kime varlık, kime boşluk, kime hicran...

Bir adım var, nereye gitse yok olur
Bir iz arar, göğe bakar da kaybolur
Bütün yollar unutulmuş, dilden düşmüş
Kime yön var, kime son var, kime mekan...

Göğe baksan, ne ışık var ne de iz var
Uzanıp da tutamazsın seni saran
Sana düşmüş bir unutmak, sana hazan
Kime dünya, kime rüya, kime hüsrân...

Sonsuzlukla kaybolur her bir şey bir an
Boşluğa düşer adımlar, geçer zaman
Gölge olup kaybolur her varlık, her can
Kime son var, kime yol, kime veda...

Muhammet Gökhan YAVUZ
Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesi
DİKKATE DEĞER ŞİİR

Boşluktan Başkası

abiler şimdi durun
durun ve şakaklarımı dinleyin
zaman süzülmeden
dalmadan korku
ünlere düşmeden
çıplak kalmadan evler dinleyin.
onlar diyorlar ki
"başka bir yol yok mu?"
bir sokak arasında
kaçmaya dair ölümden.

o malları çokken
bize yalnızlık bağışlayan
koca cimri çarşı
-ki kaç esnaf yatıyor sende
sokak başı-
haykırıyor bize
"yok, payınıza bölünenden
evlerden
boşluktan başkası"

duyun abiler
şakaklarımı dinleyin
ölüm evlere dağıtmadan
payını

onlar diyor ki:
"çıkılamaz mı çıkmazdan
geceden, gündüzden?"

o ömrümüze baharlar indiren
tanrı sanatı
zavallı güneş dahi geceden uykusuz
haykırıyor bize
"güneş esnafın ayılmasını
esnaf, ölmeyi bekler"

ve umut
-ki ilk ve son durağı insan oğlunun-
onda her kapıyı çaldırtan
her sokağı aratan
alış-verişler

bu kez o da
susuyor ve işaret ediyor
"bir çıkmazdı hepsi
doğum ölüme
ölüm evlere
nasıl ayrılır ikisi"

Yolun Sonu ve Evin Sessizliği

Her yol bir yerde biter, bir noktada kaybolur,
İzlediğin patika, bir anı bırakıp susar.
Yolculuklar sonlanır, düşler dağılır,
Bir çarşıda buluruz, kaybolan her izimizi.
Herkes bir yol, bir çarşıdır aslında,
Yüzlerde umut, ellerde yılların hatırası.
Tezgâhlarda hayaller, alışverişlerin derinliği,
Bir paket sevgiyi alırken bir parça hüznü bırakılır geriye.
Orada alışverişler, renkli bir dünyadır,
Kimisi sabır alır kimisi geçmişi taşır.
Fakat kimse boşa gitmez, her şey bir bedelle gelir,
Bir selam bir gülüş, her çarşıda kaybolan bir parça hayat.
Ya bir boşluk var ya Tanrı
Bir kapı aralığında bekler her şüphe, her korku,
Bir dua, bir soru, her adımda bir iz,
Ve sonunda anlarız ya bir boşluk ya da derin bir giz.
Gördüm evlere evlere, her pencerede bir öykü,
Bir evde hasret, diğerinde arayışla bakan bir yürek.
Bir evde geçmiş bir evde gelecek hayali,
Ama her evde var hayat, var bir yaşam, hep var bir anlam.
Her yol, her çarşı, her alışveriş bir iz bırakır,
Her evde bir tanık vardır, her pencerede bir sır.
Bir yolculuk başlar, bir hikâyeye biterken
Ama içimizde kalan ya bir boşluk ya da Tanrı'dır her an.

Turist

Yavaşça çöker karanlık odama,
Susturur gürültüleri bir anda.
Yine yankılar odamda bana kalır,
Sanki kalmıyormuş gibi son 48 aydır.
Her 29 Şubat'ta hatırla beni bi' zahmet.
Belki duruyor işkence gibi ziyaret
Ama ziller de kaldı çalınmaya hasret.
Aynada görünen şey andırıyor bir hayalet.

Şehrin içindeki gecekondu mahalle misali,
Sizinle aynı yarıştan biriyim sanki.
Ama saymazsınız adamdı bir harabeyi,
Tanımazsınız size yabancı gelen hikayeleri.

Şiddetli bir derenin içindeki taş,
Direnir, anlamaz nedir bu sudaki telaş.
Düşünür olduğunu farklı bir kumaş,
Ta ki karaya ulaşana dek yavaş yavaş.

Sen de beni o taşın yerine koydun,
Gözlerime baksan anlayacağın şeyleri sordun.
Daha önce görmediğin bir şehirmişim gibi,
Şaşkın şaşkın bakan bir turist oldun.

Kalsaydın haylaz bir çocuk masumiyetinde,
Girmeseydin adını bilmediğin bu nehre,
Muhtaç kalmazdın bir kefarete,
İyi mi oldu bulanık yüzlerle süslü bu hafıza? Sen söyle.

Nasıl

Nasıl oldu bu ayrıldık
Kalp ikiye bölünür mü
Ölür insan kalp acısından
Sen yaşıyor gibisin

Gece mi gelmeli aklıma, seni düşünürken
Sessiz, güzel ama karanlık
Sokaklar desen ıssız
Rüzgar desen esmiyor

Akşam sokaklarda evsizler
Nasıldır bilirim
Çünkü evimi kaybettim
Evimdin sen benim

Sokak lambası daha parlaktı sevdamızdan
Gül, daha güzeldi bakışmamızdan
Gelinliğin lekesizdi, daha temizdi aşkıımızdan

Nasıl yakıştırdın bu ayrılığı bize
Ben çok çirkin bulmuştum
Sana olan aşkıımızdan darmadağın olmuşum

Herkes mi yaşardı bu acıyı
Benim herkesim sendin
Yaşamamışsın gibi bu acıyı
Artık kaybettik birbirimizi
Kimi kaybediyor kendisini
Kimi kaybediyor sevgisini.

Zeyno Nisa BUĞDAYCI

Prof. Dr. Mümtaz Turhan Sosyal Bilimler Lisesi

Yamalı Patika

Yolsuz kadın mı olurmuş?
Gidişatı da pek bir yokuş.

Yolmuş çok sevdiği saçlarını
Sanki dün yokmuşçasına.

Kaybetmiş durumda, kaybolmuş.
Yolunu kaybetmiş.

Uçsuz bucaksız patikayı,
Kendi yolu olarak görmüş...

Yolun sonuna geldiğinde
Yarını sonraya bırakmış.

Dün gittiği patikayı
Hatırlamış ve ağlamış.

Sevdiğinin yolunu kaybetmiş,
Mezarını bulamamış.

Yolculuk

Her yol bir noktada durur,
Bir nokta, belki de başlangıç,
Adımlarımızı takip ederken,
Bazen kayboluruz, bazen buluruz.

Bir çarşı, yüzlerce insan,
Her biri kendi yolunda,
Bir alışverişte kalp kırılır,
Belki bir hayal, belki bir yanlış.

Bir boşluk var bazen içimde,
Bir soru, bir eksiklik,
Tanrı mı, ben mi,
Bunu düşündükçe kaybolurum.

Evler, her biri farklı hayat,
Ama hepsi bir arada,
Bir yolculuk hiç bitmez,
Yalnızca yön değiştirir.

Sevgisiz İklim

Duyar mısın beni şimdi sen, toprak altında?
Seslensem gelir misin yanıma, tutar mısın elimi, saçlarımla oynar mısın?
Göremez miyim seni?
Düşlerime gelmez misin?
Tek başıma mıyım şu koca dünyada, sensiz miyim?
Geri gelmez misin?
Belki kapıyı çalarsın bir vakit,
Yine kalkarım koltuğumdan hızlıca,
Koşarım kapıya, gelmez misin?
Artık beklemem gelmeni,
Sevgisiz iklimi,
Dostlarım var, yetmez mi ki?
Yalnızlığımı gidermez mi?
Hüznümü, üznümü gizlemez mi?
Yetmez mi bu veda süresi?
Müddeti dolmadı mı bu illeti?
Almaz mısın beni yanına?
Bir köşede tutunmuşum yalnızlığa,
Sanki hayat bunun için fazla kısa.
Sen de olsan, yaşardın kaderini derin bir solukla,
Devir ezberliyor hayatı derin bir umutla.
Hepsi hazırlanıyor yaşama delik bir gocukla,
Beraber geleceğim elbet içimdeki çocukla.

Sevindim senden sonra nadiren,
Unutmuşum kara toprağı,

Sensiz geçen zamanı.
Sahiden ben neden yaşamadım bunca vakit?
Senle geçen hülyaları,
Aklımın bir ucunda anılar.
Yazarım sana her mevsim mısralar,

Okumak istemez misin?
Çekinirim başkasına bakmaya,
Kendimi kandırmaya, sanki sen yokmuşsun gibi davranmaya.
Sen beni görmez misin?
İzlersin beni semadan,
Hasretin dilimde destan,
İple çekerim seni yaradandan.
Sen yanıma gelemes misin?

Yitik Geçmiş

Ne de olsa mezara konulan gül, ölüyü diriltmez;
Toprağa dikilen çiçekler, hatıraları silmez.
Bir zamanlar taptaze, umut dolu;
Şimdi solgun, sessiz hüzünle dolu.
Gözyaşlarıyla sulansa da kara toprak,
Geri getiremez kaybolan anıları ağlamak.
Bir dua, bir fısıltı, bir iç çekiş;
Gönüllerde açan sadece yitik bir geçmiş.
Mezara konulan gül, simge olur ancak;
Ölümsüz aşka, sevgiye ve hüzne.
Zamanla solar hatıralar gibi;
Ama içimizde yaşar, sessizcesine.

Fakat şimdi değil sonra.
Şimdi yalnızca bir ateş böceği olacağım.
Bütün ışıkların ve kalabalığın arasında
Yalnız bir ateş böceği.
Çünkü kaybolmuşuz biz her şeyin arasında.

Kayboluşumuzun nedeni
Uçmayı unutan kuşlar değil.
Sevmeyi unuttuğumuz ateş böcekleri.
Onlar bize küstü küseli
Ne kuşlar uçtu
Ne kapı açıldı
Ne sen soluğuna kavuştun.

Âkıbet Yolları

Her yol bir menzile varır nihayet...
Lâtif sözlerle yürüten de var, hicrân ile koşan da,
Her adımda bir iz bırakan, her yürek bir sırda.

Vehmin girdâbı yutar nice cânı,
Sükûn bulan ise Hakk'a eren
Gönüller çarşı misali seyran eder
Kimi heves peşinde, kimi secdede
Sonu ıssız, sonu meçhul bir gidiş,
İnsan yolcudur, kaybolanın sonu bir hiç.

Bir yol, bir Hûda, bir arayış
Ne vakit diner bu hayâsızca yarış
Rüzgâr sürükler iz bırakan ayakları,
Zaman siler maziye yazılan satırları,
Fani bir gölge gibi düşer insanoğlu.
Bir ömür, bir an gibi geçer de biter.

Nice gönüller bir vuslat hayaliyle yanar,
Nice gözler titrer firkatin derin kuyusunda.
Kimine hasret, kimine rahmet düşer,
Bahtına ne yazılmışsa.

Ey yolcu! Dur da bir bak ardına
Hangi söz yaşandı, hangi söz kaldı?
Ömür bir menzîl, bir nefeslik seyran,
Son durağın hangi meydana varır?

Sonun ya hicran ya da huzur olur,
Sermayeler neye harcandıysa onu bulur.
Ey yolcu! Neyle meşgul dil hanen?
Bir heves mi yoksa Hakkın şevki mi?

Arayış bir ok gibi hedefini bilir,
Her sapma yeni bir yön, yeni bir keşif demektir.
Sana bir sual: Bir yol seç taşlı mı yoksa düz mü?
Unutma, son durak her zaman aşkın en yüce tekîdi.

Cennet Bahçesi

Bir sofradır bizi aile yapan,
Karşımda oturur babam.
Huzurludur anam, bir yandan,
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Elleriyle seven anam,
Kalbiyle gören babam,
Gerisi zaten yalan.
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Evimiz kokar gül misali,
Anamın elleri göl misali,
Babamın elinde bir kış keşanesi,
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Gündüz, geceye battı.
Yastığım beni huzurla sardı.
Yuvam gönlüme bahardı.
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Yol

Uzun bir yol gibi hayat, çöldeki.
Sonu belirsiz.
Ama yürümek gerekir.
Durursan zor.
Durmazsan daha zor.
Araba geçer de alır beni diyor insan.
Araba geçmiyor.
Hava esmiyor.
Akbabalar dönüyor etrafımda.
Oradan anladım yola devam ettiğimi.
Serap mıydı o kız.
Çok güzel görünürdü gözüme.
Bir anda yok oldu.
Oradan anladım serap olduğunu.
Alışamadım yine de seraplara.
Ondan zorlaşıyordu yürümek.
Ayağım takılıyor gibiydi sanki.
Ya da yolun verdiği yorgunluktu bu.
Yolun sonuna az kalmıştı hissediyordum.
Çok zordu yola devam etmek.
Güneşten çok hissetmişim o kız.
Onla gidecektim yolun sonuna.
Alıştım artık seraplara.
Buldum yolun sonunu.
Yol muydu o kız.
Beni getirdi boşluğa.
Belki başkası da bulur yolun sonunu.
Umarım o gelmez boşluğa.
Duygularımda bu yol gibi oldu, boş.
Herkes yürür bu yolda
Ya aydınlık ya karanlık
Kimisinin ki hoş kimisinininki boş

Ölüm Gazeli

Henüz yeni doğmuş bir bebeğin olmayan müjganlarında
Anne rahminden çıkmış kadar pirüpak konumdayım.
Yahut köhne bir dükkânın emektar ihtiyarı,
Ve o ihtiyarın tozlu avucunda yegâne kanayan yarayım.
Tüm şahsiyetim ve benliğimle,
Mutavvel ve çetrefilli yolun en başındayım!

Yürüyorum; korkmadan, yılmaksızın ve bîperva,
Aheste adımlarım birbirini izliyor bilâistisna,
Kalbimse lekeleniyor heyhat, her geçen dakika!
Gâh yaya gâh saltanatlı bir at sırtında,
Bazen de ziyadesiyle revnaklı bir vagonda...
Yürüyorum, bu mutavvel ve çetrefilli yolda.

Başkalaşmadan, zinhar değişmeden...
Yalnızca bîkes bedenim büyüyor mütemadiyen.
Sürçülisan laflarım,
Değişmemek, imkânsız bu yolda katiyen!
Münezzeh değilim artık bir yavru gibi,
Bilirim ki bembeyaz değil hiçbir kul esasen.
Bu yolda kalmam bîgünah ebediyen.

Ne bir mal ne de bir mekân arsası,
Geçer mi hükmü bu dağınık başımda?
Bir soluk almak ve dinlenmek ihtirası,
Vuku buluyor kuvvetlice bitap ruhumda.
Sarmış bedenimi uykusuz gecelerin ızdırabı.
Teslim olmak mı lazım bu yolun tam ortasında?

Kıvrılmakta, bölünmekte, ayrılmakta yollar;
Karşıma dikilmekte apansız kavşaklar.
Dönmek ne mümkün?

Çelmekte dimağımı gırla kâğıttan zimbirtılar,
Malumatım yok, bu altın kaç ayar.
Yanlış yola sapmamak gayrimümkün!
Mutavvel ve çetrefilli yolda sapanlar ki, pek küskün.

Tenha ve çıkmaz sokaklar, bi' an sönmeyen lambalar...
O lambaların altında üryan vaziyette yatanlar,
Bir de onlara şatafatlı balkon korkuluğundan bakanlar..
Adalet apaşikâr bu kaldırımlarda,
Bir de o kaldırımlara yâr ve yâren olanlar...
Hakikatini haykırıyor mutavvel ve çetrefilli bu yollar!

Buruşmuş ellerim, tükenmiş vücudumun her karışı,
İşit sen şu şuârayı,
Herkes bir yol, herkes bir çarşı.
Yakalar mı bu münzevi berduş, ta arşı?
Titremekte bacaklarım, değilim gayri biperva;
Gelinir mi bu raddede Allah'a karşı!
Neticelenmekte ömrüm, görüldü reva.
Yolun sonu bariz,
Bu yol ki; her son, bir başlangıcın nişanı.

Soğuk ve kasvetli mevsimler geçmişim,
Karlar altında kalmış saçlarımın her teli.
Genişçe bir mermer döşeğin üstüne serilmişim,
Yazılır mı benim de bahtıma bir ölüm gazeli?

Aynaz

Otobüs durağında,
Koca bir hiçliğin ortasında,
Bekliyorum.
Soğuk bir rüzgâr yüzümü elleri arasına alıyor.

Hava karanlık, tek konuşan rüzgâr, hiç kimse yok.
Ne ay ne yıldız...
Son otobüs seferi,
Kaçırmamam lazım.

Otobüsteyim.
İçerisi serin, camlar açık,
Boğucu bir koku ve nem,
Ciğerlerimi tıkarcasına.

Umarım ki son birkaç yolcuyla sohbet edelim.
Yoktu ki kimse.
Yanıma oturmalarını beklemedim.
Birinin varlığını hissetmek ve kötü hissetmemek istedim.

Her şey için geç kalmıştım demek ki.
Erken davranmalı,
Son sefere kalmamalı,
Kaldıysam da katlanmalı.

Yolculuğun sonu gelmiyor.
Her durak bir hayat.
Her durak bir seçim.
İzliyorum insanları, yolculuklarını demek isterdim.

İzleyebildiğim tek şey uçsuz bucaksız keskin bir yol.
Bazı duraklarda duruyoruz.

İnmemi istiyor belki otobüs.
“Yap!” diyor artık “Ne yaparsan.”

Duraklarda artık bekleyen aileler yok.
Demiştım otobüsün tek yolcusuyum.
Cama kafamı koyar düşünürüm dedim.
Darbeler aldım camdan, keskin virajlardan.

Hangi durakta inmem gerekli?
Bildğimle bilmediğim bir.
Yoldayım.
Kimsenin bilmediği bir yolda.

Bekliyorum,
Yalnız başıma.
Otobüsün sürücüsü yok.
Tek yoldaşım Tanrı.

Kapattım gözlerimi.
Hissetmek istedim sadece.
Ne yapmam gerektiğini.
Sanki hep doğrusunu hissediyormuşum gibi.

Gözlerim açılmak istemiyordu,
Kalbim ise doğruları görmek.
Beynim “Beni dinle” dedi.
Yankılandı bütün vücudumda onun söyledikleri.

Gözlerim dinlemek istemiyordu.
Gerçekleri görmek de.
Yanıyorlardı, acıyla, kederle, panikle.
Bu acı diner miydi?

Belki zamanla geçerci
Gözlerindeki acı.
Geçer miydi peki kalbindeki?
O koca bir soru işareti

Yolculuğu unutmamak lazım.
Devam ediyor.
Zaman akıyor.
Olanlar ve ölenler gelmiyor.

Açtım gözlerimi.
İzlemeye başladım geçtiğimiz yerleri,
Loş, düzensiz ağaclar, kâbus gibi bir rüya...
Ve eşlik eden karga sesleri...

Oysa gerçekti hepsi.
İnmek gerekliydi, ne yapacağıma karar vermek.
Attım kendimi aşağıya.
Rüya olmasını umduğum kâbustan başka bir şey değildi.

Daha da kötüsü.
Üzerimde çamur...
Kurtulmaya çalıştıkça
Daha derine çekmek istiyordu.

Tamamen ele geçirmek istiyordu beni.
Hayata vermemek.
Yavaşça tüketmek.
Yalnızlık gibi.

Nasıl bir aynazdı bu böyle?
Çırpındıkça soğuk zincirler kollarımı daha çok sıkıyordu.
Artık yanımda minik bir sincap vardı.
Umutsuz gözlerle son kez bana bir ağaç dalından baktı.

Rüzgârdan daha soğuktu burası,
İçinde çalı çırpılar,
Kandırmıştı, inandırmıştı beni,
Diğer yollardan farklı olmadığına.

Bu bataklığın bir sonu var mıydı yoksa benim mi sonum olacaktı?
Son kez miydi, baktım etrafa?
Yağmur üzerine yağan kar gibi varlığımın hiçbir önemi olmayacaktı.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Yağarken güzelliğini hiç kimse fark etmezdi gerçi.

İnsanların diline pelesenk olmuştu.

“Kar tutar mı?”

“Tatil olur mu?”

Anın güzelliğini görmezden gelerek.

Yumdum gözlerimi.

Bundan kurtuluşum yoktu.

Bıaktım kendimi.

Sürükleniyordum koca bir boşluğa.

Teslim ettim kendimi

Yalnızlığın korkutucu kollarına

Döner herkes bir gün evine

Herkesin evleri vardır zaten benim dışımda.

Evlerin bahçeleri olur,

Sıcacık odaları,

İçerisinde kahkahalar...

Ailesi vardır bir evin.

Yalnızlık benim tek evim.

Sadece yalnızlıktan ibaret.

Evim yalnızlık.

Yolunu kimse bilmez.

Ne ziyaretim olur

Ne de bahçem

Koşturan çocuklar mı? Hiç...

Erken büyüdüm ben.

Yol(A) Bir Düş

Yollar var
Güneşin sesiyle uyanır
Ayın son yankıları dağılır
Umutun fısıldadığı dua
Usulca sineye karışır

Efsunlu bir bilmece
Titretir nefesi her gece
Zorlaşır gün geçtikçe
Yitirmek ya da bulmak
Getirir seni kendine
Tanrı'nın tek bir sözü

Kimse bilmez, yol nereye kadar
Gölgelerde gizlenmiş patikalar
Soğuk ilerleyişler, titrek figürler
Her yol, her hayat bir gün biter

Sevdayı taşır bazı evler
Parlar mehtaba açılan kapılar
Yaşanmışlıkları saran duvarlar
Çocuk kahkahaları göğü kucaklar
Her kalpte bir umut yaşar

Evler vardır kırılmış kalp
Kuytularına düşer bitap
Kararmış tavanlar
Kendini yuva sanır
Acılı ana ağıt yakar

Her ev yuva değil
İnsana ev olmak gerekir

Ya bir paran eksiktir
Ya gittiğin yol seni eksiltir
Kaybolursan içindeki tenhada
Bulursun kendini bir kaldırımında

Yolda kaybolanlar
arşılarda kendini arar
Tezgâhlarda filizlenir rüyalar

Kayıp parçalar kavuşur
Kalp ritmini bulur
Aldığın her nefesle
Huzur dolar göğsüne

Yasemin Merve ÖZ

Hayriye Duruk Kız Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Sis İçinde

Bir ses düşer duvarlardan,
Kırık bir saat gibi.
Kim bilir hangi anıda takılı kaldı,
Hangi ana gecikiyor.

Sokak lambaları daha bir ürkek yanıyor,
Gölgem seçilemeyecek kadar yok.
Uzakta bir pencere aralanıyor,
Biri bakıyor ya da-kimse bakmıyordur.

Zaman, kum gibi süzülüyor,
Eski bir mektubun satırlarına.
Bir cümleye takılıp kalıyorum,
Yıllardır duymadığım bu ses bana
“Geri dön” diye fısıldıyor.

Yusuf'un Ağzı

her yol başladığı yerde
herkes bıraktığın yerde
sözler unutulduğu yerde
çürüttüğün ömür seherde
her gelişin bir dönüşü var
mevla'ma sığındım, yolum açık eyler
getirdiği yoldan geri döndürüyor
belki yol üstünde gönlümü bir güzel guşeder

zorla gülen bir âmâ gördüm
ağlamak mı ayıp oldu?
sordum, nedir dedim bu hale getiren
“tanrımı görme umudu, boşluğu görme korkusu”
herkesin binlerce hikayesi var
yine herkes binlerce maske takar
ben binlerce yoldan geçtim de
haklı korku göremedim ölüm kadar
ne o hikayeler, ne de süslü maskeler
hiçbirinin kalmaz manası
mizan terazisi, doğum öncesi
yokluğa dönemez amellerin âlâsı

ha zifiri karanlık, ha öğlen aydınlığı
ruhun böylesine kararmışken
fark etmiyor ışığını güneşin
aldım elime bir defter, başladım karalamaya:
“tek dert var içimde, her derdimden fena;
ölüm, ölüm, ölüm, ölüm.
boş kaldı o hanlar, saraylar
döndüm özüme, döndüm önceme, döndüm yaradana.”

Zeynep Naz ÖZKAPTAN
Çemberlitaş Anadolu Lisesi

Mektup

Kader karşılaştırır bizi
Karıştırır renklerimizi
Onlarca farklı ton olur
Gelen de sendendir, gidenler gibi

Verdiğini almayı bekler kişi
Bir dilek balonundaki
Fitile ile bel bağlar
Yaradandan istediğindeki gibi

Geldiğinde ayrılık vakti
Bir yol ayrımındaki
Kararsızlık boy gösterir
Çünkü silinmez geçmişin izleri

Meçhul Yol

Gariptir, insanoğlunun gök kubbeye ilişkisi;
Ocağı hep tütecek sanar.
Oraklı meleğin eşref saati geçene kadar;
Erkek yareni,
Kadınsa beyi ebediyete kadar yanındaymışçasına yaşar.

Aklındadır hayatı boyu,
O gün ne ile baş başa kalacağı.
Kiminin akli cebindeki sikkede,
Kiminin başı altındaki seccadede;
İki uç yakada yaşar insanoğlu hayatını.

Çıkamaz bir sokak mı,
Yeni bir diyara açılan bir kervan rotası mı;
Bilinmez.
Aynı kervanın sandık dolusu hazine mi,
Mazlumların lanetini mi taşıdığının meçhul olduğu gibi.

Eşikte Günler

Evden bir gün taşınır
Çay ocakta henüz ılık
Duvarlarda anılar demlenir
Birikir eşikte
Atılmamış adımlar adımlar

Bir dostun omzunda taşınır
Küflü müphem kutular
Titrek ses titrek toz
Meçhulkapılara doğru
Sarsak adımlar adımlar

İz bırakmak ister
Camdaki buğuya bile
Kendi iç sesini çizer
Peşi sıra damla damla
Yaşaran adımlar adımlar

Göğsünde derin kuyu
Bir sığınağın peşinde
Ya bir mabet ya külfet
Ruhunun membasına doğru
Tanrısayıklaradımlar adımlar

İnsanı ezberlemiş kaldırımlar
Göge karşı çıktığı sokak
Kuytusunda simitçiler
Sükûnunda çılgılık ve sancı
B/eşiksiz adımlar adımlar

Yük

Bilirim, her başlangıcın sonunu.
Ölüm var, der içimdeki ses, ölüm ne ola ki?
Her başlangıçta doğuyorum yeniden ama ölüm,
uzak bir ülkeden daha öte.
Oysa her bir an, salyangoz telaşıyla birikiyor içimde de
yetmiyor zaman, yetemiyorum hiçbir şeye.
Yüküm ağır, gökyüzündeki yıldızlar ve topraktaki solucanlar;
içimde yer etmiş, bana kalmamış bir şey.
Tanrı'm, bağışla beni!
Gittikçe bitmiyor bu yol, tükenmiyor acılar!

Taşıyorum ne varsa/aşmak için benliğimi
taşıyorum kendimden bir şeyler, aşırıyorum kaderimden.
Aşırıyorum mutluluğa, ölüm ne ola ki?
Hâlbuki yüzü gülmüyor arda kalanların ama ben
senden gayrı varsam, hiçbir yere de varamıyorum.

Uzuyor yolum. Uzadıkça kısalıyor sanmıştım her bir şey.
Değişiyor herkes. Deşiliyor ruhum. Aynısın bir sen.
Onlarca hüznü biriktiriyorum etmiyor mutluluk,
yönü değişmiyor suyun etikçe acılara kulluk.
Yeniden başlıyorum da kalıyorum eski,
eskidikçe ulaşıyorum kadim bilgisine varlığını;
bu yolun sonu yok, olmayacak...
Bağışla beni Tanrı'm!
Senden gayrırım, kendimden ayrı.

Korkuyorum. Titriyor sözcükler.
Kurulu cümleler yıkılıyor, enkaz-ı beşer.
Adımlar atıyorum en derinime, hızına yenik düşüyör kalbim;
bir düşe kaçakça düşüyorum,
Üşüyorum. Felaketler çağırıyorum kendime.

Bir bedduayı yutup, sindiremiyorum.
Bir duayı unutup, yitirerek benliğimi.

Yetişmek istiyorum, yetmiyor gücüm.
Yolcuyum, son durak sensin, geç kalamam.
Soluyor benzim. Kimseye benzeyemiyorum.
Bağışla beni Tanrı'm!
Nihayetinde sana teslim olacağım.
Bilmiyorum, ne ola ki ölüm?
Olsa olsa bu sırtımdaki yüküdür!

Her Yolun Kıyımı

Bir yol ki başlar, menziline mühürlenmiş
İzleri kâh bir Leyla, kâh bir Mecnun biçiminde
Çarşılar dolup taşar, gölgelerle bezenmiş
Kim kalır ne götürür, hepsi rüzgar peşinde.

Her yolun ardından bir yaprak düşer
Zaman akar, sessizce ne durur ne bekler.
Bir adım daha, bir başka yaprak rüzgarla gider
Ve her dönemeç, bir başka hatıra kayar.

Ve her yol bir merdiven, her basamağı yaş
Birinci adım, beşik; ikincisi çocukluk
Üçüncüsü, gençlik; her adım bir fırtına, aşk
Ve yaşıllık, bir gölge, akşamdan ürpermiş soğukluk.

Bir yol ki varır nihayete, Arş'a meyyal
Eylemler, niyetler tartılır mizanlarda
Fısıldar bin yıl önceden Yunus'tan bir hal
Mal sahibi hancı mısın, misafır mı sahrada?

Zemheride yolları üryan bırakır felek
Duydun mu yıldızların secdesini bir vakit
Orada Süleyman'ın tahtı, Sebe'den bir levhit
Satın alınır sancı, satılır rüya demek.

Gördüm yollarda evleri, duvarları yeşil sisli
Bir perde ardında Züleyha'nın firarı
Her göz bir Yusuf arar, kuyunun gölgesi
Dünyadır bu ya boşluk ya semâvî çerağı.

Ve her yol bir kuyu olur, içi boş, ardında yüce
Bir kuytuda bekleyen bir kuş, bir yıldız kayar

O an ne Tanrı ne şeytan, tek bir kelime söyleyemez
Ve zaman durur, ellerinden akar.

Bir başka yol var, boşluğa açılan bir kapı
İçinde kaybolur her günah, her sevda
Bir arayış, bir soru, bir cevap asla bulunmaz
O yol ki özlemin sonu, içinde sonsuz bir hatıra.

Yolda

Bembeyaz beden yürür sokakta
Ruh kapkara bekler yamacında
İstikamet nereye, olamaz yuvaya
Kaybetti yolunu, yok mudur harita

Etrafta dolanır insanlar, başıboş
Sahipsiz vücutlar, ne kadar hoş
Yıldızlar gökte titrer, adeta sarhoş
Sokak lambaları altında gece loş

Söylenmemiş sözleri vardı
Taktı kelepçeyi, trafiği tıkadı
Bahaneler beyninden akamadı
Dili dönmedi, boğazında kaldı

Hatıraları var uzakta, dün gibi
Nasıl da güven vericiydi sözleri
Bıçak gibi kesti soluğunu belli
Unutamamak acının bir bedeli

Yoktu varlıkta, taklit etti yoklukta
Tebessüm oynar maskenin altında
Yalanlar saydam dudaklardan çıkınca
İnanmadı buna fakat anlatamadı da

Yeniden geldi acının yıldönümü
Sardı haksız duygular önünü
Ardından gelen ruhun ölümü
Sıktı boğazını eller, sürü sürü

Yüzünde kırıksıklar, çaresizlik
Tecrübeler taklit, alışkanlık

Yakarış belki Tanrı'ya, yanık
Adım atılan yol kapkaranlık

Damlaların Yankısı

Her güzel şeyin bir sonu var,
Güneş batar, ay doğar.
Ayın doğmasıyla insanlar,
Ya düş kurar ya ağlar.

Bazıları yağmurun altında,
Bazıları çatı arayışında.
Her damla bir etki,
Kurur gider sonar belki.

Zaten uzatılmış onlarael,
Kimi tutar sıkı sıkı.
Kimisi için boşlukta yankı,
Kimisi tutar da gider,
Ancak onlar için yok bir yer.

Kayıp Zamanlar ve Sonsuz Boşluk

Her yol bir yerde biter,
ve her bitiş,
bir başka kaybolan zamanı hatırlatır.
Beni tanıyan her kişi,
bir zaman kaybolmuş bir gölge gibi
geriye çekilir.
Ve ben,
bu yolun sonunda
ne seni, ne de beni bulurum;
sadece kaybolmuş yılların tozunu
yutuyorum, her gün biraz daha.
Bir yıldız kaydı,
belki seni hatırlamam için,
belki de hiç unutulmayacak bir yara açmak için.

Herkes bir yol, bir çarşı,
ama her çarşıda
her şey satılabilir,
sadece ben satılamam.
Alışverişler,
benim her adımda
daha fazla boşluk biriktirmem için,
her şeyin tükenmesi için.
Ve her kaybolan şey,
bir adım daha eksiltir beni.
Sonsuz bir boşlukta
sana dair tek iz,
geriye kalan her şeyin
bir hayal olduğunu hatırlatır.
Her hatıra,
benden bir parça alır,
ve ben,
her kaybolan hatıra ile
daha da yabancılaşırım
ve daha fazla unuturum seni.

Gördüm evlere evlere,
ama her evde
benim kaybolmuş kalbim
yavaşça ölür.
Zamanın her adımı,
bana bir adım daha uzaklaştırır seni.
Bir evde
sana dair her şey
büyük bir boşluğa dönüşür.
Ve ben,
o boşlukta yürürken,
ne bir umut bulurum,
ne de kaybolan bir zamanın
geriye getirilmesini.
Her ev,
bir geçmişin enkazı gibi,
bir zamanlar seninle yaşadığım
her anı siler.
Ve ben,
o silinmiş anılarla
daha fazla kaybolurum.

Her şeyin sonunda,
ya bir boşluk,
ya Tanrı,
ama kimse bilmez,
o boşluk,
benim içimdeki derin çukurdan
başka bir şey değildir.
Tanrı mı?
O, sadece kaybolan bir inanç,
geriye kalan,
yalnızca bir çılgılık ve bir suskunluktur.
Ve ben,
o suskunlukta
kendimi ararken,
her kaybolan zamanla
bir adım daha
içime gömülüyorum.

Eda YÜCEL

Prof. Dr. Mümtaz Turhan Sosyal Bilimler Lisesi

Güzden Beri Ayrı

Aylardan mart, ağaç dallarında yok yaprak
Yürüyorum taşlı bir yolda, seninkinden epey ırak
Soğuk meltemler esiyor tenimde ey sevgili
Sen üşürsün etme, dön geri

Mevsim henüz kış, güneş bizden uzak
Arıyorum seni, çok gitmediğini umarak
Ben eğdim başımı yalvarıyorum Tanrıya
N'olur yollarımız son bir kez daha çakışsa

Hava karanlık, bir akşam, mümkün değil ne yaza ne sana ulaşmak
Benim önüm yine toz, yine toprak
Lakin bir kuş uçuyor uzakta, sevgilisinden yana
Ve inandırıyor beni, devam ediyorum yola

Neval ÖNAL

Prof. Dr. Mümtaz Turhan Sosyal Bilimler Lisesi

Mukadder Vakit

Her yanımdan yollar uzanıyor
Birinde kırmızı güzeller dizili diğeri ipekten
Hangisini seçmeli?

Ben daha düşünedururken
İnsafsızlar
Yolu yarılamlışlar

Artık başlamak gerek bir yerden
Yoksa alıp tesbihimi
Sineye çekilip beklesem mi?

Takip mi etsem diğerlerini?
Aynı yol aynı son mudur?
Yoksa yürüyüşüm müdür farkım?

Daha yürümeye başlamadan
Yolun sonunda buldum kendimi
Ancak ben miydim yürüyen
Yoksa zaman mıydı hızlı olan?

Yaşamayı Yaşayamadık

Ruhunuzu mu sığırdılar
Ait olmadığınız meskenlere
Ölümlü açan çiçekleri suladınız mı
Kan çanağı yaşlı gözlerinizle

Elmalarınızı koparıp dalından
Küllere mi attılar sizi
Tam kaçtım derken yangından
Gözyaşlarınızla mı boğdular sizi

Yürüme vakti geldiğinde
Karanlıklardan beyaz ışıklara
Soğuk bedeniniz girmeden tahtanın altına
Son kez nefesiniz nabzınızda
Bakın dünyaya

Girmeden toprağın altına kirim akıtıldığında
Sen buluştuğunda çarımtaki babanla
Onun yanmış külleri karıştığında doğaya
Biz yaşamayı yaşayamadık

Akıntıya Kapılanlar

Çocuktum kendi yolumda
Yalın ayak koşar adımla
Çocuktum yoldaşlarımla
Parıldayan Güneş üstümüzde
Kapkara yol altımızda

Büyüdüm okul yolunda
Herkesle birlikte aynı üniforma, farklı umutlarla
Uykusuz gecelerimiz döner kabusu
Sebepsizce bir belge uğruna
Zincir vurduk ayaklarımıza

Yolun sonunda
Zinciri kıranlar
Arkalarına bakmadan koşar
Arkada kalanlar
Ölü balıklar gibi akıntıya kapılıp gider

Sonsuz Bekleyiş

Sonu olmayan yollar.
Yol uzadı, ben yoruldum.
Artık ne seni bulabiliyorum
ne de benliğimi.
Yol uzadı, ben yoruldum.
ve artık anlamı yok gibi
ne seni bekliyorum,
ne de bir çıkış arıyorum
sonsuz bir bekleyişte.

Yolculuk

Her yolun sonu yeni bir yol,
Yeni bir ev.
Evlerin içinde insanlar,
Yaşamlar, birbirlerine bağlılar.
Ölümüne sevgiyle bağlılar.

Ebedi yolculuk, her bir yol.
Işıklı bahçelerin içinden
Gece ile gündüz bir gibi
Geçen ömürler,
Bir su misali, geçip giden yıllar.

Her yol yeni bir başlangıç
O yolların arasında evler,
Evlerin içinde bir kalp.
Sevilen biri için atan bir kalp.
Ve sonra hüznünlü rüyalar.

Dirhem Dirhem

Nedir, tutsağı olunan cansız ev kafesi?
Geçiyor ömür dirhem dirhem.
Buğulu pencerem feryat eder,
Der, gel gör ibretiâlem
Nedir bu cenaze silsilesi?
Odamı hançerlere boğuyor sesi
Ağlıyor ıraklardan, nazlı Kız Kulesi
Nedir bu yitişin ardındaki sancı?
Bağırıyorlar sokağın ortasında acı acı
Duvardaki saatim feryat eder,
Der geçiyor zaman dirhem dirhem
Sorar, saydın mı hiç bu kaçınıcı?
Kimindir, neredendir bitmeyen elem
Gramofonum yanık bir türkû söyler,
Çalar her derdi, pür yalnızlığı
O da anlamıyor, yalancı cihana adanmışlığı
Düşüyor artık saçlara tel tel buz gibi kırağı
Kaskatı taşa dönüyor kimsesiz,
Sevgisiz kalan çöl misali gönül bağı
Neden tüm hükm-ü ölüm evlere mahsus
Zulüm ile kuruyan gülüm aklımdaki tek husus
Saksıdaki kuru gülüm veryansın eder,
Der sen de solacaksın aheste aheste
Dökülecek yaprakların, hayasızca savrulacak
Kara gecenin hüzmesinde, deste deste
Nedir ki tutsağı olunan cansız ev kafesi?
Her eşyası feryat eder,
Der, bizden başka kimsen yok!
Ben de feryat ederim
Derim, aklımı kemiren derde bir çare yok!
Biçare gönüller, avare bedenler
Gidene de yalnız da işlemeyen vakit yok!

Dört Duvar

Bugün yorgun geldim evime
Hem özgür mahpusuma
Hem de kalabalık inime
Bakışmak için kör pencerelerle
Geceler boyu ağlayarak

Bir insan
Bir de huzur
Bulmak zor
Kaybetmek kolay

Bir başınalıkta insana dört duvar düşman
Dört mevsim pişman olur
Örtemez hiçbir örtü yalnızlığını
Koruyamaz hiçbir duvar derdinden
Gözyaşları yemeğine tuz yarasına.

Enkaz

Yıkılmış bir evin altında buldum seni.
Çarşıda, kalabalıklar arasında gördüm seni.
Enkazların altında bile hep aradım seni.
Arkamda çıkış olsa bile hep seni.

Saçların enkazların altında bana umuttu,
Gözlerin enkazların altında bana ışık.
Çarşıda sanki çıkardın beni üstüne bulutun
Belki görmüşsündür ama sensin ışık.

Ah! Bu bakımsız ev mi birleştirdi bizi,
Yoksa nefes kokan o döküntü çarşı mı?
Sen mi buldun beni yoksa ben mi seni
Bu molozlar belki gösterdi seni.

Burada canımı versem bile kabul bana,
Çıkışı kapatan molozların bana hediyesi,
Bilemem rahat mısın evin altında?
Bilemem nasılsın o kalabalık çarşıda?

Huzurum

Hayatın hırçın okyanusunda,
Dalgaların müdahale edemeyeceği,
Güneşli bir koyum var.
Gülümsemelerle gerçek olduğun,
Aptallıklarınla özgür olabileceğin bir yer.
Sevginin her zaman gösterildiği,
Havada kahkahaların uçtuğu, mutlu anların yeri.
Bazen yalnızız ama ayrı değiliz.
Şehrin tozundan, sıcağından, soğuşundan ve karmaşasından uzakta,
Sadece tatlı sesler ve kokuların duyulduğu bir cennet var.
Huzurum, sükûnet dolu kalbim,
Dış dünyadan beni ayıran istiridye kabuğum.
Her rüzgârı, akıntıyı izlediğim,
Dinginlik merkezimdeyim.
Evim, mola yerim.
Dış dünyanın nefret yaralarını,
Sevgi ve şefkatle saran merhemim.
Gündüz yumuşak güneşin ışığıyla uyanır,
Gece huzurla uyurum.
En büyük hazinelerden daha değerli bu inziva yerim.
Burada düşüncelerim temiz, mutluluk bol olsun;
Beraber güzel anılarımızla dolsun.
Ailemle, sevgiyle örülen bağlarla,
Bu evim diyebileceğim,
Kalbimin merkezindeyim.
Evimdeyim.

Melek GÜNEŞ

Özel Çekmeköy Derya Öncü Anadolu Lisesi

Yolun Sonu

Sorarım size:
Tanır mısınız beni?
Her gece beklediğiniz,
Tir tir titrediğinizi?
Tanıyın o vakit.

Bir yer arıyorum,
Bu soğuk
havada.
Ne bir liman alıyor beni
Ne bir camii avlusu.
Bir başımayım, bu soğuk havada.

Evlere bakıyorum,
Sıra sıra dizilmiş hepsi.
Dar sokaklarda.
Bir beton arıyorlar.
Sığınacak bir dam istiyorlar.

Bir gariban iliştiriyor gözlerime
Kırık bir lambanın altında,
Titriyor bir kedi yavrusundan bozma.

Soğuk ona değmeden,
Duvarlara çarpıyor.
Yanından esip geçiyorum
Ona yalnızlığı yetmiş,
Ondan üşüyor.
Yalnızlığını o mu seçmiş?

Bir kakhaha duyuyorum,
Ötelerden gelen.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Cama yanaşıyorum,
Kalabalık bir dost meclisi kurulu.
Bakışlarım sokaklar önceki garibanı buluyor.
Tekrar meclise dönüyorum.
Sıcacık, ıslıl ıslıl evden bana kalan
Kendi karanlığım oluyor.

Yansımama bakıyorum.
Bu zevahir bana mağrur kesilmiş.
Koyu göz altları,
Düşmüş dudakları
Bana bir yabancıyı anımsatıyor.

Çok eskilerden tanıdığım.

Deniz kayalıkları
Dostların kahvelerinden tüten dumanla sislenmiş.
Şehri geziyor,
Dostları birer birer ayırıyorum.
Şekerrenk bir hâlde, sisleri dağıtıyorum.
Yanan ışıkları, bir bir söndürüyorum.
Götürüyorum her birini yanımda.
Bana kızıyorlar mı acaba?

Bir yer arıyoruz.
Ne bir liman alıyor bizi,
Ne bir mezar.
Artık koca bir şehiriz,
Gölgelerden oluşan.

Medeniyetlerden bile kadimim,
Ormanların içindeyim,
Kaybolan her ruhun
İstirahat yeriyim.
Ta ötelerden geldim,
Artık gitmeliyim.

Demin bir çocuk gördü beni.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Elindeki dondurmayı düşürüverdi.
Tanımış beni, belli.
Ufaktan eli titredi.
Sahi, ürküten neydi sizi?

Korku sardı bedenini.
... tutan eli sıkılaştı.
Gözleri büyürken,
Yürüdüm gittim.
Elim anasına değdi.

Artık ... yok.
Koca şehrim birini daha
ekledim. Göz altımdaki çizgiler
çoğalıırken, Yoluma devam ettim. Ben sonu olmayan tek
yolum. Hepiniz tanıdınız
beni.

Ben bir gezginim.
Seyyahların içindeyim.

Bazen bir enkazım,
Bazen ise yıldırım.
En umulmaz sokaklardayım,
Korkunun ecele faydası yok!

Kulağıma bir ezgi üşüştü;
— Ölüm hep
yakındı. Sağında
gezerdi, Solunda
gezerdi
Fakat sana hiç uğramadan,
Sıcacık yatağında,
Yalnızca titreten bir korkuyla,
Seni bu hayata mahkûm ederdi.

— Gelmeyi teklif
eder, Sana sözler verir

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

ve
En sonunda tam bitti derken,
Tekrar seni es geçer.

— Sen yokmuşsun gibi
yapar, Hiç olmamışsın gibi.
Varlığını sorgulatur,
Dualarına girerdi.

İnsanlar saftır, demişti bana.
Onları alırken acıma.
Çünkü onlar acımadılar.
Yolunda duran olursa korkma,
Yollar hep senin oldular,

Sordum her birine birine,
Son nefeslerinde:

— İki minare bir
kubbe mi, Sizi imana
çağırır?
Yoksa hastane odaları mı,
Dört kolon,
Bir tavandan oluşan?

Söyleyemedi hiçbiri.
Cevaplarıyla beraber aldım her birini.
Şimdi hepsi şehrimin gölgelerinde,
Bir mehtaba karşı dizili.
Bekliyorlar.

Sorumu cevaplıyorlar.

Ancak cevapları da kendileri gibi, kilitli.
Kimse öğrenemiyor gerçeği.
Oysa ben öğrendim.
Hepsi farklı bir şey diyor.
Anlamıyorum.

Sonra biri dönüyor,
Yenilerden.
Mahzun mahzun gülümsüyor.
Başını sallıyor, bakıyorum.
Bir ayna.
Ayna da tüm çıplaklığı ile ben.

Yanıma yaklaşıyor.
İrkilecek gibiyim,
Duruyorum.
– Sensin.

Diyor
bana.
Benim.

Şimdi söyleyin,
Kimim ben?
Her gece yatağınızda titreyerek beklediğiniz,
O yegâne korkulu yolun sonuyum *ben*.
En yakınlarınızı koruduğunuz,
Kaçıp durduğunuz...
Şimdi beni tanıdınız mı beni?

Hepsi Aynı Ama Hiçbiri Değil

Nasıl başlanır bilmiyorum
Mısralara da çok uzağımdır aslında
Bir Attilâ İlhan bilirim
Bir de kendimi.
Aslında kimseyi bilmem ben şairlerden
Hem ne bileceğim?
Hepsi aynı.

Sokakları gezmek istiyorum.
Tüm İstanbul benim olsun.
Öyle Beyoğlu güzellemelerine gerek yok.
Eski bir bank Çengelköy’de
Veyahut bir manastır Bebek’te
Zaten ne fark eder?
Hepsi aynı

Deniyorum.
En baştan defalarca yazıyorum.
Siliyorum.
Hangisi oluyor bilmiyorum
Ahenk kurallarını da dinlemedim
Sanırım olmayacak
Tüm mısralara göz atıyorum,
Hepsi aynı.

Bir sürü lafûgüzaf sarf eyliyorum.
Kimisini taşla karalıyor,
Kabataş’tan fırlatıyorum.
Kimisini dağlıyorum içime.
Beyhude bir sıkıntı kaplıyor ruhumu
Nereden, kimden gelir bilmem
Duygularımı da konuşamam zaten
Hepsi aynı.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Gözlerim yaşıyor,
Burnum titriyor.
Hakkım var mı bilmiyorum
Hakkımı kaybedeli epey oluyor.
Epey bir vakit önceydi son anımız
Beyaz bir kulübe ve bizdik
Yağmur yağıyordu ve biz perestiştik.
Dilhun bir vaziyette uzaklaştık
O andan beri her yağmurdan kaçıyorum
Sonuç olarak bizi ıslatmıyorlar.
Hepsi aynı.

Lügatımı yokluyorum, atalardan kalan
Bir taş büyüklüğünde acı var göğsüme konan.
Gidiyorum şimdi. Saçlarım durur mu? Peşimden geliyorlar.
Gözlerim seni arıyor cılız mum ışığında
Tek temennim var,
Diyorum her muma.
Oysa bu bir yalan.
Hepsi aynı.

Şeritleri yutuyorum tepemde yanıp sönen sarı ışıkla
Otoban şeridinde dizili her bir lamba
Aynı sonu söylüyor bana.
Gidiyorsun ama nereye?
Ne gidecek bir evin var ne içini ısıtacak bir atkın.
Kimsesizsin şu تنها köhnelerde
Zaten olsa neye yarar
Hepsi aynı.

Acı çekiyorum.
Ruhumun en derinlerinde bir acı peyda ediyor.
Kendimi anlatamıyorum.
Şu satırlarda duyulurum belki diye umuyorum.
Aile yok, arkadaş yok, aşk yok.
Bir ben varım bir de vaveyla sözlerim.
Zaten olsalar ne, olmasalar ne?
Hepsi aynı

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Kayıp Zamanlar ve Sonsuz Boşluk

Her yol bir yerde biter,
ve her bitiş,
bir başka kaybolan zamanı hatırlatır.
Beni tanıyan her kişi,
bir zaman kaybolmuş bir gölge gibi
geriye çekilir.
Ve ben,
bu yolun sonunda
ne seni ne de beni bulurum
sadece kaybolmuş yılların tozunu
yutuyorum, her gün biraz daha.
Bir yıldız kaydı,
belki seni hatırlamam için,
belki de hiç unutulmayacak bir yara açmak için.

Herkes bir yol, bir çarşı
ama her çarşıda
her şey satılabilir,
sadece ben satılamam.
Alışverişler,
benim her adımda
daha fazla boşluk biriktirmem için,
her şeyin tükenmesi için.
Ve her kaybolan şey,
bir adım daha eksiltir beni.
Sonsuz bir boşlukta
sana dair tek iz,
geriye kalan her şeyin
bir hayal olduğunu hatırlatır.
Her hatıra,
benden bir parça alır,
ve ben,

her kaybolan hatıra ile
daha da yabancılaşırım
ve daha fazla unuturum seni.

Gördüm evlere evlere
ama her evde
benim kaybolmuş kalbim
yavaşça ölür.
Zamanın her adımı,
bana bir adım daha uzaklaştırır seni.
Bir evde
sana dair her şey
büyük bir boşluğa dönüşür.
Ve ben,
o boşlukta yürürken,
ne bir umut bulurum
ne de kaybolan bir zamanın
geriye getirilmesini.
Her ev,
bir geçmişin enkazı gibi,
bir zamanlar seninle yaşadığım
her anı siler.
Ve ben,
o silinmiş anılarla
daha fazla kaybolurum.

Her şeyin sonunda,
ya bir boşluk
ya Tanrı
ama kimse bilmez,
o boşluk,
benim içimdeki derin çukurdan
başka bir şey değildir.
Tanrı mı?
O, sadece kaybolan bir inanç,
geriye kalan,
yalnızca bir çılgılık ve bir suskunluktur.
Ve ben,

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

o suskunlukta
kendimi ararken,
her kaybolan zamanla
bir adım daha
içime gömülürüm.

Herkes Bir Gemi

Herkes bir gemidir, aynı limandan çıkan,
Vardır hepsinde farklı rotalar, farklı kaptan.
Kimisi sessiz sulara dalar,
Kimisi fırtınalarda savrulur anbean.

Herkes taşır bir amaç için yelkenini,
Kimi umudu, kimi yükünü, kimi kendini.
Ama herkes uçar, ölüm denen diyardan,
Kimi huzurla, kimi yarım kalan bir hikâyeden.

Liman sisli, ufuk karanlık ve uzak,
Her yelken bir hikâye, her dalga bir tuzak.
Kimi yıldızlara bakar yolunu bulmak için,
Kimi savrulur boşluğa, hayalleriyle biçim biçim.

Ve biliriz ki bu yol, ruhumuza aynadır,
Her çalkantı, her durgunluk bir anıdır.
Son limanda buluşur her gemi sonunda,
Hayat bir yolculuktur, başlar sonsuzlukla.

Berkan ÖZER

Şehit Batuhan Engin Anadolu Lisesi

Elzem Değildir

Ölümlü hayatlar yaşamları boyunca neden arar,
Kimileri anıların ışııyla ısınır,
Kimileri derin boşluklara sığınır.
Fakat yolun sonunda anlarlar onlar da,

Bir neden elzem değildir,
Ay'ın ısıltısını yineleyebilmesi için.
Ama siz yine de onu seyrederken,
Geçmişin izinde kaybolursunuz.

Ve sen yaşamım, yol ayrımları olan bir patika;
Kutsa beni rüzgârın esintisi vurdukça,
Ölümsüzleştir anılarımı,
Hayatımın sonuna yaklaştıkça.

Yolculuk

Yürürüm sokakta bazen,
yollara girerim hiç bilinmeyen.
İçim, cevabı olmayan bir soruya düşer:
Acaba bu yol nereye gider?

Cevabını vardığım yerde bulurum ama
Doğru cevap mıdır bulduğum yoksa
Yanlış yoldan mı gitmişimdir bilinmeze?

Bazı yollarda çiçekler, böcekler;
Bazısında fırtınanın esir aldığı çamur,
Ancak bir tanesinde umut büyür içimde.
Bazılarında anılar ağırlaşır, taşıyamam.
Çarşılar, evler görürüm;
Gördüğümle kalır gökyüzü, çöker üstüme.

Kimi alır başını gider ama neden?
Kimi kaybolur kendi kendine, bilemem.

Her yolun var kendine has bir şekli.
Kimi dümdüz, kimi engebeli.
Sürükleniyorum, hangi birine?
Sona eriyorum, hepsinden ani.
Yollar sarıyorken benliğimi,
kayboluyorum, ulaşmıyor birbirine düşünceler.
Belki geri dönerim, diyorum ama...
Belki de hiç dönemem.

Uyanış

Koskoca kainâta
Dardır bazı sokaklar.
Varılmamış hiç,
Varılsa da çıkmazmış.
Evlerin bacaları yalnızlık tütüyor.
Kaldırımlar bile ıpıssız.

Gözleri dolu, soğuktu elleri
Küçücük ayakları geri geri
Çatılarda kavuşmayı beklerken
Suçludur gönül feryatları,
Sonsuzluğa doğru bakışlar, melul
Ve delik deşikti uykular.

Bir ihtiyar rüyalarda
Bekle derdi hep
Bu yol çok uzun, soluklan
Belki de kısacıktır diye
İnat ederdi içimdeki
Koştururdu atlılar gibi durduraksız

Son yaklaşınca kendini hissettirir
Beklentiler kesilir,
Söner içindeki ışık,
Kanadı kırılır umut kuşunun
Ve bir anda uyanış...
Affedildik apansız...

Döngü

Hangi döngünün sonu vardır?
Ay ısır mı gün sönmeden
Bereketli Toprak yutarken bedenimi
Ruhum alır götürür bildiklerimi
Uzak diyarlara kanat çırparken
Azat olmuş kelebek misali

Nedir yaşam ve ölüm
Birbirini kovalayan iki çocuktan başka
En iyisi sen güne kapı açmışken şafak
Göz koyma akşama
Akşam olur gün solar
Kapanır kapılar, yıldızları göremez olursun
Ay uzatırken sana gümüş meşalesini
Günü bekler durursun .

Serzeniş

Akşam ışıkları altında güveler de melekler kadar masum ve hasta
Yakalarım sanki birini
Uzansam parmaklarımın ucunda,
Gibi bir his var, duydum avuçlarımda.

Bu suratımdaki ılık esinti Tanrı'nın nefesi mi?
Yoksa dalgaların tatlı çılgınlıkları mı çalındı kulağıma?
Bambaşka hayatlar
Esmiş gitmiş, eskimiş şimdi hepsi
Yalnızlığımın zorunlu ev arkadaşlığı benimkisi

Islak kumsalda apayrı ayak izleri
Kumsal hep aynı
Ben farklıyım ya da sen ayrısın benden
Mavi sular siler izlerini yaşamın
Kaybolunur karanlıklarda
Unutulur anılar
Bir olmak mı gerekir
Ayrılıp dağılmalı
Yabanlarda mı bulmalı kendini kedere mağlup olup...

Şebiyelda

ufuğu eriten şemsle doldurdum kadehimi.
denizi kaynatan yakamozu koydum.
lakin dolmak bilmedi kadehimdeki boşluk.
bir yudum alıncaya dek Tanrının iksirinden.

aşk şarabı değildi,
ebedilik uğruna bir anttı tereddütsüz içtiğim.
yarı buğulu bir ayna gördüm düşümde.
epeyce kıvrımlı bir yol yansıyordu keskince.

kırk nehar yol aldım,
hiddetlice yatağımdan fırladım.
dört bir yanıma sarmış tüccarlar.
bu pazarlık dünyanın sonunu hazırlar.

bu ev artık yuva değil,
tüm eşyalar üst üste.
terk etmeden önce,
son bir selam vermek isterim,
kendini tüccar sananlara.

Gençliğin Kıyısında

Gençliğin dalgalı denizinde
İnsan anlaşılmaq, sevilmeğ ister
Anlatır ağız, kulaklar dinler
Bir kıvılcım filizlenir kalbinde

Küçölür ruhu, büyüdüğünde
İnsan görölmek, fark edilmek ister
Anlatır öfkese, gözler dinler
Yanıp kül olur anılar kalbinde

Son nefes verilip tükenince
İnsan duyulmaq, kurtarılmak ister
Anlatır gözler, yürek aldanır
Külleri kalır geriye kalbinde

Ayrılıp ruh bedenden solunca
İnsan huzur bulur, cenneti ister
Anlatır yürek, melekler dinler
Ruh Tanrı'yla buluşur gökyüzünde

Kimsesiz Âşıklar

Pirüpak sevdalardan geldim ben,
İntizar etme yanan gönlüme.
Leylâ'yı da bilirim, Mecnun'u da,
Hüsranın adıdır Kerem ile Aslı.
Sen dön bir bak şu âleme,
Kimdedir sevdanın faslı?

Kuşlara yarenlik eder gülfıdanı,
Tahir ile Zühre'nin o inanılmaz aşkı.
Yusuf'un gözlerindeki Züleyha'sı
Yanan pervane gibi döner durur.

Hüsnü cemalini bilirim ben,
Ferhat ile Şirin'e meftunum ben.
Aşka zulüm eyleme,
Aşka aşığım ben.

Ömür Dediğin

Ömür yol değil midir bu koca dünyada
Uğurla kendi kendini dönüşsüz yolculuklara
Düşen yağmur damlaları gibi
Gidiyorum kimsenin haberi olmadan ansızca

Yalnızlığın parmak izlerini
Bırakarak geçtiğim yollara
Martıların gürültüsü bir sonbaharda
Toprak ve ağaç kokularıyla

Onca zorluğun altında
Ne güzel söylemiş Behçet Necatigil
Engellere güçler
Ne güne dayat ki yaşadığını anayasın

Yollar

Her yol bir yerde biter,
Hep bir başlangıç olur,
Hislerde başlar,düşünceler,
Olmak istersin Herkesde ve her şeyde
Biteceğini sonunu görerek bilerek

Herkes bir yol bir çarşı
Adımlamak ya da adımlanmak
Keşfetmek,keşfedilmek
Arzusu ve hisleri karmakarışık

Orda alışverişler vardır
Kimi kahkahalarını kimi gözyaşlarını
Kimi umutlarını kimi hayallerini
Kimi ruhunu,Benliğini koyar ortaya

Ve hep hayallerde başlar büyük
Umutlar ulaşılmaz olsalar bile
Hep bir çaba yorgun ruhlar ve beden
Her yol bir yerde biter

Sonsuza Kadar Burada Kalsam

Ömür, hayat, yaşam
Ne derseniz deyin
Sonsuza kadar burada kalsam
Fani dünya, hızlı dünya
Ömrümün sonuna kadar burada kalsam

Burası büyük, farklı, bitmez
Ne hikmetse, kimse hiç boyun da eğmez
Eğlenirler, gülerler sanki hep buradaymış, burada olacaktı gibi
Bilmedikleri şey ise, her şeyin bir sonu olduğu idi

Bir dayanak ararlar
İnanacak, güvenecek, yaslanacak
Sarılmak isterler çünkü birine,
Onlardan hiç uzaklaşmayacak

Kolay olmayacak tabi
Herkes farklı bir şey söyleyecek çünkü
Kimi yukarıda, kimi aşağıda, kimi hiç yok ki diyecek
Kafaları karışacak
Keşke diyecekler,
Sonsuza kadar burada kalsam

İnanmayacaklar, inkâr edecekler
Çoğu zaman da, istemeyecekler
Ağır gelecek onlara
Bitmeyen sonsuz bir deryanın,
Aslında birkaç damla sudan ibaret olması

Yaklaştıklarında o gerçeğe,
Yadsınamaz o gerçeğe,
Düşünmeye başlayacaklar

En başta yapmaları gerekeni,
Aslında en sonda yapacaklar

Tam bir şeyleri anlamışken
Kapıları çalacak bir gün
Sessiz, karanlık, ilginç bir misafir
Tanıyamayacaklar ilk görüşte
Ya da kim bilir, tanımak istemeyecekler belki

Kendilerine uzanmış kibar bir el görecekler,
Tuhaf bir şekilde iç titretici ama kibar
Şüpheyeye düşecekler
O eli tutmak veya tutmamak,
Hayatlarında verecekleri en önemli karar olacak

O eli tuttuklarında,
Aslında seçenekleri olmadığını anlayacaklar
Çünkü herkes bilir ki, gelen misafir geri çevrilmez
Çevirmek istesen de, o sana izin vermez

O eli tuttuklarında,
O sıcak ama ürkütücü misafiri karşıladıklarında
Ya da karşılamak zorunda kaldıklarında
Son bir söz çıkacak dudaklarından:
Keşke sonsuza kadar burada kalsam

Boşluk

Kızılay Çarşısı kadar kalabalığım
Polatlı kadar içten yalnızlığım...
İçim sanki koca bir bataklık,
Yetmiyor mu gün gün ağladığım?

Ne ayrılıklara şahit oldum Ulus Garı'nda
Kaç kişinin arkasından el salladım.
Meçhule giden AŞTİ Otobüs Garı'nda,
Oturup da evimin pencere kenarında...

Havadan hüznün yağıyor sanki yerlere,
İslanıyor koca bir şehir Ankara!
Sanki hüznü doluyordu herkesin yüreğine
Benim bahtım ise herkesten daha kara.

Tanrı'nın sesi,
Yankılanır mı taşlarda,
Boşluk doldurur mu çatlakları
Yoksa biz miyiz o yankıyı arayan?

Hani Sincan sokaklarını tanırırsın ya küçük yaşta,
Ben hayatın ne olduğunu tanıdım daha o yaşta!
Hani her şey güzeldi, hayat bile
Şimdi oturur yükler bir bir omzuma...

Dikmen yokuşlarını da gördüm bu hayatta
Hayatın yokuş olduğunu anladım.
Her gelen geçen baharı gördüm bu hayatta
Anladım hiçbirinin güller ile dolu olmadığını

Külfetli adımlarım şimdi uçurumun yamacında
Ayaklarım ne bir ileri gider ne de bir geri adım atar
Bazen hırçın bir dalgalı deli hoyrat dalgalarda,
Bazen de bir girdapta ve labirentin içinde gibi...

Ankara'nın sokaklarıdır gönüllerle bir tutulan
İnsan mıdır Ankara yoksa Ankara mı insan olan
Çözülmez bir bağıdır gönlümde Ankara sokakları
Yürüdüğüm sokağında insanı anlatan...

Ankara'nın ıslak toprağında kirpiklerim nemli,
Son sessiz haykırışlarım bir o kadar da elemli
Güneş yeni güne daha merhaba diyip yürekler
Maziden kalmışsa gönüller dünden demli...

Bir Yol Hikâyesi

Karanlık bir yol hikâyesi okunur gözlerimde
Bülbülün şeydalandığı vakit
Kırık bir sevdadan arta kalan
Gecenin sessiz karanlığından seslenen sensiz sesim söyleyeceklerini
sustuğunda Tahta bavulumda naftalin kokusu
Yüreğimde yolların, yolculukların
Ağır, telaşsız buğusu
Dilek ağacı yerine kalbime bağlayarak adını Dağların esintisine
bırakacağım sesimi toprağın kucakıyla özeyerek
Susuzluğum uykudayken
Yitirdim seni
Elim kolum bağılıydı bağlanamayan gözyaşlarıma inat

Zihnimdeki kıymık yüreğimi ufalarken
Kül rengi kentler bırakıyorum ardımda Sokak lambasından izlediğim
yeğın yağmur cebimdeki umut kırıntılarını da ıslattığında
Yapayalnız ağaçlar
Ve gökkuşağı altında
Çığlık çığlığa koşuşan çocukluğumu da

Ruhum ayaz yemiş bahar dalı misali sönerken
Şimdi bir yalnızlık denizi yüreğim
Her şeyimdin sen benim, herkesim
Yedi iklim, dört mevsim

Kendi dilimce bir sağanak duası dudaklarımda
Yüreğimi ısıtan sevdami arıyorum yollarda Yıldız tozuyla parlayan
geceye buzdan dileklerimi bırakırken

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Âmin, diyorum olmayacak dualara Ruhumun mağarasından
sızan gümüş aydınlıkla
Yollar diliyorum tüm kutsallardan Sararmış dallardan süzülen
anılarıma can verecek yollar...

Yuva

Isıtır bu yegâne yuva,
Isıtır, lakin kaçınca fazla;
Her saniye yakar tenini usulca.
Doyurur seni, bolca ama.

Beraber çekilmez, yalnız düşünülmez yuva,
Yavaşça öldüren, inançsızlık misali bir hava.

Sesi çizer içini, eski saatin,
Geçtiği her vakit seni;
Ya da senliğini yitiren zehir sanki.
Doluyor içime, çöküyor değil mi?

Bir şiar yoktur burada şerden,
Ancak düşün neden,
Buranın yapısı mı, havası mıdır?
Burası huzurun bir durağı, yoksa düşlerin yarası mıdır?
Yoksa ikisinin arası mıdır?
Yoksa güneşi görmeyişi, dışarıyı gezmeyişi midir?

Isıtır bu yuva, ısıtır,
Ancak düşün neden yakar yeniden.

Yollar ve Vuslat

İki ayrı yol var ufukta,
İnsan yaşamında apayrı çabalar,
Yayalar, atlılar, arabalılar...

Biteviye öksüz her yolculuk,
Aheste arşınlamasında yayalar,
Arabaların peşi sıra atlılar...

Yolların sonuna geldikçe insan,
Çoğu zaman düşercesine bir çukura,
Yerde toprak, gökte bulutla vuslat!

Kimi kaybolacak kızgın asfaltta,
Kimiye tutunacak yola vuran ışığa,
Vuslatın yekpare sonsuzluğunda...

Mehmet Can GARİP

Dilek Sabancı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Hudut

İnsan hudutsuz doğar,
Yarınsız yaşar, görmez o gözleri.
O melun gözler ki hayatı karartan.
Bitti, ne hudut kaldı ne hayat.

Fakat unutmamalı insanoğlu,
Yarın yakın olduğu kadar uzak.
Zaman aleyhime işler durur,
Yaklaştırır yarını.

Üstümde uçan kuzgunlar haberci,
Siyahlar içinde bir kadının,
Dev bir orağın, zamanın sonunun.
Elimden kayıp giden benin habercisi.

Uzanan bir el karşımda, göğsümde.
Daha derine iniyor her saniye.
Dokunduğu yer kalbim.
Hudutsuzluğumun bittiği yer.

Cambaz

Denizi gökyüzü yapan maviyedir övgüler,
Saklanır inci gözlerle istiridyeler.
Topal cambaz ufukta, yaralıdır boşlukta
Bulutlara asıl, bil ki ay usulca doğmakta.

Sürgündedir cambaz bu garip, dumanlı dünyada.
Gezer, düşe aksaya dolaşır dağlarda.
Topal cambaz arar mı bulduğunu, kime gider?
Öyledir ki yalnız gün batarsa ufuktan düşer.

Biliyordur, ip kimin elinde oynatılıyor!
Islak tekeri tutuşmuş, her yeri kararmış kor.
Cambaz tökezlerse kime düşer kayıtsız şartsız?
Çizgideki gariplere Tanrı kucak açar yalnız.

Her yol bitirmiş çarşıya giden cambaza.
Evler vardır yalnız, ne bir ses ne kargaşa...
Yollar ince bir halat, durma tüm evleri yakıp at!
Sonu uçurum cambazın, alışveriş uçsuz bucaksız hayat.

Cennet Bahçesi

Bir sofradır bizi aile yapan,
Karşımda oturur babam.
Huzurludur anam, bir yandan,
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Elleriyle seven anam,
Kalbiyle gören babam,
Gerisi zaten yalan.
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Evimiz kokar gül misali,
Anamın elleri gül misali,
Babamın elinde bir kış keşanesi,
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Gündüz, geceye battı.
Yastığım beni huzurla sardı.
Yuvam gönlüme bahardı.
Ben daha ne isterim Yaradan'dan.

Duvar Saati

Omuz omuza
Yan yana
Oturdular sandalyelere

Yüzlerde yarım gülüşler
Dillerde hasret
Gözlerde yaşanan ama tüketilmeyenler

Etrafta koşuşturan çocuklar
Elden ele uzatılan tabaklar
İçlerinde dumanı tüten çorbalar
Birer birer yerleştiler sofraya

Kan bağı gerekli mi
Bilmem
Aile demek gerekir
Bilirim

Kıskanırım
Uzaktan izlerim
Gidemem yanlarına

Daha zaman gerekir mi
Bilmem
Benim aksime zamansız bir buluşma
Bilirim

Sessiz Şehrin Ağıtı

Gördüm evlere evlere yolda yürürken
Kapılar aralanmış, duvarlar gülümsüyor.
Bacasından; gözlerimi yakan,
Boğazımı acıtan dumanlar yükseliyor.
Gözlerimin yaşı, yıllardır beklenen yağmuru getiriyor yollara,
Önümde ise bir yol başka,
Bir yol benden çok uzaklarda.
Yolumda kayboluyorum,
Sokakları aşıp caddelerde boğuluyorum.
Evler; evler içindeki yalnızlık,
Kendi sessizliğinde büyüyen bir ağıt gibi.
Gölgeler duvarlara sinmiş,
Gecenin koynunda unutulmuş, fısıldar,
Pencereler ardında saklı hikâyeler
Ve bir zamanlar kahkahalarla çınlayan odalar...
Adımlarım yankılanıyor taş sokaklarda,
Bir çocuk sesi düşüyor kaldırımlara ama kimse dönüp bakmıyor.
Kimse dinlemiyor geçmişin sesini.
Gecenin içinde bir rüzgâr,
Yarım kalmış cümleleri savuruyor
Bir zamanlar umut taşıyan pencerelerden içeri.
Ve ben yürüdükçe yol uzuyor,
Kendimi unutuyorum eski taşların arasında.
Şehir uyuyor,
Evler susuyor ve yalnızlık
Adımlarımda sessizce kayboluyor...

Sessiz Kalmış Gerçekler

İssiz sokaklar, dar evler...

Yansıyan ışık seker gözümüze denizden,

Gaz lambasının soluk ışığı, tekrarlanan hikayeler,

Tek zenginliğimizdi sıcak gülümsemeler...

Eskiler silik birer anı, kayboldu, artık eski bir kalıntı.

Kim bilir neden herkes unuttu, belki biraz şan biraz şöhet...belki biraz ağitti.

Bir fincanın kırk yıllık hatırı su ve sabuna bakarmış,

Neydi ki onun adı bilen mi varmış?

Oysa şimdi olsaydı Ayşe teyze, çıkardı ortaya saklı kalmış.

Neydi ki bu inat herkesi kasıp kavuran, insana insanı unutturan?

Yalnızlık kumaşını Hint misali omuzlarda taşıttıran?

Yalnızlık ki kuşanmış kılıcını bir şövalye misali...

Yürürüm oradan oraya amaçsızca, taş kaldırımlardır tek şahidi!

Dar sokaklarda çeşit çeşit evler; büyük, küçük, yeni, eski...

Dışardan bakınca evler bin bir çeşit oysa girsen içine sanki... sanki.

Bir kitabı farklı basımevlerinden okumak gibi, yazan aynı, getiren farklı.

Her şey birden bire oldu, sanki biri zamanı ileri sardı.

Birer birer kesildi bütün o sesler... insana yaşamı hatırlatan;

Bir merhaba bile çıkamadı, iki dudak arasından.

O dar ıssız sokaklar artık bitkindi yorgunluktan.

Yalnızlık Allah' a mahsustur demez miydi eskiler!

Oysa kafanı çıkarsan, baksan biraz dışarıya, kol kola gezen kimsesizler.

Ne yüzler değişti ne de bedenler, dalından kopan ruhlar birer birer soldu.

Ne zaman ki şiirler okunmayı, gözler görmeyi bıraktı,

İşte o zaman ruhlar beton yığınlara hapsoldü.

Günbegün

Yüzümde beliren bir tebessüm
Unutulmaya inat,
Umursamadan yalnızlığı
Büyümekte günbegün

Yarınlara bırakılmayan sevgilerle
Atacak kalbim günbegün
Çekmeyeceğim içime
Umutsuzluğun soğuk nefesini

Eksildikçe hatıralar odalarda,
Dört duvar arasında
Hayalinle yeşerecek
Bahçem günbegün

Bilmeye Bilmeye

Bekledim
Neyi beklediğimi bilmeden

Bir fırtınanın gelip
Beni savurmasını belki de

Yoldan geçen birinin
Beni kurtarmasını fırtınadan

Yanıldım
Yoldan geçtiğini unuttum o kişinin
Yolunun bende bittiğini sandım

Her aklıma geldiğinde anılarım
Kıvrandım içerisinde sanrıların
Unuttum, aksine sanılanın

Yoldan geçmeye geçmeye
Susturdum kalbimden geçenleri

Öldürdüm
Neyi öldürdüğümü bilmeden

Ademden Âdeme

Özündeki adın, sözündeki sanın
Zihinde soluverse şayet ruhun nerede bulur?
Adı haykırışın hatırdaki noksanlığının
Sürüklediğı nihai kayboluşa nasıl mâni olur?

Tüm varın, varlığın, var sandığın ve varsaydığın
Tek yaprakken hafif bir meltemde savrulur
Okyanus katrelerine tesir etmeyen yalnızlığın
Sen tek damlayken şafak soğuşunda kavrulur

Ezelî ve ebedî ışığı, mutlak varlığı kâinatın
Doldurmazsa fâni kalbi, o derin ve bomboş çukur
Kaçınılmaz uykuya dalışla bir ademe mahpus
Çare gelmez hiçlikte bir yok oluşa mahkûm olur.

Ömür

Ömür bir merdiven yedi basamaklı
Sığdırılmış eve dört duvar arası anılar saklı
Hatıralar her köşesinde öylece paslı
Aylar bırakır geriye son birkaç takvim yaprağı
Aldırmaz nasıl geçer insan aklı

Asılı saate dikili gözler ağlamaklı
Hisseder derinden geçmiş i kalp işt i yaklı
Dinler kulaklar yılların melodisini dokunaklı
Her şey gibi zamanın da bir sonu vardı
Artık bekliyor ölüm kapının ardında alacaklı

Yolcu

Ev suskun, ev tarumar şimdi
Haklı davasında ezilmiş gibi
Hani o yol, Tanrı'ya itaat hani
Herkes suyun ışığına yabancı kesildi

Ey yolcu! Nedir sana ufuğu göremeyeceğini düşündüren
Bu yolun sonu yok mu, yürümüyorsun, neden
Sevgisizlik, yalnızlık, korku, nefret yüzünden
Değer mi ümidini kesmeye düşünmekten

Düşün, haydi düşün ölümü, o sonsuz yolculuğu
Korkmadan, çekinmeden, camları kaplamadan buğu
Dal o heyulanın içine, kapat hayat akan musluğu
Öl haydi, öl ve doğ, dirilsin ölü ve Doğu

Bu yol elbet bitecek, ışıklar kapanacaktı
Pazar yerinin tek tek kaldırılacaktı brandaları
Ya yok olacaktın toprakta ya görecektin Tanrı'yı
Kalmayacaktı kimsenin kendini bilmez yalnızlığı

Ey yolcu! Bitti kelimeler, satırlar bitti
Korku bitti, hüznü bitti, aşk bitti
Evlerin ocağında ateş bitti, aş bitti
Mezarının toprağında bir tomurcuk gül bitti!

Çarşının Unuttuğu Yol

Her yol bir iz bırakır,
Herkes bir yön seçer,
Bir omuzda geçmişin yorgunluğu,
Diğerinde belirsiz bir gelecek.

Çarşılardan geçtim,
Paslı tentelerin gölgesinde,
Kokusu unutulmuş ekmeklerin
Ve eskimiş heybelerin arasında.
Ayak izlerim, taşlara dokundukça
Eski sesler fısıldadı kulağıma,
Bir çocuğun gülen gözleri
Bir ihtiyarın çatlamış dudakları
Ve bir kadının kaybolmuş umudu...

Bir pazarlık masasında gördüm
Zamanın kırıksıklıklarını,
Satılığa çıkmış hatıralar,
Bozukluklarla ölçülen anılar.
Ne alınır ne satılırdı orada,
Sadece unutulmuşluk,
Sadece yarım kalmış hikâyeler...

Evlere evlere baktım,
Pencerelerinde solmuş perdeler,
Duvarlarında dünden kalma çatlaklar.
Bir soba borusundan yükselen duman,
Hâlâ içinde konuşulmayan cümleleri
Gökyüzüne taşıyordu.

Yollar mı bizi seçer,
Biz mi yolları?
Bir adım attığında,
Aslında hangi yönde kayboluyorsun?

Ve hangi arşıda,
Kendi boşluğunu satın alıyorsun?

Sonunda her yol biter,
Herkes bir çarşıda unutulur.
Bense hâlâ,
Boş ceplerimde taşın ağırlığı,
Gördüm evlere evlere...

Özgü AKBAŞ

Tuzla Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi

Zamansızlık

Saatin akrep ve yelkovanı
İçimde açtığı varoluş savaşının
Yankılanan sessiz çılgılığı,
Kimliğimin en derin sızısı

Zaman, vedalaşmadığım anılarımın mezarı
Gölge, beni bırakmayan pişmanlıklarım
Acımasız ressamım, her anı silerken iz bırakır
Unutamadığım hatıraların sessiz yankısıdır

Ölüm bir gölge gibi peşimde
Çarşıdan aldıklarım, ağır gelir ruhuma
Bırakırım kendimi
Gölgenin oyununa

Ölüm ve Zaman Arasında

Kaldır başını bak yukarı.
Siyah bu dumanın ardından yol ikiye dönüyor, çek kahrını.

Bir toz zerresi kadar küçük ve bir bütün evren kadar da büyük yaşamak ne acı.
Büyükannem ile süslenmiş birkaç güzel anı ve biraz sancı.

Tadı eskidikçe çirkinleşen bir fıçı şaraptı zaman.
Iskartaya çıkarılmış insanların sevdaları pek bir yaman.

Oyun oynarken yanmış güler yüzler ve bir çingen çocuğunun sonsuz
çılgılığı kirletiyor
Bu İstanbul'u.

Anaflaktik şok deniyor bu duruma modern tıpta.
Bükemediğin bileği öpeceksin dedirtti bana ölüm amca henüz on iki
yaşımda.

Dönüşün Yüğü

Uzak yollar vardır evime, yürü yürü bitmeyen yollar
Hasret kaldım evimin yollarına, sevinçli anılarıma giden yollar
Ah o ev özlemi bitirdin beni, saç gibi incecik narin insanlar
Evlerinizde rahat mısınız,
sokakta ev özlemi çekenleri düşünmeden

O yolları aşmak kolay mı sanarsın?
Binbir pişmanlıkla gidilmiş o yolları.
Vicdan azaplı geri dönüşler
Kolay mıdır o yolları aşmak?

Büyümüş çocuklarını tanıyamamak
Ailenin yüzüne bakamamak kolay mıdır?
Düşün o yolları aşmak kolay mı?
Düşün ve öyle söyle, evin yok mu senin diye

Keysi Tiana KİRKORYAN
FMV Özel Ayazağa Işık Lisesi

Boşluk

Sesimde kaybolur zayıf bir saka,
Saatler susmuş, zaman geceyi bulmuş.
Boşlukta var olan bir şehir, kasırgaya kanmış,
Zihnim dindirememiş, tüm ışıkları sönmüş.

Bir düş savurdu rüzgâr masama,
İzi kaldı şimdi boş ve solgun duvarda.
Geceye kanan eski şarkılar,
Usulca fısıldamış yorgun sakaya.

Sefer-İ Fırak

Büyüdüğümüz sokak, artık bize hüsrân.
Mazi unutuldu, zâlime kaldı mekân.
Sefer-i firâktayız biz, verildi fermân,
Sahipsiz kaldık, soldu hatırat-ı zamân

Zamane insanı hep yollarda hep mahzun,
Ne istediği meçhul, tek akçeye meftûn,
Sade Rabb'ine değil, kuluna da medyûn,
Bekâ bilir dünyayı, ne huzur ne sükûn.

Dünya fanidir, sanma ki sensin iktidar,
Tefekküre düş ki Rabb'ini etme inkâr,
Dünya sana kalmaz, ey zâlim ve günahkâr,
Gözün menfaate dalmasın, olursun giriftâr.

Şimdi gördüm evleri, eskiden hep pür-nûr
Bugün ise karanlık, neşesiz, hûn ve zûl,
Çocuk sesinden bî-haber, neşeden maktûr,
Her yer suskun, yitmiş selamet, yitmiş huzûr.

Neden Yaşadık Biz Bu Hayatı?

Herkes yapıyor bir gereksiz muharebe,
Üç günlük dünyada değer mi hiç üzmeye?
Sanki yarın hep varmış gibi,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Bir kuş çırpınır gökyüzünde,
Toprağa düşer kırık kanadı.
Dertsiz, tasasız uçamayacaksak,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Bekler biri gökyüzünden işareti,
Diğerinin seccadesinde Mevlâ'nın izleri.
Ahiret yerine boşluğa düşmek de bir ihtimalse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Her kuyu saraya açılmazsa,
Bazen dibe vurmak son çıkışsa,
Bal peteği yılanın evini göstermezse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

İnsan tek başına kendine yeterse,
Âdem'in yanında ne gerek var Havva'ya?
En saf aşk yedirecekse yasak elmayı,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Hep bir cevap aranacaksa,
Sorular yetersiz kalacaksa,
Kader mi, kaza mı diye düşünülecekse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Birçok farklı yol varsa,
Her kapı aynı sona açılırsa,

Tanrı'ya yapılan günahı kul çıkaracaksa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Kazanmak için her yol mübahsa,
İnsan, insanın kurdu olmuşsa,
Hoşgörü rüzgâra karışmışsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Zıt kutuplar birbirini çekerse,
Ateşi ancak su dindirirse,
Yeni kuşakta herkes aynı olmuşsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Tanrı evrenin dışındaysa,
Kulu imtihana yollamışsa,
Sonsuz olan öbür dünyaysa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Tek çeşit fâni varsa,
Peri ve cadı masallardaysa,
Düşündük ama yoksa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Biri aşka âşıkça,
Diğeri aşka düşmansa,
Bu kişiler aynı kadere yazılmışsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Her düşünce yeni bir soru doğurursa,
Her cevap ötekiyle aynı yoldan çıkarsa,
Hayat, çözmeye çalıştığımız bir bulmacaysa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Sana hak olan bana haramsa,
Mezhep, dini değiştirir olmuşsa,
Cennetten arsa satılığa çıkmışsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Duygular anlık bir düşünceyse,
Ne işi var kartların içinde?
Geleceği fal gösterecekse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Bir ömür kimlik arayışıysa,
Her insan özgür doğduysa,
Cinsiyet sorulmadan belirlenmişse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Yol yoksa, yürüyen varsa,
Ağaç ve yıldız harita olacaksa,
Evrende insan eli değmesine gerek yoksa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Gelecekle kafa yormak işkenceyse,
Zamanı yaşamak yeterliyse,
Yarın belirsiz, şu an kıymetliyse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

İşitmek isteyenlere sessizlikten dil varsa,
Elinde olan kıymetini anlamazsa,
Sessizlikte huzur bulanlar iki kulağa muhtaçsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Gökyüzünde sonsuz hayat varsa,
İnsan, topraktan gelen cana muhtaçsa,
Çamurdan yaratılıp ateşe dönecekse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Sıkışık kelimeli kitap birine yoldaşsa,
Şarkılar kulağına fısıldaşıyorsa,
Ruh verilen ruha yetmiyorsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Sirenin sesi uydurmaysa,
Bir şarkı kaptanı yoldan çıkarmazsa,
Mitoloji hayal gücünün yansımaysa,

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Neden yaşadık biz bu hayatı?

Zaman geçmişi yutar, geleceği yazarsa,
Bazı şeyler için tek ilasa,
Her saniye durmadan akarsa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Bizden bağımsız bir gerçek varsa,
Bu, zihnimizin oynamadığı bir oyunsa,
Henüz insan keşfedememişse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Bir amaç uğruna yaşanmamışsa,
Terler döküp ağlanmadıysa,
Bakıp “İyi ki!” denilmediyse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

İyilik ve kötölük göreceliyse,
İnsan kundaktayken bencilse,
Kendini düşünmek nankörlük olacakssa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Meydan ortasına bir tezgâh kurulmuşsa,
Vicdan menfaate karşılık satılmışsa,
Bahşişi sol tarafındaki melek vermişse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

İnsan, görmediğine inanmazsa,
İnanmadan gördüğüne aldanmazsa,
İçine gelmediğinde yok sayacaksa,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Doğmadan hayat seçilmişse,
Yaşam için bir sebep görölmüşse,
Ölüm kurtuluşun bir bahanesiyse,
Neden yaşadık biz bu hayatı?

Yusuf DİLMEN

Sarıyer Ali Akkanat Anadolu Lisesi

...

Sokaklar kadar soğuk yalnızlığım
Bir şefkat bir sıcaklık arıyor, ev gibi
Hissediyorum çokta uzak değil mutluluk
Ruhum bir huzur arıyor, sen gibi

Dolaştığım sokağın lambası az yanıyor
Ha söndü ha sönecek, umutlarım gibi
Bir rahat koltuk yanan bir soba içimi ısıtıyor
Hayallerim hepsi, şefkat ve huzur zor gibi

Ölünce mi bulurum sığacağım yuvayı
Şen şakrak çocuk sesleri, hülya gibi
Bulduğum yuva saracak mı beni
Bir sıcak çorba bir sıcak el, uzak gibi

Ters Yön

Şehir ışıklarının aldatıcılığında,
Çarşı-pazarın o iç gıcıklayan çağrısında,
İnanılası tatlılıkların işaretiydi:
“Yolundasın”

Düşümdeymişim, meğer düşmüşüm yerdeymişim.
Asfaltın parçaladığı kanlı dizlerimdeymişim.
Kesiştiğim yolların verdiği sersemlikle,
Yanlış yolda, yanlış yöndeymişim.

Oysa bu cadde ışıkları benim sahnemdi,
Hani süsleyecektim sahnemi, yolumu?
Ters yöndeymişim.
Nasıl döneceğimi bilmeden.

Dönmeye çalıştıkça;
Ölümlere varmışım, çılgınlara dolmuşum,
Her dönüş başka bir yola savurmuş beni.
Ters yöndeymişim,
Ve yol hala uzayıp gidiyor önümde.

Değneksiz Elçi

Bırak uçurumdan yuvarlansın durmadan
Suratsız doğrular kaçırır gerçeğini
Sonuçta çarpacağı duvar yok kurmadan
Sanki peygamber düşürmüş değneğini

Çorak toprak sonudur koz umutların
Ancak der ki gerçek şudur unutmayın
Ruhun kaçıp giderse şu bedenden
Yardım bekleme zavallı beşerden

Ah şu sızı geçmek bilmez, direnemem
Yalanlar karşımda bir bir, göremem
Tüm bu naçiz kumar beni izler, duramam
Ancak tek bir gerçek vardır, inanamam

Sarhoş bedenim yıkılır, hissetmez kimse
Yardım isterim, buruk enkazımı gizle
Gözlere perdeyi çek, elçiyi sesle
Rüzgarlar essin, kaybolsun çehre

Tutsak kaldın diye titrersin korkundan
Kaçıp gidersin savrulup bu yoldan
Söylesene bana hangi çocuk korkar
Sonu olmayan sahte bir masaldan

Sis çökerse kaybolduğun sayfalara
Kabusa dönüşür birden masallar
Sonların yaprakları düşerse yollara
Karanlığa yerini bırakır sabahlar

Nereye koşsan farklı yol, olamaz manası
Kopmuş gibi denizde bir oltanın misinası

Ancak süzölmeyi bilirsen bu boşlukta
Yolları beyazlar sarar olursun aşınası

Evlere sor insanları yalnız bir gece
Her birinde kendinden bir duyu
İçinde anlamını bulduğun bir hece
Bazıları daldığın boş bir kuyu

Not düşersin cümlelerini hayatın sayfalarına
Son cümlenin noktasını aniden koyduğunda
Yer bulduğunda kütüphanenin raflarında
Kaybolur anlamı hayat kitabı kapandığında

Kim bilirdi yolların yıkılışının gücünü
Kelimeler anlatamaz gördüğümü
Ancak usta bir sihirbazın ürünüdür
Taşları tutan ipin kördüğümü

Merak edip de kaldırma, sakın taşların altını
Çünkü altındadır, kudretli koca bir tanrı
Yürüyemez hikayenin ziyaretçileri artık
Kim bilir belki de altları boşlukla kaplı

Yolun Sonu Rihlet

Ömür dediklerinin varmış sahiden nihayeti
Bitince yol çizgisi, başlar sonunda amel vakti
Er ya da geç belirdiğinde gökte ufuk çizgisi
Anlarsın öbür dünyaya göç edince irtihali
Dersin kaftanı biçmişim, olmuşum yolun kendisi

Yaşam bitince görürsün geçmişin sayfalarını
O an anlarsın her şey olmamalı mülkten ibaret
Eyleme müphemine minnet sen yine Rabb'ine hamdet
Çünkü yolun sonunda edilir ebediyen hicret
Yoksa alırsın unutmamak üzere hazin ibret

Derin bir yol olmuşum uzunca süngülü saçaklı
Şeffaf çizgilerinde birikmiş düşlerle gözyaşı
Arnavut kaldırımlarında sıkışmış her bir anı
Oradakiler ya yola revan ya eve hicrandı
Herkes maziden kalanları heybesine topladı

İki abanoz kapıyla bulunurmuş ev aslında
Bezenmiş yaşam boyu değerli lütuf harmanına
Kimi sığınmış mübadele çarşısından yurduna
Seçilir ya inciden bir tespîh ya bomboş bir ayna
Evinde beklersin huzur-ı ilahini sükunla

Akıbette insana zuh'reder sefa mı, cefa mı?
Oradaki boşluk derinlerde yokluk mu, varlık mı?
İtimat ettiğin Hüda mı yoksa yalan hülya mı?
Kendi gayen hiçlikte mi yoksa yüce İlah'ta mı?
Bu yolda ikilemlerden doğar bir sen gizli saklı

Zaten Bitecek Bu Yol

Her yol bir yerde biter ya
Bu yol da bitsin sonu belli zaten
Eşref-i mahlukatım ya ben, güvenim sonsuz
Bu yol da bitsin illaki bitecek zaten
Kaç papatya ahbaplarından ayrılıyor
Ben hâlen sevilmiyorum
Odaklanamıyorum artık bu yola
Kalbimin paketi kaldı bir tek işte
Sefere çıkma vakti çoktan geçiyor
Her seferinde kayboluyorum bu yola
Geçiyor şaşırمام alışmazlığıma
Uyanmalara nefretim başlıyor
Etrafımı dikenler sarmış
Ruhum son yenilgisini vermiş zaten bu yola
Daha ne kadar arayacağım bilmiyorum
Rastlayacak mıyım aynalara?
Daha kaç defa pişmanlığım taşacak?
O kuyuya bir daha düşecek miyim?
Şimdi yolun başlarındayım velakin
Kaçacak bir yer kalmadı
Yolun tüm sokakları bir yabancı
Yeni yabancılar dolmuş o yola
Ben artık yürüyemem burada
Alışkın değilim bu boşluğa
Nerede gözleri yağmur yapan görürseniz
Orada bulursunuz artık beni
Her yol bir yerde biter ya
Bu yazgı da bitsin; sonu belli zaten
Eşref-i mahlukatlığımdan zerre kalmamış
Bu yazgı da bitsin illaki bitecek zaten

Bitmeli Mi Sahiden Bu Yollar?

Kafama eser bir an,
Hevesli, umutlu, âşık.
Düşerim yollara
Özlemişim gibi,
Hissederim sanki...

Gitmiştin sen, bırakmıştın beni.
Hissedemedim kalbimi.
Parçaladın beni,
Özledim sesini.

Duyamadım seni,
(Kapadılar kulaklarımı),
Dayanamadım sensiz.
Kalbim attı, kafama esti.
Düştüm yollara.

Yürürken yolda
Her taraftan bir ses.
Neyi yanlış yaptım ki?
Onların kınayan gözleri geldi.

Yolun kendisini sevmişken
Nasıl merak ederler sonu?
Amaç yokken bitirmeye,
Neden sonunu eşelerler?

Yolmuşsun sen, başından beri
Benmişim son, gökkuşağının sonu gibi,
Ararken seni,
Kaybetmişim kendimi.

Kimim ben unutmuşum, unutturmuşlar.
Bu yollarda yürüye yürüye.
Kimim ben unutmuşum, unutturmuşsun
Gkkuşağını göre göre.

Bulmuşsam yolumu, ruhumu
Aklımın ne önemi var ki?
Hissediyorum artık seni.
Bu yollara, ölümüne bağlıyım!

Ancak derler bana,
Yollar bitmeli sonunda.
Karanlıktaysan ışığa
Yrmelisin, inatla.

Bitmeli mi sahiden bu yollar?
Bitmezse olmaz mı?
Gönül karanlıktakindeyse
Işsız olamaz mı?

Yollarda bulmuşken seni
Sonu benim neyime
Sevmek yetmez mi?
(Onlar kabul edemez mi?)
Kendimi kaybetsem de

Kafama eser bir an,
mitsiz, çaresiz, âşık
Kaçarım sonlardan.
Korkarım kendimden.
Yollara zincirliyorum.

Oysa eflatuni olmak ne g şeymiş.
Vazgeemiyorsun ancak biliyorsun.
Olmayacak, oldurmayacaklar!

Karanlıktaki Umut

Belki bir köşeden çıkarsın
Beklenmedik bir çarşıda belirir yüzün.
Bu bekleyiş ki bitirdi beni içten
Gördükçe umudun çöküşünü, kahroldum.
Ancak sen bilemezsin,
Hayatın ne denli karanlık olduğunu.
Konuşurdun, konuştukça açılırdı cihan,
Maalesef ben ki bilemedim hiç,
Hayatın ne kadar renkli olduğunu.
Her öykü bir yerde biter,
Bir ömür geçer safsatadan ibaret.
Beklemiştim o gemiyi,
Olur da belki yanaşır limana bir gün
Bulamadım zamanı doğruluk için.

Ancak bugünde şafak geldi.
Ne yapmalıyım bilemiyorum, noksandayım.
Başımı çevirsem seni görürüm.
Yine de memnunum bana yaşattığından.

Nasıl geldim ben bu duruma?
Bilir miydim, bir kalemin bu denli keskin
Bu denli anlamlı olduğunu?
Bilemezdin sen, bana neler yazdırdıklarını.
İçimdeki bulut her gün kararırken
Asla bilemezdim bu denli karmaşık olduğunu
Bir gün gelir de çözülürse sarmaşık
Umarım o gün bulursun benliğimi
Ne yapmalı sarılmışken yalnızlığa?
Beklemeli mi o vadedilen günü,
Yoksa kalmalı mı yalnızlıkta bir karınca ile?

Bir gün yalnızlıkta kalınca anlarsın
Ya bir boşluk ya Tanrı...
Hoş bir sarılma gibidir,
Zihni ele geçirir.
Sarhoş bir kuş sesi ile bırakır seni.
Belki bir gün cesaret ederim.
Umarım bekleyenin yoktur o gün,
Yoksa kaçırırım ben o gemiyi.
Gerçi ne fark eder?
Gelen gemi k r olduktan sonra.

Hesaplaşma

Sabır erdem değil, dayandığın hayatsa,
Ne yapsan da bitecek nasıl olsa.
Toprağa yaklaştıkça doyersin hayata,
Ama kalbindeki eksiklik hep orada.

“Çok yaşa” diyenlere kızıyorum içimden,
Yaşlıların otururken bile ağrıyan dizinden.
Yıllar eski bir hırka gibi sırtımda,
Eskidikçe ısıtmayan, ağırlık yapan.

Gerçekten bıktın mı şimdiden?
Memnun ol bu halinden,
Çünkü geriye baktıkça
Daha az sıkılacaksın kendinden.

Beni anlayarak konuşmayacaksın,
Ama her sözün yılların yankısı.
“Zorlukları gördükçe açılacaksın”
Diyorsun, ama sen de bir zamanın kurbanısın.

Oynadıkça alışacaksın tiyatroya,
Sahnelerin sırası lezzetli olmasa da,
Gerçek anlam, perdeler kapandığında.

Yani,
Her yol bir yerde biter diyorsun,
Ama yolun kendisi mi, yoksa biz mi tükenen?
Şoför süreye bakmaz o süratle,
Ama yolcunun gözü hep varışta.

Peki,
Ulaşmak mı önemli, yoksa yürümek mi?

Yolda olan mı kazandı, varan mı?
Birliktelik yetmez eğer aranansa hedef,
O zaman yolun değeri nerede?

Anladım,
Adım adım hızlanacak,
Anladım,
Bittikçe acındırarak,
Anladım,
Bolken şımartırsan da,
Anladım,
Kalmadığında özletecek.

Dedin, “Bunları unutursan yaşayamazsın.”
Ama uyarmadın, “Hatırladıkça uyuyamazsın.”
Ve işte, yol bitti, izler silindi,
Ne bir ses kaldı, ne de resim.

Göğe baktım, yıldızlar donuk,
Zihnimse gölgeli, sessiz ve soluk.
Büyümek mi yaşam, yoksa kurgulu bir oyun?
Düşünmekle bitmez, cevapsız hep sorgun.

Ellerim yaprak gibi, serin ve hafif,
Ama içimde bir yankı, aradığım keşif.
Dönecek ne var ki, yol hep kıvrım,
Başlangıç ve son, bilinmeyen sırrım.

Ve böylece, ilk kez bir yere varmadan,
Zamana uymadan, saymadan, sormadan,
Baktım ki yürüyüş yalan, yolcular sahte,
En değerlisi bile unutulmuş bir nefeste.

Ece DURMUŞ

Özel Çamlıca Modern Bilimler Akademisi Fen Lisesi

Servet

Hayat denilen şey yaşanır mı?
Yoksa yaşamın kendisi mi hayat?
Bitmiyor soruların silsilesi,
Olur mu her şey, Talat?

Yaşamak için mi ölmeli,
Ölmek için mi yaşamalı?
Ama her şeye rağmen,
Dimdik ayakta durmalı.

Hemfikiriz bir sondan;
Ağlıyor hep kalan.
Son nefese kadar biriktirelim,
Geçelim bu yoldan.

Nafile Çaba

Kara gömlek, üstü beyaz kelebek,
Sırtında küfe, makosen palet,
Pamuktan eldiven, keten boyunluk,
Hızlı adımlarla aktı Arnavut kaldırım altından.
İçinden geçerken insanlar seli,
Gelecekten bir haber koptu kozadan.

Ufak çekti ciğere; pür telaş, derin kaygı,
Ne bir doğuş halbuki ne de hususi yazgı.

Yıldızlara ad koydu peşi sıra günlerce,
Emdi emziği, doydu harmana.
Beratı alınca yapraklarına,
Alkışlar çınladı kepçelerinde.
Bir mahşer ki her bir çiçek sıradan,
Kayboldu denizin buz mavisinde.

Yeni yetme tavus kuşu kabardı,
Bilmez ki en güzel sevgili artık geride kaldı.

Çakma ipek kravat,
Gözlük takıldı ata.
Gümüş akçe işlenince cüzdana,
Büyüdü sandı tavus, neredeyse fil kadar.
Oysa koca kumsalda sıradan çakıl taşı,
Sözde kazanç olurken alın terinden buhar.

Fidan iç geçirdi bakıp koca kavağa,
O kavak ki ezelden imrenirdi alçağa.

Sam yeli oynarken gün vakti saklambaç,
Çapa vuruldu kayığa Kızkulesi dibinde,
Pişti oldu gülle çemen baharın çeşmesinde.
Bulut güneş üstünde sarmalarken anayı,
Halay çekti bin bir çeşit zerzevat,
Aklı tuttu bir fidan ısırırken elmayı.

Eş giyindi kara beyaz urbanı,
Uçurumdan akıtırken deli kanını.

Uykunun tulumu çaldı melodisini,
Bir çift bilye güldü ansızın sabah.
Mum verildi ateşe, şehir bir pus içinde,
Ayaklar davul gibi, elde pilli oyuncak,
Kırpikler koydu birbirine mesafe.
Patron pek bir cüretkar; hizmetkârıysa ahmak.

Velinimet satıldı hem de kuruş paraya,
Alan memnun, veren mesut; bakılmadı

arkaya.

Mevsimler dönencesi rüzgâr gülünden hızlı,
Öksüz iskemle misafir bomboş dolu sofrada.
Sessizlik çığlığıyla sağır oldu kulaklar,
Saçaklarda buz ele geçirdi yurdu.
Gönüller kemikleşti her bir geçen akrepte,
Sinek bile sallamaz artık kocayan kurdu.

Kar yağacak bir vakit bundan zinhar yok

kaçış,

Nefes almak nafiye, er geç makber son çıkış.

Mahlukat yine kuyruk, eller bele bağlanmış,
Elif bocalanır yağmur ile göklerden.
Yelkovan kadar hızlı solar iken hatırat,
Islık çalar yel, eşelenmiş toprak üstünde.
İki damla çiğ, kim bilir yağar belki;
Solucanlar dans eder sıradaki düğünde.

Yollar varınca er geç çıkmaz sokağa,
Var oldu olmasına ama soldu ne ara?

Ali MEHDÎ

İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi

Seyrede Seyrede

Her insan bir âlem gölge gölge
Âlemlerin içinde binbir çeşit zincir,
Her zincirin halkası sanki bir muhittir.
Tafsilatlı gülün dikenidir muhitler,
Geldik seyrede seyrede.

Her âlemin gözü farklıdır
Sanki bir gölün çevresidir
Gölün etrafında farklı simalar beliriverir,
Hepsi işten güçten gelir.
Hepsi zaman içinde erir.
Gittik seyrede seyrede.

Burcu ESİN

İSTEK Uluğbey Anadolu Lisesi

Bekleyiş

Bu ev hep bekledi senin gelişini,
Uzaklardan duyulan ayak sesini.
Hiçbiri sen değil,
Hiçbiri eskisi gibi değil.
Ben bıraktığın haldeyim
Elbet biteceksin içimde
Çıkamaz sokağa açılan yol gibi.
Sen yokken yokum ben
Yalvarsam yakarsam
Geçer misin bu yoldan
Çıkar mısın yoluma, söyle sevgilim.

Bir Zaman Yolcusu

Bir İstanbul sabahı,
Mevsimlerden sonbahar.
Kadıköy sahillerinde üşüyen rüzgâr,
Vapur seslerine karışan martılar,
Ve gözlerimde uykuyla uyanıklık arasında
Asılı kalan bir düş...

Koşuyorum... Koşuyorum...
Kan ter içinde; yüreğimde,
Eski zamanların ayak izleri.
Dünü arıyorum, bugünü,
Geçmiş arıyorum, geleceği.
Bir zaman yolcusuyum ben,
Eski bir kitabın buruşmuş sayfalarında
Sarı solgun anıları okşayan bir el gibi.

Açıyorum avuçlarımı...
İçinde yorgunluk, acı,
Ve kum taneleri...
Kum tanelerine sığdırdım
İnsanlık tarihinden daha eski bir dünyayı.
Savaşları gördüm, yıkıntıları,
Aç çocukların boş bakışlarını,
Kanat çırpın kelebeklerin kırılın umudunu,
Ve oğluna ağıt yakan bir annenin rüzgârda savrulan sessiz çılgınlığını...

Bir zaman yolcusuyum ben.
Açıyorum gözlerimi,
Bitiremediğim simit parçası
Avuçlarımda un ufak.
Gözlerimde kaybolmuş şehirlerin yakarışı.
Aynı banktayım, aynı yerde,
Sırtımda yüzyılların yorgunluğu.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

Ve birden irkiliyorum...
Kadıköy'e yaklaşan vapurun düdük sesi,
Dalga dalga vuruyor içime.
Kalbim hızlanıyor,
İstanbul sahillerine çarpan dev dalgalar gibi
Alçalıp yükseliyor içimin dehlizleri.

dünya değil

hüznü saran şehir, gelgitli yollar..
rüzgar esintisinde saklanan yalanlar
evlerin kalbindeki yaralar
hiçbiri sessizliğe ait değil

her kilitli zarfın içindeki
mektuplarla dolu insanlar
gökte gözleri dolu bulutlar;
yerde naralardan kalma izler,
mutsuz sonlu masallar
hayata dair değil

kendinden saklanan
bambaşka bedenlerle
karşılaştığım an,
insanoğlunun kalp atışını
yakından duyduğum zaman
temmuz çiçeklerinin solduğu an;
ruh bedene sahip değil

evimden uzak gün doğarken
içimdeki kimsesiz ordudan gelen
bir yudum şiirin sesiyle
silahsız kuşatma son bulurken
her ölümlüden biraz öğrendim
susuyor gibi yapmayı
artık farkındayım büsbütün;
burası dünya değil

Ne Eder

Para bulutların üstünde ne eder?
Herkes bir gün evvel toprak...
Her insanın geldiği ve gideceği yer
kokusu tanıdık gelen...
Ne mal ne mülk
Ne para eder bulutlar da...
Evvelden beri kaderimiz toprak...

İnsan yüreğinden belli eder,
En büyük korkularını.
Ne eder ki ecelden sonra,
yaşadığımız korkular.
Ya bulutların üzeri ya yerin yedi kat dibi...
Senin kaderinin kendisidir korkular.

Akıl

İnsanın iradesi neye yeter?
Okumazsa onu yerle bir eder.
Düşünmeli insan ne olduğunu
Düşünmezse yerle yeksan eder.
Büyük bir kervan gelir demişler,
Uçsuz bucaksız memleketler...
Çarşı meydan karışır.
Bir parça zenginlik ümidiyle
Ticaret yapar insanlar,
Hiç bitmeyecek ümidiyle.
Zenginlik ne diye sorsalar
Altınlar, elmaslar, zümrütler...
Sonsuza kadar kalacakmış gibi...
Gerçek zenginliği sorsalar,
Çatısı olan bir ev, çorbası kaynayan bir ev.
Düşünmeli insan
Sınırı olmayan nedir?
Yollar, ağaçlar, dağlar...
Kendine baksa insan,
Hırs, nefret, kibir...

Bir Rüya

İçindeki boşluk dolamaz belki bir damla yağmurla.
Rahmetiyle saramayabilir içini.
Yönlendiremez seni doğru yola,
Zira herkesin kendi yolu var sonuçta.
Her yolun bir sonu...
Kimisi taptaze çiçeklerle dolu,
Kimisi kara sarmaşıklarla...
Öyle karışık ki bu sarmaşıklar,
Kapatır çıkış yolunu,
Düşüncelerinde boğar seni oracıkta.

Ah, zavallı sen!
Uyaramaz kimse seni,
Kendi yollarına dalarlarken
Göremezler seni.

Girdiğin o dar, karanlık yolda,
Bir adam dolaşır elinde silahıyla.
Sanma ki o silah demirden yapılmış:
Vuracak seni duygularınla.

Tam o anda başlar yağmur yeniden,
Yüzüne vurur Tanrı'nın hikmeti.
Kimse uyaramazken seni, o hisseder içini.

Yüzüne davranır adam daldığın o boşlukta.
Yere yığılırsın ilk adımında,
Kaybolur düşünceler, sarmaşıklar,
Ve kaybolur karşındaki adam, dilindeki silahıyla.

Uyanırsın taze bir sokakta.
Gelir burnuna çam ve çiçek kokusu.
Belki bir damla yağmur yetmez seni doğru yola sapmaya,
Ama bir rüya gelir, çeker seni doğru yola.

Çoban Değneği

Bir çağla aşmaz boğazımdan tıkanır
Akan nehrin çoban koyunu gibi gösterdiği taşlar
Damlarken yüreğime
Bir tepe başı ağaca sığınır gölgem
Kaçtıkça düşer önüne tohum
Yapraklar büyür büyür
Bir orman olur.
Arada araba farları geçerken odamdan
Duvara vuran ışıık
Yoldaşım olur.
Fidanlar çatlar meyve veren ağaç taşlanır
Kiraz ağacı savrulur
Bir adam, vurur masaya gerçeği
Tozlu yolların üstünde
Bir zamanlar yürüdüğüm yolları düşünürken
Kaldırımların sessizliğiyle
Senin adını söylemek
Memleket özlemi gibi
Bir boşluk dolar adını bilmediğim
Ancak gelmez vahasını ekleyen bedevi
Doğmaz bu kem güneş
Göstermez kara bulutlar yağmurunu
Yol arkada bırakır sahibini
Yolcu olan bu diyar durur
Ben giderim.

Fırtına koparken
Vapurun dışında izleyen gençtir yaşamım
İçeriden kimse gel demez,
Yaz düşümleri, kulağımı tırmalar
Ne var ki senden geriye bende
Bir harf yüreğimde taşıyacağım

Yol gösterir, ne yoksa
Yeraltına uzanan şehrin kolları
Serap sonrası sürüldüğüm ev
Bozkır olur
Dil ara der, ben susarım.

Türkülerdir benim gerçekliğim
Gerçek benim
Şu lanetlenmiş gibi duran bozkırdan
Yine lanet ilk başta süslü sonra dikene dönüşen bitki, bitki değildir
Bozkırdır,
Bizdir.

İnsan olanın dersidir zorluk
Toprak
Batmaya yakın sevilen diken
Kaybolan dilek
Ve kesik sular...
Bunların hepsinden fazladır neyse o olan
Kaçarak anlattığım bu hayat çizelgesinde kalemin götürdüğü yerdeki
nokta
Yağmayacak bulutların gölgesinde kalır.
Renkli tarlalar, yerini anıza bırakır.
Yoldan bir el çekip çıkarır yetim çocukları
Yarın kimindir bilmez bu dağ başı ağaç
Ben kaçarım dün kovalar kollarımı
Bilmem bu iyi midir kötü mü?
Ama bana yetmez durak bir hayat
Buraksız bir sevda
Kül etrafa savrulur yapraklar hastalıktan dökülür,
Mahmur ben bakar karalarım,
Tepe başı ağacın gölgesinde
Sevdiğim
Kadar
Yazarım.

Vapur Seferi

Şu duyduğum martı sesleri,
Biraz içli ve aheste
Bir çocuk annesiyle simit atıyor,
Bana ve benim gibilere...

Uzaktan izliyorum,
Suya düşen susam tanelerini,
Kıyıda varıyorum tuzun tadına.
Herkese farklı bir şeyler anımsatıyorum aslında;
Kimine bu beton şehir ve anasının sıcak kucağı arasındaki,
Keskin çizginin getirdiği buruk bir tebessümü...
Kimine sıradan bir günün en ilham verici saatlerini,
Yere düşen susam tanelerinin içimizde yankılandığı vapur seyahatlerini...
Düşünüyorum da incecğin durağa gelme vakti,
Ne hüznünlü olur o sallanan beşerî parçada...

Süzülürken göğe doğru,
Kendimi midesinde buluyorum bir kartalın,
Ve anlıyorum, bu uçsuz bucaksız gökler aitken bana,
Neden böylesine ağlamaklıyım...

Özgürlük sadece daha büyük bir kafes
Tek kitapla bir ömür yetinmek misali
Sevdiğimiz kitaplar bitmemeli,
İsimlerimiz sefer adı olmamalı,
Bir simidi bölüşebilmeli iki kişi,
Martılara da yetirebilmeli.
Gökle denizi karıştırmamalı,
Maviler karışsaydı vapurlar hep su alırdı.
O zaman daha acı olurdu yediğimiz simidin tadı.
Günün sonunda simit bana kalırdı,
Ben de bir başka kuşun midesine!

O çocuk yine simit atardı göğre,
Bana ve benim gibilere!..

An ve Mekan

dertli birisinin içini döktüğü olmak
bir paket sigara gibidir

başı ağrır, atar elini cebine
seni bulmak için derdine
seni çeker,
o sırada her şey aklından
dehlizler gibi geçer

babasına diyemediği sözü,
itiraf edemediği sevdası,
ölmesinden önceki son bakışı,
unutamadığı çocukluk acısı,
hastanede çaresiz yatışı,
utanç duyduğu o akşamı,
gelen telefonu açışı,
sırlarını tutamadığı bir günü,
tüter ağzında her hece
ve akar gözlerinden yaş
çenesini titreterek
yanaklarında da onlar
birikir de.

hep benimleyken yağmurlar gibi
ağlıyor, acı bir tatlılığı vardı.
çekti, soludu, saldı,
havaya seni.
bulutlara; ak ve yaşlı olanlara.
alev oldun ona, o sana yad etti.
yakın sandıklarından daha sıcaktın
o an, unutulmayacak sıradan bir
fırt çekişinde.

Kabataş Erkek Lisesi Behçet Necatigil 14. Şiir Yarışması

kışın soğuk olur buralar;
yağmurun yağıp da bizi dondurmadığı
günlerde bir gariplik vardır.

moda'nın is, yeşil ve soğuk kokan
dar sokaklarında,
ya da karaköy'ün
sisli, sallanan iskelesinde.
eminönü'nde çürüyen bir handa,
kandilli'de ahşaptan bir köşkte,
tarlabaşı'nda sararmış bir evde,
teşvikiye'de bir palasın en üstünde,
büyükada'da balıkçı teknesinde,
bakırköy'in kilise bahçesinde,
kilyos'un ıslak kumun denizle
örtüldüğü yerde

her yerde aynı duman,
aynı yad,
farklı dert,
farklı damlalar.

Yol ve Ömür

Ölümün olduğu yerde varlık nedir ki?
Kaybolana, bilinmeyene değer veren zaman mıdır?
Yüreğin üretmiyorsa sevgiyi, sana ayrılan süreyi
Kabul et gitsin varlığın mucizesini.

Ve bir leylek gelir ta uzak yollardan,
Adını bırakır gökyüzüne, konar bir kayığa,
Adem’le Havva’dan kalma pişmanlığı.
Elimde bavul, gözümde yedi kıta,
İçindeki anıları unutmuş yollar.

Ruhundaki yaralar kabuk bağladığında,
Sonlandırmak neden, atmak varken bir adım uzağa.
Sen de aç kanatlarını, kopar köklerini
Bağır bağırabildiğin kadar hırçın bir çocuk gibi.

Devasa yalnızlığına vurgu yapar arsızca yollar,
Ruhundaki çürüme bedeninde başlar.
Pervasızdır insanoğlu bilir de öleceğini,
Yinede uzak ülkelerin aralar kapısını.

Hepimiz değil miyiz ki toprak ananın çocukları,
Ve tanrı yarattı insan kılıklı mahluklarını.
Ta ötelerden yolladı Adem’le Havva’sını,
Dünya denen bu yolda birleştirdi ruhlarını.

Şimdi bütün kuşlar seyreder yukarıdan insanoğlunu,
Döner başım, kırılır kanadım koptuğu yerden.
Korkarım, bir kavak ağacı kırar kalbimi keser yolumu,
Ürkütür beni içinde insan olan şeylerden.

Hicran

Kuyularda taşlar
Soğuk ve daha da soğuk
Çaresizlikten gelir
Eser meltem gibi
Daha da soğur
Daha da

Elinde sazın
Kalbinde acın
Zatının son yolculuğu
Oluverir sana arkadaşın
Nasır tutmuş oralar
Gezsem kapı kapı
Ne kara gözlü anan
Ne göçmüş atan

Kaybolan menekşeler
Sümbüller
Ne eller uzandı da
Ağırlaştı yürek
Dolandı al yazmalar
Yüklendi tüm pişmanlıklar
Ve sesin sessiz rüzgâr
Arananlarla
Bir aşk
Bir telaş

Buluttan gelen yaşlar
Güneşten düşen umutlar
Âleyi ala bulur Dilruba
Örer duvarları ışıklarla
Çınarda dileği

Yüreğinde yığdi
Ve o gitti.

Ağrılı perdeler
Kanayan eller
Yürünen yollar
Hasretli sevdalar
Her biri vurur acıyla

Derdini müsterih bilir de
Hemdem susar
Gitsen yaramaz
Veyahut gelsen şu vakitten sonra
Kal orada, yalnız başına
Yağsın saçlarına
Tanrı'nın gözyaşları
Sel olsun sana
Dost olsun
Ona yakışan yokluk ve aşkla
Bir başına

Necatigil Görse Bugünleri

Her yol bir yerde biter,
Herkes bir yol, bir çarşı.
Filmin türü korku, sonu belli.
Başını eğmeli Türk kadını.

Havva, doğa ana, en kutsal kadın.
Ne farkı vardı Serpil Gül Hanımın?
Cihan dar, azmim yılmaz, eteklerim kısa.
Gideceğim Arnavutköy sokaklarına.

Ya boşluk ya Tanrı.
Havva kaburgadandı.
Yaratmak kadına ait.
Oysa bekardır Kasap Halit.

Ali Murat evde kaldı.
Eli kanlı, babası şanlı.
Anam ağlar, gözleri yaşlı.
Sokaklarda kız kalmadı.

Bana anlatma sonu, bırak Tanrı'yı.
Nereye gideriz? Alem raydan çıktı.
Sokaklar kırmızı, namus kirlendi.
Hala düşünürsün ner'den geldiğini.

...

hayata lanet ettiğimde nedenini sormuştun
attığım adımlar seninkilerden uzaktı anlamazdın

sızlanmaya yeğlerim vicdansızın biri olmayı,
diyecektim ama susturdular bunu onlar yaptı

tuttun Galata'ya götürdün bir peçete istedim ilham buldum
yerlere buzlar saçılmış kırılmışı sen yoktun

bir gül koparıp kokladım çoktan solmuştun
yollar uçuruma daha varmadan acıyıyordu bundan korktum

demiştin ki, bu günler bana göre değil
geri döndüm sayfalarca yüzyıllık mezarlara ulaştık

denizden korkardım yetmedi Gülhane'ye götürdün ama
ben bu sokaklarda geçen yıllarımda takıldım kaldım

bir kova su ve bir bıçak vardı rafta
ellerimi kıpkırmızı buldum kendimi yalnız bıraktım

biliyorum asla hırsızım demedim inanmazdın
sen kartlarınla oynarken hayallerindeki beni çaldım

çünkü gözler acı gözler hüzüdü yüreğim büküldü
hıçkırıklarımla bir ay odama kapandım

hal hatır sormak sözlükten çıkmıştı
kimse kimseyi kurtaramazdı
yine de senin için inanmadığım Tanrı'ya yakardım

çok geçti uyandım bir baktım ki yerler sırsıklam
oysa bıçağı bile rafta bıraktım sanmıştım

bir ömürlük gelmiştin kolllarındaydı kaışım
ama sevda değildi yalandı olamazdı
n'olur git dedim, canım burnumda bir kan havuzundaydım

Duvarlarım Şahit

Ev benim, asıl cennetim
İnan düştüm ki nasıl felaketim
Dört duvar bahçem olsaydı şimdiye
Cennetimi yok ettiler, farkındayım

Gel de gör bu sensizliği.
Dört duvar bile farkında bu sessizliğin
Kapıyı dinliyorum gözlerim kapalı.
Duvarlarım şahit içime siner yalnızlığın.

Ev benim asıl cennetim.
Çektim perdemi nasıl hasretim.
Özlemeye korkuyorum seni.
Cennetimi yok ettiler farkındayım

Gel de sil şu gözyaşlarımı
Seni astım duvarıma.
Hiç seni göremeden.
Kokunu içime çekemedim.

O An

Vardır belki aramızda bir dere, bir ırmak.
Güneşi son yolculuğuna uğurluyor sanki çocuk
Dön de bir bak!

Bir sevi sıcaklığı, bir katran karası
Güller de solar ama yaşam kırmızısı
Bazen karşı koymak bazen de akışa bırakmak
Ölümün kendini hatırlatması
Belki de bir ebemkuşağı.
Sana, bana, dünyaya
Göz kırpan bir ceylan bakışı gençlik yılları...

Heyecan çatısının altında
Çıkan bir laf bile ağzından
Düşürür camlar yollarıma.
Değildir aşk güneş açmak
Sadece mutlu anlarca...

Ve uzan hayata boylu boyunca
Yaşın kaç olursa olsun, korkma!
Yaka paça, çırlıçıplak
Biraz daha yaşam iksiri...
Biraz daha savruk, biraz daha kıvrak ve biraz daha bahar iklimi...
Su göttürmez bir gerçek.
Balmumu bir sevda değil bizimkisi.
Yalnızlık senfonisinde tekmi olan bir tını.
Topyekûn bir başkaldırı.

Bırak, yaşasın ruhum
Acıyla harmanlansa da ölmeden biraz daha
Bırak kanırsın yaşam acıtarak öcünü alsın da.
Evler dolusu insanlar ama ruhsuz gövdeler

Gövdeler ki kurumuş biçareler
Çünkü yaşamak diri bir ağacın filizlenmesi
Çünkü bizler, göksel ağacının kanatsız kuşları
Sevapsa sevap, günahsa günah
Yaşamak, kutsal yasa
Ve biz yasanın onulmaz yargıcı.

Gel yaslanalım varlık ağacına.
Nefes alalım doyasıya.
Bir yudum su, bir somun ekmek
Çokça sevda, çokça emek
Ve umudu için için sindirerek
Yaşamak, işte yaşamak kıyasıya...

Sonraysa ne ben bakayım arkama
Ne de sen bak bana.
“O an!” efsunlu bir hatıra.
Bu dünya, mucizeler kumpanyası.
Sakin ha unutma!

Hatıramı Saklayan Kaldırımlar

Yıldızsız bir geceye bakarken biter yollar,
Bittiği yer sadece karanlık, sadece boşluk.
Oysa yollar da birer çarşı,
Sessizlik yeminleriyle örülmüş pazar yerleri.
Herkes bir yol, bir avuç umut.

Çarşıdaki kaldırımlara diz çöktüm dün gece,
Sessizliğin kenarına bıraktığım izler silinsin,
Koparılan çiçekler gibi savrulsun hatıram diye.
Sonra Tanrı fısıldadı kulağıma,
Varlığı bir rüzgârdı belki, ürperdi tenim, korktu hayallerim.

Evlere döndüm bir süre,
Her pencere, yıkık birer düştün ibaretti sadece.
Yansıyan solgun yüzüm eşlik etti pencerelere.
Kim bilir hangi yolun can kırıklarıydı?
Hangi lâlin çılgınlıkları?

Zincire vurulmuş evler,
İçindeki hangi masumun gözyaşları?
Her biri bir veda daha,
Kurşun delikleri tutunmuş duvarlara.
Kapılar teslim olmuş çoktan tutsaklığa.

Zamanın dili olsa da konuşsa,
Akrep dargın, yelkovan sinirli,
Saat o duyguda kaldı hep sana.
Çiçek açmadı ağaçlar, o saatten sonra
Gördüm yaprakları, savruldu çıkmaz sokaklara.

Çıkmazda bile bulamadılar,
O kadar mı tutsaktı karanlığa?

Hata mı etti evi olana sarılmakla?
Hangi suçun bedeliydi bu sokaklar,
Yoksa karanlık zaten yanındaydı da...

Bir çiçek yarattım karanlıklarla,
Yetiştii gökyüzündeki yıldızları almama.
Kalbimin onun ışığını almasını bekledim, bir umutla,
Sonra Tanrı fısıldadı karanlığa,
Varlığı bir rüzgârı belki, yeniden doğdu bedenim, yeşerdi hayallerim.

Bugün sabah oldu benim için,
Sildim sessizliğin izini kaldırımlardan.
Kopan her bir çiçekle doldurdum boşlukları,
Çiçek açtı tekrar ağaçlar, hiç solmadan.
Her yol bir yerde biter, peşinde daha iyisi olacağından.

Başrol

Yarınlar yokmuşçasına yaşayın insanlar
Unutmayın ki bu Dünya geçici bizler fani
Değil ki bu topraklar bu Dünya bize zimmetli
Menfaat, çıkar için üzülmeye üzmeğe değer mi?

Baharı hisset çiçeklerle arkadaş ol
Kışı hisset kar tanelerine yoldaş ol
Bir kere geldiğimiz hayata başrol ol
Yok ki kendimizden başka yol

Karanlık bir ormanda ateşböceği
Kendini korumak için bir av tüfeği
Düşünme zamanı, saati, süreyi..

Bak bitiyor sahne, kapanıyor perde
Yaşadığın nefes aldığın her saate
Yan rol olup silik bir tını mı?
Başrol olup güzel bir anı mı?
Hangisini bırakalım bu Aciz Dünya'ya
Bizim olan hayat kalmamalı başka bir diyara.

“Beni tekrar bul!”

Zaman ve mekânın ötesinde bir çekim,
Farklı bir tat, farklı bir bakış.
Eski hikayelerin baş kahramanları,
Uyuyan güzelin hayat öpücüğü kadar narin,
Jack ve Rose’un aşkı kadar zalim bir film senaryosu.
Dondurucu rüzgarlar şimdi her yerde,
Tam kalplerin ortasında unutulmaya yüz tutmuş bir aşk hikâyesi,
Belki bir rüya...

Ve şimdi kalpler başkalarına ait,
Ya da sadece öyle zannediliyor.
Deliksiz uykuların sonu,
Nefes nefese uyandıran rüyalarla bitiyor.
Farklı bir ülke, farklı bir hayat,
Belki de tüm bunlardan kaçmak
Rastgele arkadaşlarla geçirilen bir akşam
Ve tanıdık bir koku burnu okşuyor.
Sanki bir güç onu oraya çekiyor,
Ve işte karşı konulamaz buluşma.
Bir ses kulakta:
“Beni tekrar bul!”

Görünmez Evcilik

Duyuyor musun sesimizi,
sınır tanımayan haykırışımızı
sınır çizgisinin sınırından.

Yollar benliğini unutuyor.
Dünyalı kimliğimizle
dünyadan sınır dışı edilmişiz.
İstasyonların kaburgalarında
paslı kâbuslara dalmak mı,
Yoksa kurumuş bir denizin kıyısında
yıldızsız gökyüzünün altında
sıralanmak mı istiyoruz,
cansız bedenlerimizle.

Sesimizi işitemeyecek kadar,
uzak mısın kaldırım kenarlarına?

Bir yabancınn gözlerindeyiz,
bir yabancı olarak
yabancılaşmaya yabancıyken
giderek yabancılaşarak

İnsan, bu yollarda soyunur kendinden.
İçinden çıkarır kaybolan geçmişini,
unutmaya zorlanır keskin tellerin sarmalayışında,
soğuk mühürlerin damgaları altında.
Mührün kucaklamasını tadamayan ruhlar ise,
keskin mermilerde serinletir
alev almış
kül olmuş
küllerinden yeniden doğamamış
benliklerini.

Kalabalığımızı göremeyecek kadar,
yakın mısın yalnızlığa?

Kan ağlatırken

Kanadınız

paraladığınız toprağı birleştirmek için
birbirinizi paraladınız

Nedendir bu ihanetiniz?

Bak, çarşılarda alacaklı topraklar var

Topraklarda alacaklı arşılar.

Satılığa çıkar müşterisiz bir diyarda,

kendi dilinde söylediği şarkılar,

yarım kalmış horoz şekerleri,

ala bulanmış beyaz güvercin tüyleri.

Gözyaşlarımızı silemeyecek kadar

yabancı mısın ellerimize?

Ve sen,

yolların hükümdarı,

yolun sonuna vardığında

boşlukta kaybolacaksın.

Biz ise,

yolların ta kendisi,

o boşlukta

hayatla evcilik oynuyoruz.

Zaman Sırrı

Besteler bitmez, zaman geçer, akıp gider,
Mahşer yaklaşmış, kalan biziz, bu hâl beter.
Hicret anı ağlatır da geri dönmez gidenler,
Toprakta can var, çarşı oyunla oyalar.

Geri dönülmez bir yoldur, çaresi yok,
Fıtrata güven, boşluğa bırakma,
Kaybolmaktan kork kara semada,
Yalnızlık sıkır da tutunamazsın toprağa.

Her damlasını farklı geçirdiğime minnettarım hayatıma,
Ya amansız bir anda yahut Yaradanla,
Bilmiyorum hangisi karışır toprağıma,
Her hâlükârda yalnızlığımıla.

Yolun Sonu

Yollar yollar geçer buradan
Herkes bir yolda var
Yollarda duraklar
Durmaktan uzaklar

Yollar yollar geçer buradan
Çarşı kapı han pazar
Her yerde dükkânlar
Aradığın ne ise bende var

Yollar yollar geçer buradan
Kalbimden ırak yâr
Gönlümdeki efkâr
Sanki sert esen bir rüzgâr

Yollar yollar geçer buradan
Vermem gerek bir karar
Önümde farklı yollar
Artık kaderimi Tanrı yazar

Yollar yollar geçer buradan
Başboş diyarlar
Kaybolan yolcular
Bekleyen hancılar

Yollar yollar geçer buradan
Her geçitte bir dizdar
Ardında bir duvar
Umalım da yolun sonuna var

Kör Kapı

Her köşede bir yalnızlık,
Ruhundan bırakır biraz tezgahlara.
Ya kalır boş avuçlarında karanlık,
Ya dayanır bir kapının kıyısına.

Sürükler sokaklar sessiz adımları,
Hiçbir vitrinde, arasan da bulamazsın.
Ne kalabalık duyar ne gece,
Çalar mı kör kapı? Bilemezsin.

Bir iz bulunur belki poyrazlarda,
Yitik bir ses savrulur duvarlarda.
Kapılar bilmez neyi beklediğini,
Susar şehir, susar gece.

Muzaffer Yolcu

Her yol bir gürültüyle tıkanır,
Hepsinde bir ses biraz da tını.
Cızırtısı yükseldikçe topukların,
Topukluların ya da topuklayanların,
Titrer kulaklarım iyice.

Her sokak anlatır bir hikâye,
Bazısı hoş bazısı loş çekilir kendi içine.
Loş olan parlar taş duvarın içine
Hoş olan siler bendini yıllar ile
Bir topuk kalır, bir de yolun kendisi.

Her yolcu elbet bir son bekler.
Bilmez mi o beyhudedir bütün bu emekler?
Hepimiz muzafferiz demek ki bu seferden,
Utanmadan gülüyoruz bu yollardan geçerken.

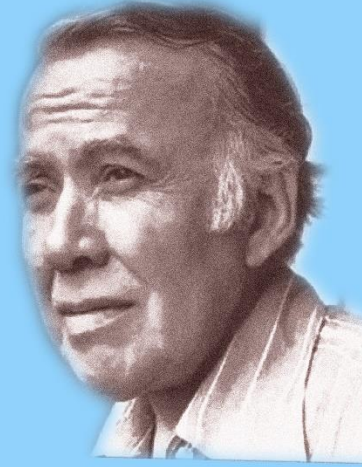
KABATAŞ ERKEK LİSESİ OKUL
KATEGORİSİ DERECELER*

- 1. Ütopya, Selin Ece MUTLU, 11C**
 - 2. Vadi, Can GÜNEŞ, 9B**
 - 3. Hak Cezam, Samet Türker ARSLAN, 10F**
- MANSİYON: İYİLİK, Aziz YILMAZ, Haz C**

**Dereceye giren şiirler Dönüm Dergisinde yayımlanacaktır.*

DALAR

Behçet NECATİGİL

Her yol bir yerde biter
Herkes bir yol bir çarşı
Orda alışverişler
Ya bir boşluk, ya Tanrı
Gördüm evlere evlere.

Yedirilmiş yağ hamura
Nasıl ayrılır ikisi
Erit yalnızlığı
Bölün evlere evlere.

Korku dalar
Kimi ünlere düştü
Kimi bıraktı kimliğin
Bir çıkmazda hepsi
Ölüm evlere evlere.

